Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Muusmann, Carl.; Carl Mussmann.
Titel | Title:	Anarkisten og hans Søn : Kriminalroman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : E. Jespersens Forlag, [1910]
Fysiske størrelse | Physical extent:	179 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, — 221.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022978021

Karl Muusmann.

ANARKISTEN OG HANS SØN

E. JESPERSENS FORLAG.
KØBENHAVN

ANARKISTEN
OG HANS SØN

CARL MUUSMANN

ANARKISTEN
OG HANS SØN

KRIMINALROMAN

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN

MARTIUS TRUELSENS BOGTRYKKERI. KØBENHAVN.

FØRSTE DEL

ANARKISTEN

KAPITEL I.

I Udkanten af den store By, hvor fremmede Elementers Brænding stadig brydes mod de faste Grænsepæle, ligger det lille *Tugthus*.

Det er ikke nogen Straffeanstalt, saaledes som man kunde tro af Navnet. Det er en Knejpe, hvis hele Udstyr er beregnet paa at virke hjemligt paa det Publikum, der holder til her.

Udenfor staar som Kontrollør en mørktklædt Fængselsopsynsmand. Inden man faar Lov til at træde ind, affordrer han En Feltraabet, der er uddelt til Stampublikumet den foregaaende Aften. Saa modtager han Gæstens Billet, lægger den i Laasen paa sit Bagladegevær og trykker til. Et lille Skud høres, Billetten er klippet, og den Fremmede kan træde ind, efter at hans Adkomst er averteret af Knaldet.

I Dag er Feltraabet: Proletar!

En ung Mand staar forlegen og næsten nølende foran Skildvagten, der mønstrer ham med et skarpt Blik fra Top til Taa.

— Proletar! siger den unge Mand i en hemme-

lighedsfuld Tone. Han er høj og slank, og hans Hænder er hvide, som kendte de kun lidet til grovt Arbejde. Hans Ansigt er glatbarberet som paa en Skuespiller, men hans Haar vokser stærkt og kruset om hans høje Pande, og hans blaagraa Øjne har Fanatikerens klare, gennemsigtige Glans.

Skudet knalder, Døren aabnes, og han træder ind i det mærkeligt udstyrede Rum.

Paa Væggene hænger store, grovtmalede Billeder. De drypper alle af Blod og har et Torturkammers Uhygge over sig. Rottingen, Tampen og den nihalede Kat spiller Hovedrollen i Motiverne. Stadig møder Øjet nøgne Menneskerygge, spændte ud under den sortsmudsede Bøddels kødflængende Straffeinstrument. Blege Fanger med hvide Læber og Rædsel i Blikket er overalt paa de store Lærreder Eksekutionens triste Tilskuere.

I et Hjørne er en lille Esse, i hvilken der synes at flamme Ild under den sorte Kulbunke, som af og til sender en gloende Tunge ud under Blæsebælgens Pust.

Foran Essen er en rødmalet Blok med et Brædt, der er tilstrækkelig langt til, at en Mand kan ligge udstrakt paa det.

Og i Øjeblikket ligger der en Mand!

Han er klædt i Galejslavernes Dragt: Bluse og strikket Hue. Fra Haanden til Foden er en Kæde, der forneden bærer en Kugle. Smeden hæver sin Hammer og slaar et tungt Slag. Den Nitte, der

skal binde Haandlænken til Fodlænken, lukker sammen og Manden rejser sig. Det synes ikke, som om den uhyggelige Ceremoni har gjort noget Indtryk paa ham, og det er ret naturligt, thi han gennemgaar den hver Aften paa denne Tid. Han hører nemlig til Tugthusets Opvartere, der alle skal gaa i Fangedragt for at give Kulør paa Stilen i dette løjerlige Værtshus, hvor man, som for at haane Retfærdigheden, driver Spot med al Slags Straf.

Endnu er der kun faa Gæster, der sidder spredt omkring ved de smaa Borde, paa hvilke der brænder Lys i Stager.

Et af Bordene er større end de andre, ved det spiller tre Mænd Kort.

Den ene er ham, der har fungeret som Smed. Han er en Kæmpe med Tyrehals, duvende Nakke og en ganske tynd Moustache. Oprindelig er han optraadt som Bryder og Kanonkonge i de ydre Boulevarders Markedstelte. Senere har han været Leder for en Valgklake, der er rejst fra Møde til Møde som Garde om en af Oppositionens ledende Mænd, som baade trængte til Bifald og Beskyttelse paa Tribunen med Stokke og knyttede Næver. Nu smeder han Folk i Jern og Bolt for et Par Kobberskillinger i Tugthuset. Fortjenesten er ret god, thi Mange føler en kildrende Fornemmelse ved saadan at lege med det Grufulde.

Den anden Mand er Værten selv. Han gaar under Navnet *Obersten*. I sin Tid var han vild Oprører

og stod paa Barrikaderne for Frihedens Sag, medens Soldaternes Kugler peb gennem Gaderne. Det var vist nærmest en Tilfældighed, at han kom til at vove Pelsen, efter at han var trukket i en falden Oberst Uniform. Han blev fanget med en Kugle i Laaret, dømt til Deportation og sendt bort som Galejslave. Han fortæller selv eventyrlige Historier om, hvorledes han flygtede og sad en Nat i Vand til Halsen, inden han blev fisket op af en forbipasserende Damper. Nu er han bleven Professional. Efter at Amnestien er udstedt, udnytter han sit Saar og sin fordums Berømmelse som Knejpevært, men han holder selv Fingrene helt fra Politik, medens han skænker for gamle Lidelsesfæller og Partifæller. Han gaar altid med Stok og halter i bevogtede Øjeblikke stærkere end nødvendigt. Han bærer en vældig Knebelsbart under en brakket Opstoppernæse.

Den tredie Mand er i Udseende den uhyggeligste i Selskabet. De Andre kalder ham halvt spøgende *Redaktøren.* I Fortrolighed paastaar han selv, at han skriver Artikler i det underjordiske Anarkistblad „Brandfakkelen". Overfor Politiet benægter han det altid, naar han arresteres. Han har ofte været indspærret for Vold, Tyveri og Udplyndringer, som han hævder at have forøget for at hævne sig paa Samfundet. I de senere Aar hører han til de Stille, til hvem der stadig flyder Indtægter ad ukendt Vej.

Hans Ansigt er rødt og skægløst. Hans Haar stridt og tottet. Naar hans vældige Mund ler, blotter den en Række Tænder, der en Gang har været gule, men som nu ligner en afbrændt Landsbys forkullede Ruiner. Han taler grimt og spytter uappetitligt. Medens Redaktøren vedbliver at spille med stærke Slag i Bordet, hver Gang han har et godt Kort paa Haanden, følger han af og til den Nyankomne med Øjnene.

Hans skarpe Blik ser straks, at det er en Fremmed, der er faldet ind i Lokalet. Gæsten, der med aaben Mund stirrer omkring paa Billederne, har taget Plads ved et af de smaa Borde. En af Galejslaverne har af en Dunk skænket Øl op i et Tinkrus, der med en Kæde er lænket til Bordet for ikke at friste de Besøgende til at putte det i Lommen.

Spillerne gør en Pavse for at faa en ny Omgang, der hentes ved Disken af Værten selv. Redaktøren ser længe stift paa den unge Mand, indtil han endelig siger:

— Hej, Kammerat, kom lidt her hen.

Den Tiltalte rejser sig langsomt og gaar hen til Bordet.

— Du er vel ikke nogen Snushane? siger Redaktøren frittende og spytter henad Gulvet.

Den unge Mands Øpne lyner, og han siger med Rødme i Kinderne:

— Ser jeg ud til nogen Sinde at ville forraade Kammerater?

— Naa, godt Ord igen! Sæt dig ned og lad os høre, hvad det er, der trykker. Vi er Folk, der maaske kan hjælpe dig. Kom med et Bæger til, Oberst.

Den nye Gæst sætter sig paa Kanten af den fjerde Stol, og Redaktøren rækker sit Glas ud imod ham.

— Skaal, Kammerat! Hvad hedder du?

— Fredo!

— Skaal, Fredo! Og velkommen! Lad os saa faa hele Lektien.

KAPITEL II.

De fire Mænd har talt sammen omtrent en halv Times Tid. For Fredo er det i Begyndelsen gaaet langsomt med at faa Munden paa Gled, men de Andre har frittet ham paa en Maade, som han ikke har kunnet modstaa.

Han føler selv Forbavselse over, hvor mange Oplysninger han har givet disse Mennesker om sit Liv, hvis bitre Skuffelser før var hans Hjertes Ejendom. Han føler sig allerede pisket frem til et Samfundshad, som han ikke tidligere anede laa saa stærkt i ham.

— Naa, du er altsaa Typograf, Fredo! siger Redaktøren.

— Javel!

— Mange af vore bedste Folk er komne fra Jeres Fag. I er baade nemme paa Fingrene og raske i Hovedet. Der er ingen Arbejder, der sidder inde med saa mange Kundskaber som Jer, og der er ingen, der kan gøre os større Nytte.

— Hvad Nytte skulde jeg kunne gøre, siger Fredo.

— Hvad Nytte du kan gøre? Og det spørger du om, Fredo. Du er en beskeden Mand. Du kan gøre stor Nytte i vort underjordiske Sætteri.

— Hvor er det? spørger Fredo med en vis Skælven i Stemmen.

— Ja, min Dreng, det kan jeg ikke saadan fortælle dig uden videre, inden jeg har prøvet dig. Men det maa du vide, at Anarkismens Fremgang først og fremmest beror paa, at dens ophøjede Læresætninger naar ned i de brede Lag gennem det mundtlige eller det skrevne Ord. Men for at naa frem maa det skrevne Ord først trykkes og trods Myndigheder, Politi og Snushaner spredes som brændende Begfakler, der kan stikke Ild i det raadne Samfunds trøskede Bjælkehus.

— Men er det ikke et farligt Arbejde, siger Fredo usikkert.

— Farligt! svarer Redaktøren og spytter langt hen ad Gulvet med en Grimase. Jo, gu' er det farligt. Tror du, man er Anarkist for Sjov? Nej,

den, der vil tage Kampen op med Samfundets Blodhunde, han maa vente at blive flaaet. Men de Unge vover Intet, som vi gjorde det i vore unge Dage. Derfor bliver det ogsaa det bare Skidt, Uretfærdigheder, Undertrykkelser og Udsugelser for hver Dag, der gaar, tærer Marver ud af Folket.

— Har De selv maattet lide meget, spørger Fredo deltagende.

— Om jeg har lidt? Ja, vi har lidt allesammen, vi tre Kammerater, saa det kan forslaa. Som Sild har vi været stuvede i et modbydeligt svinsk Skib, hvor vi under Stormen bogstavelig talt væltede os i hinandens Urenlighed. Vi sad i Bure, Mænd og Kvinder overfor hinanden, uden at være dækkede med saa meget som en Pjalt Tøj til Forhæng, naar vi skulde klæde os af og paa.

Under Solens brændende Straaler blev vi, saasnart vi var satte i Land efter den forfærdelige Overfart, drevne ud til Arbejde, lænkede paa Hænder og Fødder. Undertiden var vi koblede sammen tre ad Gangen, og det kunde hænde, at en Kammerat døde i Lænken ved Siden af os. Saa maatte vi slæbe rundt med Liget til om Aftenen.

Fredos Øjne lyser, og der kommer en underlig Glans i hans Blik.

— Ja, det er s'gu da sikkert nok, siger Redaktøren og ser sig rundt i Kredsen. De to andre nikker bekræftende.

— Slid, tørt Brød og Vand, Lænke om Hænder

og Fødder og et usselt Leje, det var Behandlingen, naar vi opførte os ordentligt. Men Gud hjælpe os, hvis der var det mindste at udsætte paa vor Opførsel. Og et Paskud kunde der altid findes, hvis Opsynsmanden var paa Nakken af os, thi Reglementet var saa langt som et ondt Aar.

Han havde Ret til at skyde os ned med sin Revolver, for et hidsigt Ord eller en Trudsel. Dog, det var ikke det værste. Det frygteligste var Eksekutionerne med den nihalede Kat, saadan som du ser deroppe paa Billedet.

En Dag var der en Kammerat, der maatte træde frem og lægge sig over Bænken. Saa gav Bøddelen ham 50 Slag. Allerede ved det 25de besvimede han, og Kødet var flaaet af Ribbenene, saa man kunde se de hvide Ben. Men Profossen vedblev at slaa paa det halvdøde Legeme, og da han var færdig, tog han mig i Nakken, stak mit Ansigt helt ned i Kammeratens flaaede Ryg og sagde:

— Kan du lugte Blodet?

Fredo er bleven hvid som en kalket Væg. Han rejser sig og gaar et Par Skridt hen i Stuen, som om han vilde se paa Billederne.

— Jeg tror sgu, han faar ondt, siger Redaktøren.

— Det vil da ikke være løjerligt. Jeg er selv helt ækel ved at høre paa dig, siger Smeden.

— Ja, Redaktøren har den rigtige Evne til at ildne dem op, siger Obersten anerkendende.

— De unge Mennesker maa have Sennop bagi,

ellers gaar de ikke frem. Det er efterhaanden bleven min Filosofi.

Der er imidlertid omtrent bleven fuldt i Lokalet. Man kan vanskeligt se fra den ene Side af den løjerlige Skænkestue til den anden. Lamperne under Loftet brænder med osende Flamme, og Tobaksrøgen driver i Flager henover Bordene, ved hvilke alle sidder og smøger deres Snadder.

I Baggrunden af Salen er der en Art Tribune. Den er indrettet som en Fængselscelle, og inde i den staar en gammel Mand med et profetisk Ydre, Skæg til Bæltestedet og mørke, brændende Øjne. Han taler med Salvelse og Højtidelighed næsten som en Præst.

— Kammerater! Jeg vil tale til Eder om vor store, skønne Fremtid, da alle skal være Herrer og ingen skal være Tjener.

Som frigjorte Mænd skal vi arbejde, hver under sit eget Ansvar. Ingen Kejsere, ingen Konger, ingen Præsidenter, intet Politi, ingen straffende Retfærdigheder skal være over os. Af egen fri Villie og Drift, uden Tvang og Aag, vil vi yde hverandre Frugterne af vort Arbejde.

Jorden er stor nok til os alle, og vi vil alle kunne leve i Lykke og Fred og nyde det skønne Liv, der synes ens for os alle, naar vi kommer nøgne til Verden, men som dog er saa himmelraabende forskelligt paa Grund af Menneskenes raa Uretfærdighedssans.

Thi det er Løgn, at vi alle er nøgne, naar vi fødes. Der er dem, der allerede i Moders Liv er klædte i Silke og Purpur, som er bestemte til Rigdom og Hæder, medens de knap er Foster.

Derfor er der saa langt, saa frygteligt langt til den Tid, da vi kan se vor skønne Fremtidsplan realiseret. Derfor maa vi rydde dem væk, der staar i Vejen, naar de ikke vil aabne deres Øren og høre Sandhedens Røst. Derfor maa vi skræmme dem, ikke med vore Klager og Bønner, thi for dem er de døve, men med rasende Skrig, med knyttede Næver, med rygende Bomber, med Dynamittens hævnende Lyn og Torden.

Riv alle Skranker ned! Slaa alle Bomme i Kvas! Lad Samfundet blive en rygende Tomt med Konger og Kejsere flygtende med deres Kroner under Armen, medens Anarkisterne som Brødre rækker hverandre Hænderne for at bygge det nye, store Broderskab op i det milde, røde Aftenskær fra det afbrændte, gamle Samfunds hendøende Baal!

Tilhørerne er efterhaanden bleven revne med af den gamle Mand, der snart taler blidt og indsmigrende, snart raser, saa Fraaden skummer i hans store, hvide Skæg.

Mange har rejst sig og klapper. Mellem de forreste er Fredo, der betragter den underlige Mand derinde i Cellen med et Blik, der næsten synes at være hypnotiseret.

KAPITEL III.

Det blev sent den Aften, inden Fredo naaede hjem til sin Lejlighed højt oppe under Taget paa et af de største Huse ude i Forstaden.

Da han traadte ind i det lille Værelse, der var Familiens sædvanlige Opholdssted, sad Alma endnu oppe.

Alma var Fredos Hustru. De havde været gift i fire Aar. Det havde været en lykkelig Tid, den Gang de blev forlovede nede i den lille Provinsby. Hun arbejdede paa en Fabrik, han var ansat paa Byens største Trykkeri, hvor han havde lært som Dreng. Hans Principal holdt meget af ham, thi Fredo var et ualmindelig opvakt ungt Menneske med mørke Øjne, der snart kunde være drømmende, snart melankolske, snart muntre og glødende med et smægtende Udtryk.

Han var ikke som de andre i Sætteriet, og han havde Hang til Ensomhed. I de første Aar efter at han havde udlært, var han religiøs vakt. Hver Søndag gik han i Kirke, og naar han sad i Kirkestolen og sang Salmen med høj, klar Røst, kunde der komme et Udtryk af Salighed i hans Blik. Hans gamle Principal, der var stærk i Troen, yndede at se ham saaledes. Det var sjældent hos unge Mennesker nu til Dags at træffe et saadant Sind.

Fredo fik derfor Lov til at gøre, hvad han vilde, til stor Ærgrelse for den ældre, gnavne Faktor, der

havde ondt ved at holde ham til regelmæssigt Arbejde.

Altfor ofte i Arbejdstiden sad Fredo da i en lille Krog af det store Sætteri ved et gammelt Skrivebord, der egentlig tilhørte Principalen.

— Lad ham sidde, sagde denne i en godmodig Tone. Han digter.

Og Fredo digtede paa Livet løs. Snart var det muntre Sange til Kammeraternes Sammenkomster, snart var det højstemte Digte til Forlovelse, Bryllup og al Slags Familiefest, men stærkest Rødme var der i Fredos Kinder, naar han med Taarer i Øjnene skrev en Mindesang over en Afdød. Han bevægede sig da højt oppe i Skyerne lige under Guds Trone.

Paa dete Tidspunkt var det, at Fredo lærte Alma at kende. Hun var fin og spinkel bygget. Hun havde et lidt enfoldigt, men smukt og uskyldigt Ansigt med et Par trofaste Øjne, der til Tider kunde have nogen Lighed med en Hunds.

Fredo skrev Digte til hende, som hun kun halvt forstod, men som hun læste med Beundring. Det var hende umuligt at begribe, hvorledes hendes Person kunde give Stof til saa mange smukke Ord.

Med bankende Hjerte ventede hun Ugen igennem paa, at Søndagen skulde oprinde. Saa kom Fredo og hentede hende. Han bar den store Hat kækt paa Snur og havde Stok i Haanden. Saa spadserede de langt udenfor Byen gennem de store

Skove. Altid skulde han vise med Stokken som med en Pegepind. Han talte om Naturens Skønhed, om det evigt vekslende Liv her paa Jorden og om Himmerigets Salighed, der ventede os hisset. Alma lyttede henrykt til. Aldrig havde hun tænkt, at Tilværelsen var saa skøn og lys. Men hun forstod, at saadan som Fredo forklarede det, saadan maatte det være, og ikke saadan, som hun undertiden tidligere havde følt det i Fabrikens indelukkede, mørke Rum.

Hun læste ivrigt i de Bøger, han forærede hende. Hun syntes, at de Ord, der stod i dem om Guds uendelige Godhed, om Skønheden i Livet og Haabet efter Døden, var dobbelt dejlige, fordi hun vidste, at Fredo selv havde været med til at sætte disse Bøger. Hvad dette *sætte* egentlig betød, var hende ikke fuldt klart, men det forstod hun, at der var ligesom noget af Fredo selv i dem.

Paa dette Tidspunkt var det, at de blev gifte. Den gamle Principal kom selv og ønskede dem til Lykke i deres lille Hjem, og han forærede hende en hel Række dejlige Bøger med Guldsnit. De stod paa en lille Hylde for sig selv, og de var hendes kæreste Læsning.

Saa døde den gamle Principal. Han efterlod sig Intet. Forretningen blev hævet, men Fredo fik straks en ny Plads ved Bladet „Folkets Skrig", og Alma, der et Øjeblik havde bævet for Fremtiden, saa den atter i Møde med Tillid.

Men med Fredo foregik der fra Dag til Dag en underlig Forandring. Alma forstod ikke mere, hvad det var, han sagde, Udtrykket i hans Ansigt og Varmen i Stemmen var uforandret fra tidligere, men Ordene og Tankerne var anderledes. Han blev utaalmodig, naar han ved sin Hjemkomst saa, at hun læste i de guldsnittede Bøger, som de begge tidligere havde holdt saa meget af.

Han blev vred, naar hun om Søndagen tog Salmebogen for at gaa i Kirke, og vrissede, naar hun bad ham følge med som i gamle Dage.

Han kunde fare op i formeligt Raseri, naar hun svarede ham med Ord, han selv tidligere havde lært hende. Lidt efter blev han atter god og kærlig, strøg hende over Haaret og sagde:

— Kan du ikke forstaa, lille, Alma, at man ikke hele Livet igennem kan leve paa et og det samme. Vi er alle under Udviklingens Lov. Vi maa følge nye Tanker, der dukker frem, naar de gamle ikke mere passer!

Men Alma forstod det ikke, og Fredo blev tavs og indesluttet.

Saa en Dag kom han hjem og sagde, at nu skulde de flytte til Hovedstaden.

Alma sagde intet, men den Nat græd hun stille i bange Anelse.

Og Anelsen slog til. Fra det Øjeblik, de var kommet til den store By, havde det været daglig Kamp paa Kniven for at opretholde Livet. Hvis hun ikke

selv ved Anbefaling fra Provinsen havde faaet lidt Hjemmearbejde ved Cigarrulning, saa vilde de begge bogstaveligt være døde af Sult.

Hun sled Dagen igennem, ofte til langt ud paa Natten. Fredo saa hun sjældnere og sjældnere. Altid var hans Tanker optagne, altid havde han travlt med at udkaste store Planer, men aldrig eller næsten aldrig bragte han Penge i Hjemmet.

Og nu traadte han ind i det lille Værelse, hvor Loftet skraanede, Tapeterne var fugtige og Møblementet fattigt. Han kastede et Blik paa hende, medens hun sad der bøjet over Arbejdet, der fik hendes Øjne til at svide ved det sparsomme Lampelys, og han sagde i en kærlig Tone:

— Lille Alma! Saadan skal du ikke mere slide for Føden.

Hun rejste sig og gik henimod ham med Øjnene lysende af Glæde:

— Har du faaet Arbejde, Fredo?

— Arbejde! Arbejde! gentog han utaalmodigt. Ja vist har jeg faaet Arbejde.

— Fast Arbejde, som bliver betalt?

— Bealt! Betalt! Du maa ikke være saa materialistisk, Alma. Det eneste Arbejde, i hvilket der er Lykke, det er Arbejdet for Helheden, Arbejdet for den store Syndflod, der skal gaa forud for den store Forjættelses Virkeliggørelse. Jeg er bleven en Præst i Templet, en af Forkynderne, et udvalgt Redskab.

Naa, du forstaar det maaske ikke, lille Alma. Men

du vil komme til at forstaa det. Gaa nu til Ro, og lad mig være ene.

Alma adlød som hun plejede. Hun gik ind i det lille Tagkammer, hvor deres Senge stod, og medens hun hørte Fredo tale højt med sig selv ved Siden af, vedblev hun at spekulere frem og tilbage over Spørgsmaalet, det store Spørgsmaal:

— Er det Fremtiden, der begynder at lysne?

KAPITEL IV.

Fredos Liv var blevet mere underligt og gaadefuldt end tidligere. Af og til bragte han lidt Penge til Huset, men det var forholdsvis sjældent.

Derimod havde han altid store Pakker under Armen, naar han kom hjem. Svarende til Soverummet laa paa den anden Side af Dagligværelset et lille Tagkammer. I dette havde de tidligere af og til begge søgt Tilflugt især om Vinteren, naar det kneb med Brændsel til at opvarme det store Rum. Nu havde Fredo taget det helt for sig selv, og Døren til det var altid laaset, naar han var ude.

Værelset var iøvrigt meget usselt og fattigt at se til. I det skraa Tag var Teglene end ikke dækkede af Kalkpuds, flere Steder i Loftet hang Rørene ned

gennem det tynde, fugtslaaede Gibslag, og der var raadne Pletter paa Gulvet af nedsivende Vand.

Her kunde Fredo dog alligevel sidde i dagevis, og naar der var fyret i den lille Ovn, saa at den tynde Jernplade var ganske rødglødende, syntes han, at der var helt hyggeligt. Han sad i en gammel Lænestol ved Siden af et lille Bord, der kun stod usikkert paa sine halvfjerde Ben, og rundt om ham var der Kasser, fulde af Bøger, Hæfter og Blade.

En Aften sent, da Fredo som sædvanlig havde siddet i timevis i sit „Bibliotek", som han højtidelig kaldte det lille Tagkammer, ringede det paa Døren til Lejligheden. Alma, der endnu var helt mørk om Fingrene af Cigarrulning, studsede forbavset. Hvem kunde det være? Ellers plejede aldrig nogen at besøge dem — og paa denne Tid af Døgnet.

Efter at hun havde aabnet Yderdøren, var hun lige ved at smække den til igen. Lyset fra Lampen faldt paa et Ansigt, der straks ved første Øjekast forekom hende modbydeligt. Det var rødt og skægløst, og Haaret var stridt og tottet. En vældig Mund lo med et hæsligt Smil, der skulde være velvilligt, medens Personen bukkede dybt og med en vis Indsmigren i Stemmen spurgte:

— Er Fredo hjemme?

— Hvad vil De ham?

Manden saa op og ned ad hende med et Par griske Øjne og sagde atter med et vist Galanteri:

— Det er maaske hans Kone, jeg har den Ære at tale med.

— Ja!

— Saa kan De rolig lukke mig ind. Jeg er en Ven af Deres Mand.

— En Ven? gentog Alma forbavset.

Hun stod et Øjeblik usikker, da Døren ind til Biblioteket blev aabnet, og man hørte Fredos Stemme:

— Hvad er der i Vejen?

— Det er en Mand, der vil tale med dig.

Fredo gik ud i Gangen. Han havde aabenbart været stærkt optaget af, hvad han læste, thi han havde et næsten søvngængeragtigt Blik. Da han saa den Fremmede, var det, som om han med et Slag vendte tilbage til Virkeligheden.

— Nej, er det dig, Redaktør! Kom indenfor.

Alma gik forbavset et Skridt til Side og lod den Fremmede passere forbi.

Redaktøren traadte ind i Dagligværelset og kastede sit Blik omkring i de tarvelige Omgivelser. Han saa paa Brædtet, paa hvilket der endnu laa noget Tobak og halvfærdige Cigarer.

— Her har Arbejdet til Huse Dør om Dør med de store Tanker, der smedes til Menneskehedens Lykke. Ja sandelig, vi maa haabe, at Tilintetgørelsens store Dag er nær, saa at Fønixfuglen kan flagre af Asken. Da bliver det Belønningens Dag for Daadens Mænd.

Der var en underlig, hul patetisk Klang i Redaktørens Stemme, der blev sledsk og indsmigrende, medens han betragtede Alma og sagde:

— Hvor er det Synd for de smaa Hænder, at de skal sejgpines. Og dog, hvor klæder den lysebrune Farve dem ikke allerkærest. Der er Poesi ved Tobak, men der er ogsaa Revolution i den. Lugten af den minder mig altid om Slaveriet, da Negerne maatte trælle under Slavefogdens Pisk, og da de skønne Negerinder .....

Fredo, der slet ikke lagde Mærke til den nærgaaende Maade, paa hvilken Redaktøren under sit Foredrag mere og mere nærmede sig Alma, tog ham distræt i Armen og sagde:

— Kom herind! Er der noget, du har at tale med mig om, siden du kommer saa sent?

— Javel, sagde Redaktøren og rev sig løs med et langt Blik til Alma.

Saa forsvandt han sammen med Fredo ind i Biblioteket, hvis Dør lukkedes bagved dem.

Alma gav sig atter adspredt i Gang med sit Arbejde. Hun hørte kun de hviskende Stemmer, men kunde ikke skælne noget Ord. En uhyggelig Stemning havde grebet hende. Samtalen derinde varede en knap halv Times Tid. Saa blev Døren aabnet. Alma blev forbavset ved at se, at Fredo havde Overtøj paa.

— Jeg ved ikke, naar jeg kommer igen.

Redaktøren bukkede dybt og sagde med et langt, kælent Blik og en patetisk Haandbevægelse:

— Handlingens Mænd tør ikke bie længere, Borgerinde. Folkelykkens store Pligt kalder.

Saa forsvandt de begge ned ad Trapperne, og Alma hørte langt nede i Dybet Porten blive slaaet i efter dem.

Fredo og Redaktøren gik hastigt gennem en Række Smaagader. De vekslede intet Ord undervejs.

Endelig kom de ind i en Gyde. Paa den bankende Lyd, man hørte fra Vinduerne, var det tydeligt nok, at den ikke var blandt de bedst berygtede. Nogle Kvinder prøvede paa at tiltale dem. Fredo ilede fremefter uden saa meget som at se til Siden, medens Redaktøren ikke undlod at veksle et kælent Øjekast i Forbifarten.

De gik ind gennem en lang, mørk Gang, derefter over en Gaardsplads og ned ad nogle Kældertrapper.

Redaktøren bankede paa Døren. Først blev der ganske stille indenfor, da Bankningen gentoges, lød en sagte Stemme:

— Hvem der?

— Den røde Hane!

Døren blev forsigtig lukket op. Man saa en svag Lysstribe, saa forsvandt den atter, medens Døren igen blev lukket lige saa forsigtigt og lydløst som før.

Samtidig viste der sig udenfor den mørke Gaard

en civilklædt Skikkelse. Han foretog meget omhyggeligt en Ronde i Gaarden. Saa gik han ud gennem den lange mørke Gang og vinkede med Haanden.

To uniformerede Betjente dukkede frem og fulgte efter ham.

En blev staaende udenfor paa Gaden, hvor man stadig saa sminkede Kvinder passere forbi, medens Stilheden af og til afbrødes af høje Raab og raa Latter til dæmpet Akkompagnement af Banken paa Vinduesruderne.

KAPITEL V.

Det var et højst ejendommeligt Rum, i hvilket Fredo og Redaktøren var bleven lukket ind.

Det saa ud, som om det var en gammel Vadskekælder, der var omdannet til et eller andet Brug.

Murene var sorte og tilrøgede. Paa Gulvet var det belagt med almindelige Brosten, gennem hvis Midte der gik en Rendesten hen til Kloaken.

Paa Vadskebordene langs Væggene var der opstillet Kasser, i hvilke der fandtes alle Slags Typer imellem hverandre, store og smaa af højst forskellig Støbning, der paa Tryk maatte virke sært sjusket og uensartet.

Inde i det dybe Skorstenshul stod Potter med sort Sværte og store Malerpensler. Rundt om Ovnen laa Bunker af Papir, der var aftalt i Pakker med Seglgarnsbaand om.

Midt paa Gulvet stod en solid Bænk. Paa denne laa et Brædt med to Jernskinner, og paa disse gled en tung Valse, der var omvundet med Filt. En Mand i blaa Arbejdskittel var beskæftiget ved denne primitive Presse. Med en Pensel smurte han sort Farve paa en lille Form af sammenstillede Typer. Derefter lagde han et Ark Papir over Formen, og lod Valsen glide hen over det. Han trykkede paa denne meget besværlige og mangelfulde Maade første og sidste Side af et lille, snollet og uanseligt udseende Blad, hvis Titel var „Brandfakkelen", skaaret i daarlige, skæve Bogstaver.

Redaktøren tog et af Bladene og kastede et Blik paa det. Han nikkede, medens han gennemlæste den første Artikel med Overskriften „Tyrannens Hoved".

Fredo kastede ogsaa et Blik paa Bladet. Han synes ikke saa tilfreds. Han følte sig stødt som Fagmand af denne uensartede Sats, der gjorde et grimt og svinagtigt Indtryk.

— Er det ikke muligt at faa nogle bedre Typer? spurgte han.

— Bedre Typer! Hvor vil du hen. Et Blad som „Brandfakkelen" skal netop virke derigennem, at man faar et sikkert Indtryk af, at det er blevet til

i Mørke under tusind Farer og med Proletariatets ringe Midler.

— Ja, det kan der maaske være noget i, sagde Fredo. Hvor har du saa Manuskriptet til den Artikel, jeg skal sætte?

Redaktøren gik hen i en Krog af Vaskehuset, hvor der stod en stor, jernbeslaaet Kasse med en Hængelaas.

Han aabnede den og rakte Fredo en Artikel, som med grov, uhjælpsom Haand var skrevet med Blyant paa tre Stykker halvsmudsigt Indpakningspapir.

Titlen lød:

EN DAAD,
der venter paa sin
MAND!

Fredo tog Artiklen og løb den igennem med Øjnene. Hans Kinder blev blege, og hans Hænder kom til at ryste.

— Er det nødvendigt, sagde han.

— Det er Eksekutionskomitéens Ordre, svarede „Redaktøren". Her skal vi ikke beskæftige os med Kritik. Vi har kun at lystre. Det er af Vigtighed for Sagen, at denne Artikel kommer i det Nummer af „Brandfakkelen", der skal udsendes imorgen tidlig. Man er meget opsat paa at faa den trykt i saa mange Eksemplarer som muligt. Skynd dig derfor at gøre den færdig. Der er allerede lavet over et halvhundrede Numre halvfærdige.

Fredo tog fra et Søm en gammel Arbejdskittel og stillede sig hen ved Siden af Kassen med Typerne.

Der var i nogle Minutter ganske stille i Vaskehuset. Manden ved Pressen tog næsten lydløst det ene Aftræk efter det andet. „Redaktøren" sad overskrævs paa en Vaskebuk og bakkede paa en lille Pibe, og Fredos Hænder greb hurtigt og febrilsk fra det ene Rum til det andet i Sætterkassen.

Saa afbrødes Stilheden pludselig ved en stærk Banken paa Døren:

— I Lovens Navn, luk op!

— Hvem er det, spurgte Redaktøren og tog et Øjeblik Piben ud af Munden.

— Det er Politiet! Luk op i Lovens Navn.

Man hørte tre Slag paa Døren.

Manden ved Maskinen standsede, og Fredo blev saa hvid som et Lagen. Han mærkede selv, at hans Hænder rystede, saa at han ikke kunde tage Typerne af Kassen, og det sortnede for hans Øjne.

Redaktøren satte atter roligt Piben i Munden og lukkede op.

En høj, mørk Mand traadte ind og vinkede med Haanden.

To uniformerede Betjente fulgte efter og stillede sig som Vagt paa hver Side af Døren, som de lukkede bag sig.

Den høje Mand gik med et triumferende Smil rundt i Lokalet. Han tog først et Eksemplar af

Bladet og løb det igennem. Derefter gik han hen til Fredo, snappede Manuskripet fra hans Sætterkasse og læste det.

— Det er jo et fuldstændigt Komplot. Et helt etableret, hemmeligt Trykkeri. I Lovens Navn beslaglægger jeg Alt, hvad der findes her, og erklærer Jer alle tre for Arrestanter.

Redaktøren, der atter havde indtaget sin nonchalente Stilling paa Vaskebukken, traadte nu ned og gik et Skridt henimod den civilklædte Opdager.

Han trykkede ham formelig hen i en Krog af Rummet og sagde med sagte Stemme:

— De er vist lidt for ny i Tøjet, min gode Mand. De vil næppe faa megen Tak for Deres Tjenstivrighed. Se her, og han rakte ham et Papir.

Manden betragtede det længe forbavset. Saa stampede han i Gulvet og sagde:

— Det er da ogsaa Satans. Det er jo snart hverken til at hitte ud eller ind i.

Redaktøren smilede med sine ækle Tænder og sagde:

— Arrester mig saa, og sæt de Andre under Bevogtning, men saaledes, at de kan slippe ud gennem Vinduet. Det er den eneste Maade, paa hvilken De kan gøre Deres Bommert god igen.

Den mørke Mand lagde Haanden paa Redaktørens Skulder og sagde højt i en ærgerlig Tone:

— De er Arrestant.

Derefter forsvandt han med Redaktøren, idet han gav de to Betjente Ordre til at gaa udenfor og bevogte Døren, indtil han kom tilbage.

KAPITEL VI.

I de nærmeste Dage var Fredo i en stærk ophidset Sindsstemning. Han gik aldrig udenfor Lejligheden, og den mindste Lyd kunde faa ham til at fare sammen.

Han var kun inde i Dagligstuen ved Maaltiderne, saa lukkede han sig atter inde i Biblioteket uden at have vekslet et Ord med Hustruen, der ængstlig iagtog hans forvildede Ansigt.

Naar hun sad alene ved sit Arbejde, gled Taarerne ned over hendes Kinder. Hun kunde slet ikke tænke sig, hvordan det skulde gaa i Fremtiden.

Allerede for flere Maaneder siden havde hun betroet Fredo, at hun bar et Haab under sit Hjerte. Hun havde ventet, at han trods deres smaa Kaar skulde blive lykkelig ved Udsigten til at blive Fader. I fordums Dage havde det ofte været deres Fremtidsdrøm, at de en Gang skulde faa Smaafolk, for hvem de i Fællesskab kunde arbejde.

Hun havde derfor haabet, at Meddelelsen i hvert Fald vilde virke stimulerende paa Fredo og faa ham til at tænke over sit Ansvar som Familiefader.

Men Fredo havde næsten distrait hørt paa hendes Ord. Et Øjeblik var det, som noget, der lignede Glæde, lysnede op i ham, men saa faldt han atter hen i Grublerier ligesom før. Han spurgte hende ikke ud, og han syntes aldeles ikke at have Blik for hendes Tilstand.

Hvorledes skulde hun komme over den Tid, som snart forestod. Hun vilde ikke kunne arbejde, og Penge vilde det koste, og af Penge havde de saa godt som ingen i Huset og endnu mindre Udsigt til nogle i Fremtiden. Hvad skulde det blive til, naar Familien tilmed blev forøget med et lille Væsen, som i den første Tid vilde kræve al den Pleje, hun i sin Sygdom kunde yde det, og som i hvert Fald vilde have en Mund, der forlangte at mættes.

Alma følte sig saa tung om Hjærtet, og den Tanke arbejdede sig lidt efter lidt frem hos hende, at der ikke var anden Udvej, end at prøve paa at faa talt ud med Fredo. Hun følte det som en Lettelse, da hun havde taget den Beslutning, der *maatte* indtræde en Forandring.

Alma rejste sig fast besluttet paa at bringe sit Forsæt til Udførelse med det samme. Hun var allerede i Færd med nølende at gaa hen mod Bibliothekets Dør, da det ringede hæftigt paa Klokken.

Inde i Biblioteket kunde man høre Fredo fare

voldsomt op af Stolen, og saa blev Alt atter stille derinde, som stod han og lyttede.

Alma blev grebet af en dødelig Angst, og hendes Knæ rystede under hende. Hvad kunde der være paa Færde. Klokken var mange, og udenfor var det allerede mørkt. Selv ved højlys Dag var Besøg her en stor Sjældenhed.

Det ringede atter paa Klokken, men endnu hæftigere end før, en, to, tre Gange.

Døren til Biblioteket aabnede sig langsomt, og Fredos Ansigt kom til Syne. Han var ikke bleg, han var askegraa i Ansigtet, og det skælvede om hans Mund, saa han næsten ikke kunde faa et Ord fremført.

— Se, hvem det er, Alma.

— Jeg er saa frygtelig angst, Fredo.

— Aa, Snak, vær dog ikke barnagtig. Der er da ingen Ulykke i, at det ringer. Det er jo en ganske naturlig Sag, det er vel et Brev eller En, der vil høre Besked om Noget.

Det ringede tredje Gang saa voldsomt, som om Huset skulde falde ned.

Alma samlede hele sit Mod. Hun gik ud i den lille Entré og aabnede Døren. Hun var lige ved at udstøde et Skrig, men hun betvang sig.

I det flimrende Lys fra Gaslampen saa hun et rødt, skægløst Ansigt, der saa ud, som om det var svuldent af Slag. Haaret var stridt og tottet, og da Personen tog den fedtede Hat af Hovedet, løb der

Blod ned over Panden. Han tørte det med Bagen af Haanden hurtigt helt ud over Ansigtet, saa at dette næsten fik et rædselsfuldt Udseende, da han med et graadigt Blik betragtede Alma og spurgte:

— Er Fredo hjemme?

— Kender De min Mand, spurgte Alma frygtsomt.

— Om jeg kender ham. Det skulde jeg mene, jeg gør, sagde Manden og lo med nogle ækle, forkullede Tænder, der gjorde hans Udtryk endnu mere modbydeligt.

Manden trængte sig derefter ind gennem Døren trods Almas Forsøg paa at holde igen paa den. Først nu saa hun, at hans Klæder var revne i Stykker, som om han havde været i Slagsmaal. Hvad vilde dog det ækle Menneske her. Han saa med en saadan Frækhed og Raahed op og ned ad hende og gjorde en Grimace, saa at hun rødmede.

Fredo, der havde vovet sig frem, udstødte et Udbrud af Forbavselse.

— Nej, er det dig! Kom herind! Lad mig endelig tale med dig, Redaktør. Hvad er der dog sket!

Fredo trak Redaktøren gennem Værelset ind i Biblioteket og laasede Døren efter sig.

Alma blev staaende maalløs og stirrede paa den lukkede Dør.

Fredo havde faaet Redaktøren til Sæde paa en Kasse i det løjerlige Rum.

Redaktøren saa sig først omkring med en under-

lig spejdende Mine, saa sagde han med en Grimace, der skulde forestille et Smil, idet han pegede bagud mod Beboelsesværelset:

— Der er nok noget paa Stabelen?

— Ja, vist saa, sagde Fredo, men fortæl mig dog, hvorledes du er sluppet fra det. Jeg har været i den dødeligste Angst i de sidste Dage.

Redaktøren, der pludselig syntes at komme i Tanker om, at han vistnok var falden ud af Rollen, rev Hatten af, som han havde taget paa, medens han satte sig. Fredo blev forfærdet ved at se hans blodige Ansigt.

— Jeg spøgede lidt for ikke straks at skræmme dig. Ja, se blot paa mig! Saadan ser jeg ud, og det for jeres Skyld. Da Politiet kom over os, havde jeg straks min Plan færdig. Jeg sagde til Betjenten, at han rolig kunde lade jer blive, I kunde ikke slippe ud af Saksen, men at han straks maatte følge med mig ned i Kælderen ved Siden af, hvor der var en meget bedre Fangst at gøre. Det dumme Fæ gik straks i Fælden.

— Men, hvad var det for et Papir, du viste ham?

— Et Papir? Naa, ja det var et Papir, hvorpaa jeg havde skrevet Navne paa nogle Anarkister, som jeg havde læst, at man efterlyste. Jeg havde lavet det netop for det Tilfælde, at vi skulde blive overrumplede.

— Saadan noget tror jeg aldrig, jeg vilde have tænkt paa.

— Det kommer med Øvelsen. Man maa lære at klare sig mellem de Hunde. Men det er ikke altid saa let. Jeg trak nogen Tid rundt med dem i Gaarden, men da de Intet fandt, blev de tilsidst mistænksomme og skyndte sig tilbage til Kælderen for at se, om I var der. Jeg trak Vejret lettere, da jeg hørte dem skælde og smælde. Saa vidste jeg, at I var slupne bort. Men Betjentene selv blev aldeles rasende.

— Det skal du komme til at betale, sagde den Ene af dem og slog mig, saa Vejret nær var gaaet fra mig.

Da de naaede hen paa Stationen, lukkede de mig ind i en Celle, hvor ingen kunde høre, hvad der foregik, og der tampede de min stakkels nøgne Ryg igennem, saa aldrig nogen Eksekution paa Galejerne har været grundigere. Men jeg vilde ikke ud med, hvem I var.

Fredo saa med et sky, beundrende Blik paa Redaktøren, der fortsatte:

— Næste Dag fik jeg en lignende Omgang, og saa lukkede de mig ned. Men hvor godt de end passede paa mig, saa lykkedes det mig dog at flygte fra dem. Mere kan jeg ikke sige dig, Tiden er kostbar. De er allerede paa Spor efter mig, og de maa ikke finde mig her, thi saa kommer du bare i Ulykke ogsaa. Men Hævn maa jeg ha', og Hævn vil jeg ha'! Tiden er moden til Daad. Hvis Loddet falder paa dig, vil du vel ikke svigte.

— Jeg svigter aldrig mit Løfte, sagde Fredo med skinnende Øjne.

— Godt, jeg skal i hvert Fald staa ved din Side, hvordan det saa end gaar. Men nu maa jeg afsted saa hurtigt som muligt.

KAPITEL VII.

De to Mænd gik tavse gennem Gaderne.

Efter nogen Tids Forløb spurgte Fredo:

— Hvor skal vi hen?

— Til „Tugthuset", svarede Redaktøren kort.

De gav Feltraabet. Det var i Aften: „Tyrannerne!" og de traadte ind i det store Rum, gennem hvilket de imidlertid hurtigt passerede for gennem en lille Dør at gaa ind et Bagværelse, der ikke var tilgængeligt for Gæsterne.

Her var kun et langt uhøvlet Træbord med nogle Stole. For Enden af Bordet sad Obersten og ved Siden af ham Smeden. Endvidere var der to unge Mennesker omtrent paa Alder med Fredo.

Den ene havde et regelmæssigt men raat og ubehageligt Ansigt. Han var klædt med en vis Sirlighed. Hans sorte Haar var skilt i Midten, stærkt pomadiseret og redt ned over Panden i to Gardiner. Han bar et ildrødt Slips, i hvilket der lynede en ægte Diamant, og han havde en stor Ring paa

den ene Haand, hvis Fingre var hvide og velplejede. Efter Udseende at dømme hørte han hjemme i en Verden, i hvilken Kvinden hyppigere er Forsørgeren end Manden. Han lod til at være meget fortrolig med Smeden og talte sagte og interesseret med ham.

Den anden saa ud til at være en Haandværker. Hans Hænder var haarde og bar forskellige Ar som af Knivsaar. Hans Ryg var lidt krumbøjet, og han var klædt i en slidt, men velbørstet sort Frakke, der var spejlblank paa Albuerne. Han bar Flip uden Slips og sorte Voksdugsmanchetter. Der var ved ham en Lugt som af Klister, der kunde tyde paa, at han var Bogbinder af Profession. Hans Haar var langt, næsten som paa en Virtuos, hans Teint var bleg men fik et gulligt Anstrøg af mange Fregner, hans Øjne var kulsorte og drømmende, naar han tav. Men talte han, lyste Tænderne skinnende hvide under den lille mørke Knebelsbart, der tegnede en regelmæssig buet Skygge under den brækkede Opstoppernæse.

Obersten rejste sig. Han talte sagte og i en vis hemmelighedsfuld Tone, som om han var bange for, at Nogen skulde belure Samtalen:

— I ved Alle, i hvilken Anledning vi er samlede her.

— Javel, lød det i Kor.

— Maalet er fuldt. Vi maa nu gribe til Selvhjælpen for ved Justits nedenfra at standse Overgrebene

ovenfra. Her skal ikke begaas noget Mord, men en Dødsdom skal fældes efter den Lov og Ret, som vi udelukkende repsekterer, og som kun kender en Herre: Folket!

— Er vi enige om Dommen.

Ingen svarede.

— Naar ingen stemmer imod, er Dommen efter vore Love enstemmig vedtaget og bindende En for Alle og Alle for En. Der bliver nu at afgøre, hvem der skal fuldbyrde den.

Dødsstilhed herskede i det lille Rum, medens Obersten fortsatte:

— Vi er her tre gamle, der indbyrdes kender hverandre, og tre unge, der ikke kender hverandre. Det er maaske bedst, at det vedbliver at være saaledes. I vor Kreds er Navne ligegyldige, det kommer kun an paa, at vi tør stole paa hverandre som Partifæller, og det er til Tider ikke uheldigt, at den Ene trygt kan sværge paa, at han ikke kender den Anden. For at imidlertid Ingen skal udlægge det som Mangel paa Tillid, saa foreslaar jeg følgende Ordning. Vi deler os i tre Grupper, der hver bestaar af et ældre og et yngre Medlem.

Ved disse Ord flyttede den rødslipsede ligesom uvilkaarligt tæt ind til Smeden. Obersten drog Bogbinderen, der sad ham nærmest, længere hen imod sig, og Fredo var derefter ganske naturligt henvist til Redaktøren, der ogsaa plantede en Stol tæt op ad ham.

Obersten tog et Stykke Kridt, som han altid bar i Lommen for at kunne kreditere Gæsterne ved Disken og skrev paa Bordet udfor hvert Par et Romertal: I, II, III.

Derefter fortsatte han.

— Daaden vil nu ved Lodtrækning blive tildelt en af de tre Grupper. Det vil tilfalde den Yngste at udøve den, medens den Ældre uafbrudt skal staa ved hans Side som hjælpende, vejledende og kontrollerende, ligesom det vil være hans Forpligtelse paa alle Maader at værne ham, advare ham og om nødvendigt — at hævne ham.

Jeg tager nu dette Spil Kort. Hævnen tilfalder den Gruppe, der først faar et sort Es. Den, der faar et rødt Es, gaar ud.

Obersten begyndte langsomt at give rundt med det fedtede Spil, efter at der først var taget af.

Fredos og Bogbinderens Øjne hang som fastnaglede til hans Haand. De var Begge blege, Sveden perlede paa deres Pande, og de var saa optagne, at de ikke fik Lejlighed til at iagttage de Andres ligegyldige, delvis spottende Miner.

— Ruder syv! Spar fem! Klør Knægt! Klør tre! Ruder to! Hjærter syv! Spar Konge! Klør syv! Hjærter Es!

Hjærter Es faldt ud for Smeden og den Rødslipsede, som derefter var fri.

Blegheden forøgedes paa Fredos og Bogbinderens Ansigter. En af dem vilde det altsaa i hvert Fald blive.

Obersten begyndte atter:

— Ruder Dame! Klør ti! Hjærter ti! Spar Dame! Klør ni! Ruder fire!

Det syntes at vare en Evighed.

— Klør fem! Hjærter Konge! Ruder Konge! Spar to! Klør Es!

Klør Es laa udfor Fredo, der saa det som gennem en Taage. Han syntes i dette Øjeblik, at Kortet lignede Fæstet paa en Dolk.

Obersten standsede højtideligt og sagde:

— Kraft, Had og Broderaand være med Eder!

Fredo følte, at alt i Rummet dansede for hans Øjne, og at han var en Besvimelse nær. Han stred imidlertid tappert imod sine Følelser, men Redaktøren, der lagde Mærke til hans voksagtige Bleghed, tog ham under Armen og sagde:

— Lad os komme ud i frisk Luft! Det vil gøre dig godt.

Som en drukken Mand vaklede Fredo afsted.

Da de var komne udenfor, sagde Redaktøren:

— Jeg takker Skæbnen, der lod Hævnen tilfalde os, thi det er os, den tilhører. Gaa nu hjem og bered dig til det store Værk. Jeg henter dig imorgen Aften Klokken ni og skal saa have Alt parat.

Derefter trykkede han kraftigt Fredos kolde, svedige Haand og blev staaende, indtil han havde set ham forsvinde i Mørket.

Redaktøren spyttede langt hen ad Fortovet, og et underligt Smil gik over hans Ansigt. Saa gik han ind i en Kafé og skrev med stor tung Haand:

„Attentatet finder Sted imorgen Aften Klokken Elleve mod Inspektørens Kontor ved Retfærdighedens Statue. Sørg for, at der er Lys, at der ingen Mennesker er i Kontorerne, og at Gaden er ubevogtet." +

Redaktøren lagde Brevet i en Konvolut, og han sendte det afsted med Paaskriften: Til Politiinspektøren. Tjenestesag. *Strengt personlig.*

KAPITEL VIII.

Hele den næste Dag var Fredo i nervøs og ophidset Sindsstemning. Straks om Formiddagen lukkede han sig som sædvanlig inde i Biblioteket, men han blev der ikke længe. Stadig gik han frem og tilbage, ind og ud gennem Dørene, medens hans Tanker syntes at være langt borte, og hans tomme Øjne ikke havde noget Blik for Omgivelserne.

Maden lod han staa ved Maaltiderne. Hans Appetit var fuldstændig borte, men i dens Sted var traadt en uudslukkelig Tørst, og han drak uafbrudt det ene Glas Vand efter det andet, som om han havde Feber i Blodet.

Alma var bekymret for ham, men hun vovede ikke at tale til ham. Han forekom hende som en fremmed Mand, som hun ikke før havde set, og til hvem

hun aldrig vilde kunne betro det, der laa hende saa tungt paa Sinde.

Ud paa Aftenen faldt Fredo i en dump Ro. Han satte sig i en Stol og stirrede hen for sig uden at at mæle et Ord. Hans Kinder var rødplettede, og man kunde se Blodet hamre i Tindingernes Aarer.

Da Klokken slog ni paa det nærliggende Kirketaarn, sad han med stive Øjne og talte Slagene. Da det sidste var døet hen, sagde han kort til Alma, der stadig var beskæftiget med Cigarrulningen, som imidlertid iaften slet ikke syntes at ville gaa fra Haanden:

— Det er vist bedst, du nu lægger dig.

Der var en saa kort Bestemthed over Ordene, at de nærmest virkede som en Kommando.

Alma svarede intet, men begyndte at samle sine Sager og stille dem til Side.

Da hun var færdig, gik hun hen til Fredo og strøg ham med Haanden over Panden.

— Hvad er der i Vejen med dig, Fredo?

Han gjorde en utaalmodig Bevægelse under hendes Kærtegn og sagde:

— Ingenting! lad mig blot være i Fred.

Hun saa bekymret paa ham og sagde:

— Er der ikke noget, jeg kan hjælpe dig med? Det gør mig ondt at se dig saadan.

— Nej, sagde han kort. Saa tilføjede han i en blidere Tone for ligesom at glatte lidt efter:

— Kære Alma! Jeg beder dig jo blot om at gaa til Ro. Jeg trænger til at være alene.

— Men jeg trænger netop til at være hos dig og tale med dig. Jeg har saa meget, jeg gerne vilde sige dig, og vi har jo næsten ikke vekslet et Ord med hinanden i de sidste Maaneder.

— Imorgen! Imorgen! Lad mig nu have Fred til imorgen. Saa er det hele forbi. Saa skal jeg tale med dig, og saa skal jeg høre paa dig, om det saa skal være i timevis. Men iaften maa du lade mig have Ro. Kan du ikke gøre saa meget for mig!

— Du ved jo, at jeg vil gøre Alt for dig, sagde Alma, uden at der laa nogen Art Bebrejdelse i Stemmen.

Saa kyssede hun Fredo paa Panden og sagde:

— Altsaa imorgen!

— Ja, imorgen, imorgen! Imorgen saa bliver Alt godt.

— Gid du talte sandt! sagde Alma sagte ligesom hen for sig.

Saa forsvandt hun stille gennem Døren ind til Sovekamret. Fredo blev siddende ubevægelig og lyttede. Først da han hørte den Lyd, der røbede, at Alma traadte op i Sengen og tungt lod sig falde ned i den, var det, ligesom der gled et Skær af Lettelse over hans forpinte Ansigt.

Han gik ind i sit Bibliotek og tog et stort Ark Papir. Han sad længe med Pennen i Haanden,

inden han begyndte at skrive. Saa kradsede han pludselig hurtigt nogle Linier ned og foldede Papiret sammen i en Art Brev uden at læse igennem, hvad han havde skrevet. Han gik atter ind i Stuen og lagde Brevet midt paa Bordet. Saa satte han sig igen i Stolen og stirrede hen for sig.

Fra Kirketaarnet slog Klokken tre Kvarter paa ti.

Fredo rejste sig og gik ud i Gangen, hvor han lukkede Døren til Trappen op og lod den staa aaben. Saa listede han gennem Stuen hen til Sovekammerdøren og lyttede.

Der var ganske stille derinde.

Lidt efter hørte han Trin paa Trapperne. Han gik atter ud og bøjede sig over Gelænderet:

— Hys! Gaa sagte!

Trinene blev mere forsigtige, og et Øjeblik senere dukkede Redaktørens Ansigt op i Lyset. Fredo følte selv Uhygge, da han saa det. Aldrig havde det før forekommet ham saa raat, ækelt og næsten satanisk.

— Er du parat? spurgte Redaktøren sagte, idet han traadte ind.

— Javel! sagde Fredo, hvis Blik sky hvilede paa en underlig Pakke i Avispapir, som Redaktøren havde under Armen.

Fredo gik ind i Biblioteket og tog Hat og Frakke paa.

Saa tyssede han paa Redaktøren, der havde faaet

en astmatisk Alkoholhoste ved at gaa op af Trapperne og sagde hurtigt:

— Lad os saa komme afsted!

Derefter slukkede han Lampen og strøg en Tændstik for at lyse op i Gangen.

Et Øjeblik efter at Døren var slaaet i med Smæld, viste Alma sig i Natdragt med et Lys i Haanden. Hendes Ansigt var ligblegt, og hun saa sig forfærdet om i det tomme Værelse. Derpaa gik hun hen til Biblioteket. Dets Dør var mod Sædvane aaben, og Alma saa Bøger og Blade ligge spredt i Uorden over Gulvet.

— Fredo! sagde hun kaldende.

Ingen svarede.

Saa faldt hendes Øjne, idet hun saa sig omkring i Stuen, paa et Brev, der laa paa Bordet. Med feberagtig Hast greb hun det og brød det.

Der stod kun de faa, men frygtelige og gaadefulde Ord:

Hvis jeg ikke skulde komme tilbage, saa lad det være din Trøst, at jeg er falden som en tapper Soldat i den store Sags Tjeneste. Hilsen!

Fredo.

Almas Ben rystede under hende, saa at de ikke længere formaaede at holde hende oppe, og med et gennemtrængende Nødskrig sank hun sammen paa Gulvet.

KAPITEL IX.

Fredo og Redaktøren vekslede ikke et Ord, medens de gik gennem Gaderne. De vidste begge, at der kun var et at tale om, og det var, som om de begge vilde udskyde denne afgørende Samtale saa længe som muligt.

Efter tyve Minutters Gang var de naaede til den Gade, i hvilken Politiinspektørens Kontorer laa i en lang, lav Bygning, som saa ud til tidligere at have været knyttet til en Art Palæ, der nu var forsvundet. Maaske var det et gammelt Slots Staldbygning, der var bygget om til Brug for Politiet. Palæstilen, i hvilken Opførelsen var sket, og de græsgrønne Kobbertage kunde tyde i den Retning. Desuden var der noget bagbygningsagtigt ved hele den lange, graa Længe, der vendte ud til en forholdsvis smal Gade, i hvilken Husene var gamle, og som for Enden var lukket med en Overbygning, der slog sin Bue mellem de to Husrækker.

Da Bygningen var bleven indrettet til Politiet, havde man aabenbart prøvet paa at give den en vis Karakter. Over Indgangsporten i Midten stod:

Øvrigheden bærer ikke Sværdet forgæves.

I en Nische, der antagelig tidligere havde rummet en eller anden dekorativ Figur, var der nu anbragt en Retfærdighedsgudinde med Sværd i Haanden og Bind for Øjnene.

Fredo og Redaktøren gik paa Fortovet ligeoverfor Bygningen. Der passerede kun en enkelt Mand gennem Gaden, og man saa intet til Politiet.

— Tidspunktet er heldigt, sagde Redaktøren. Det vil ikke blive vanskeligt at faa Bomben anbragt. Det er bedst, vi nu skilles. Du bliver gaaende paa denne Side af Gaden. Jeg gaar over paa den anden Side og prøver paa at stikke Bomben ind mellem Fodstykket paa Statuen og Muren. Der vil den kunne ligge, uden at Nogen lægger Mærke til den.

— Tror du, der er nogen derinde?

— Ja, selvfølgelig. Der er jo Lys.

— Tror du, *han* er derinde?

— Det er han forhaabentlig. Det er Vinduerne netop i hans Kontor, der er oplyste. Men lad os nu først faa *Bomben* anbragt, saa kan vi altid tales ved om Resten. Naar du ser, at jeg er færdig, mød mig saa henne for Enden af Gaden under Buegangen.

— Javel!

Redaktøren gik over paa det andet Fortov og passerede et Par Gange frem og tilbage forbi Statuen. Der kom imidlertid en Mand gennem Gaden. Han gik meget langsomt, og Redaktøren fulgte ham utaalmodigt med Øjnene indtil han endelig forsvandt. Gaden var nu ganske tom.

Redaktøren skubbede sig tæt langs Husrækken, og Fredo saa fra den Plads, hvor han stod, hvorledes hans Kammerat fik anbragt den Pakke, han havde baaret under Armen, oppe i Nischen.

Derefter gik Redaktøren hurtigt gennem Gaden, og lidt efter mødtes han og Fredo i Buegangen.

— Nu har jeg gjort mit Arbejde, sagde Redaktøren. Jeg har anbragt Bomben. Den ligger paa et bekvemt Sted, og Lunten, der næsten er et Kvarter lang, hænger ud over Murkanten. Nu har du ikke andet at gøre end at sætte en Tændstik til den og derefter hurtigt fjerne dig. Vi mødes herhenne for Enden af Gaden, og naar Eksplosionen har fundet Sted, fjerner vi os hver i sin Retning, men langsomt, ganske langsomt, som om vi var tilfældigt Passerende. Hastværk vækker kun Mistanke.

Fredo var bleg, og han rystede over hele Kroppen, da Redaktøren trykkede ham Tændstikæsken i Haanden.

— Tror du ikke, jeg kan tænde Lunten ved en Cigar?

— Jo—o! Det er maaske nok saa godt. Har du en?

— Ja, jeg tog en hjemme hos Alma.

— Det er udmærket. Men den er vel ikke for frisk, for der maa være godt Fyr paa den.

Fredo tændte Cigaren og dampede stærkt paa den. Saa avancerede han langsomt langs Husrækkerne, indtil han saa Lunten hænge ned over Muren som en lang, tynd Kattehale.

Han følte et Øjeblik ubeskrivelig Rædsel. Det var, som om hele hans Hovedbund strammedes, og der løb en Kuldegysning ned mellem hans Skulder-

blade. Han var lige ved at kaste Cigaren fra sig og løbe sin Vej. Saa mandede han sig pludselig op, tog et Par stærke Drag, saa Ilden lyste rødt, slog Asken af og satte Cigaren til Lunten.

Der lød nogle smaa knitrende Fut, og som en Kat sprang Gnisten op ad Krudttraaden, medens Fredo i vildt Løb foer afsted ned til Buegangen, hvor Redaktøren stod.

— Nu er det gjort! sagde Fredo med brusten Stemme. Gud være mig arme Synder naadig, hvis det er urigtigt, hvad jeg har begaaet.

— Lad os holde Vorherre udenfor, sagde Redaktøren. Det er en Mand, jeg ikke har den Ære at være præsenteret for.

Fredo var ved at slaa ham lige i Synet, men Spændingen tog al Handlekraft fra ham, og de stod nu begge som naglede til Stedet, medens de lyttede med aaben Mund og stive Øjne.

Der hørtes ikke en Lyd. Gaden laa stille, mørk og ubefolket.

— Tror du, at du har faaet den tændt rigtigt?

— Ja!

— Hm! Det var da mærkeligt, at det varer saa længe.

Der gik atter nogle Sekunder, der forekom dem at være Timer.

— Den maa være gaaet ud; du maa gaa derhen igen.

— Det gør jeg ikke, sagde Fredo bestemt. Jeg

har gjort min Pligt. Sker Eksplosionen ikke, saa er det Himlens Villie, at den ikke skal ske.

— Jeg tror, Saten plager dig med din Himmel. Du har faaet Ordre til at udføre Daaden, og din Ed tør du ikke svigte.

— Jeg har tændt Lunten. Brænder den ikke, er det Guds Finger, der har grebet ind.

— Guds Finger! Nej, nu bliver du s'gu snart morsom. Hvor Pokker har du faaet alt det gamle Bibelvrøvl fra. Nu skal jeg sige dig en Ting. Jeg tror slet ikke, at du har tændt Lunten, du har spillet Komedie og vil trække Tiden ud, til det maaske bliver umuligt for os at udføre Daaden.

I det samme begyndte Klokken at slaa elleve paa det nærliggende Kirketaarn. Redaktøren saa allerede i Aanden hele sin Ducør gaa fløjten for den dumme Hvalps Skyld.

— Vil du tænde den eller ikke?

— Nej, jeg *har* tændt den.

— Det er Løgn i din Hals, din hellige Satan, raabte Redaktøren ude af sig selv af Raseri.

Derefter rev han med et Ryk Cigaren ud af Fredos Haand og skød sig langs Muren.

I det Øjeblik han var lige under Statuen og vilde sætte Cigaren til, saa han en rød Gnist. Forfærdet vilde han springe tilbage. Det var for sent.

Et bedøvende Brag rystede Luften, og midt i Braget hørte man en Raslen af Glasskaar. Saa blev alt stille.

KAPITEL X.

Hele Natten flakkede Fredo rædselsslagen rundt i Gaderne. Skønt han følte en næsten ubetvingelig Trang til at gaa hen til Gerningsstedet, havde han dog med Anspændelse af hele sin Energi holdt sig borte derfra.

Han var nu saa dødtræt af at gaa Gade op og Gade ned uden Maal og Med, at han følte, at han maatte gaa hjem, hvis han ikke skulde segne om.

Besværligt og tøvende begav han sig da paa Vejen hjem. Han lagde godt Mærke til, at en Pige, som han mødte i Porten, betragtede ham med et underlig sky Blik, som om hun var bange for ham.

Da han var naaet op ad Trapperne, opdagede han til sin Forbavselse, at Døren til hans Lejlighed stod paa vid Gab.

Forundret traadte han ind. I Stuen mødte han Nabokonen, der boede Dør om Dør med Fredos i en fattig To-Værelsers Lejlighed. Hun var Enke og havde en lille Søn paa otte Aar, der alle Vegne rendte bag efter hende og trak hende i Skørterne, mendens hun af og til utaalmodigt slog efter ham med Haanden.

Enken gjorde iøvrigt et godmodigt og tjenstvilligt Indtryk, men hun talte med en vis Drøjhed som Kvinder, der er vant til at staa alene, og som ikke har lært Respekt for det andet Køn gennem deres Mand.

— Naa, er De der! Hvor har De fartet rundt hele Natten. Deres Kone ligger i Fødselsveer, og havde jeg ikke ved et Guds Under hørt hende raabe om Hjælp, saa havde De næpe fundet hende levende, naar De kom hjem.

Fredo stirrede tomt, næsten uforstaaende paa hende med store, sløve Øjne. Enken troede aabenbart, at han var beruset, og da han vilde gaa ind i Sovekammeret, sagde hun:

— Gaa hellere derind og lad være at forstyrre hende. Nu har hun lige faaet lidt Blund i Øjnene.

Dermed skød hun Fredo ind i Biblioteket, og han lod sig lede villieløst som et Barn. Da han var sunket ned i Stolen, faldt en Dødtræthed over ham. Han hørte lige som i Drømme Enkens Stemme:

— Har De nogen Penge, Fredo?

Han rystede kun paa Hovedet.

— Saa maa jeg vel se at gøre lidt Udveje, lød Stemmen atter og forsvandt.

Fredo sov tungt i fire Timer. Da han vaagnede, var Klokken over 10 om Formiddagen.

Han greb sig til Hovedet og saa sig forvirret om. Var det en Drøm, eller var det sket. Han vidste hverken ud eller ind. Idet han kom ud af Biblioteket, mødte han Enkemadammen, der havde en Kop Suppe i Haanden. Drengen hang stadig i hendes Skørter.

— Kan den lille Fyr ikke gaa ned i Kælderen og købe mig nogle smaa Blade? spurgte Fredo.

— Jo—o! sagde Enkemadammen langtrukkkent. Kan De give ham Penge med?

Fredo fandt et Par store Kobberskillinger i Vestelommen og gav Drengen dem.

— Saadan noget Skidt har han Penge til, sagde Enkemadammen ærgerligt, medens hun gik ind til den Syge.

Fredo løb med lange Skridt uroligt op og ned i Biblioteket.

Endelig kom Drengen tilbage med en Pakke Blade. Fredo greb dem nervøst, og som om han endog var bange for dette lille Vidne, sagde han til Barnet:

— Løb du ud og leg paa Trappen. Du forstyrrer mig.

Drengen saa forskræmt paa ham. Saa gik han.

Fredo kastede først et flygtigt Blik i hvert af Bladene. De var alle fulde af lange Beskrivelser af Attentatet med mange store Overskrifter. Fredo begyndte nu at læse de enkelte Beretninger.

I den første hed det:

Politiet er heldigt, næsten saa heldigt, at det kunde vække Mistanke.

Netop idag skal Lovforslaget om en Skærpelse af Midlerne til Anarkismens Bekæmpelse til første Behandling i den lovgivende Forsamling. Og netop idag vil alle Sind være i den bedst præparerede Stemning ved en alarmerende Meddelelse om et Attentat, der er rettet mod selve Chefen for det politiske Politi.

Det er et Tilfælde, der kunde ligne en Tanke, ikke mindst paa Grund af de ret ejendommelige Omstændigheder, under hvilke Attentatet har fundet Sted.

Der gik et foragteligt Udtryk over Fredos Ansigt, han kastede Bladet fra sig og tog et andet, i hvilket det hed:

Som ved et sandt Vidunder er intet uskyldigt Menneskeliv gaaet tabt ved denne hæslige og vanvittige Forbrydelse.

Netop en halv Times Tid før Attentatet blev begaaet, havde Politiinspektøren forladt sit Kontor, i hvilket Lyset endnu brændte, da det var hans Agt hurtigt at vende tilbage.

Det er vel netop den Omstændighed, at Vinduerne var oplyste, der har bibragt Ugerningsmanden den Antagelse, at hans Hævn her vilde ramme den Rette.

Om det saa var den gamle Portner, der ellers altid plejer at opholde sig i sin Loge, saa var ogsaa han netop i Eksplosionsøjeblikket borte efter at være sendt et Ærinde i Byen.

Ethvert levende Væsen, der havde opholdt sig i Kontorerne, vilde uvægerlig være bleven dræbt, thi Sprængningen var saa voldsom, at kun de nøgne Mure staar tilbage.

Som ved en Himlens Dom er Udøveren af Attentatet selv falden som Offer for sin Hævn. Skønt hans Lig var forfærdelig lemlæstet, er det dog lykkedes at konstatere hans Identitet. Det er en gam-

mel Bekendt af Politiet, der almindelig gik under Navnet „Redaktøren".

I en Samtale, som vi i Nat havde med Politiinspektøren, erklærede denne, *at han nærede den Overbevisning, at Udøveren af Attentatet ikke havde nogen Medskyldig.*

Fredo vedblev at stirre paa disse Ord. De fyldte ham paa en Gang med Tryghed og med Tomhed. Man var altsaa ikke paa Spor efter ham, men han vilde heller ikke faa Lov til at nyde et Martyrium. Han vilde kun gennem hele sit Liv komme til at bære paa en frygtelig Hemmelighed.

I det samme hørte han ude paa Trappen sit Navn nævne og Drengens gennemtrængende Stemme:

— Han er derope, jeg har lige været i Byen for ham.

To Mænd traadte ind. Den ene trak et Politiskilt frem og sagde:

— Er det Typograf Fredo?

— Ja.

— Vil De saa følge med mig uden at vække nogen Opsigt.

KAPITEL XI.

Politiinspektøren var flyttet ind i et interimistisk Kontor.

Paa hans Bord, hvor der ellers kun laa Rapporter og en Revolver, saa der idag helt festligt ud, idet hele dets store Flade var oversaaet med Telegrammer og Blomster.

Politiinspektøren, der var det hemmelige politiske Politis haarde Chef, var en udpræget Type med et glatbarberet Ansigt og en Mund, der altid smilede, medens Øjnene vedblev at bevare deres kolde forskende Blik.

Politiinspektøren var alene og syntes at være i ualmindelig godt Lune, hvad der ytrede sig ved, at han som en Bjørn i Bur vedblev at gaa op og ned ad Gulvet, medens han gjorde korte og lange Skridt for stadig at træde paa de samme Steder.

Det bankede paa Døren, og Politidirektøren traadte ind.

Det var en lille Mand, der ikke havde nogetsomhelst imponerende over sig, og hvis hele lidt højskuldrede Skikkelse syntes at udtrykke Tørhed og Forsigtighed. Han var i hele sin Fremtræden en absolut Modsætning til sin Underordnede, der med et stærkt Temperament og en kraftig Fantasi forbandt en sportslig Interesse for Politifaget og dets Spænding.

— Maa jeg af Hjertet ønske Dem til Lykke, sagde Politidirektøren og rakte Haanden frem. Det var jo en sand Guds Lykke, at det gik som det gik.

— Tak, sagde Inspektøren kort, og det var, som om der var lidt Foragt i Stemmen, Vorherre havde

imidlertid intet med den Sag at bestille, saa vi kan godt holde ham udenfor.

Med disse Ord tog han et Brev op af sin Inderlomme og rakte det til sin Chef.

Denne læste det opmærksomt et Par Gange igennem.

Politiinspektøren, der efterhaanden syntes at blive kendelig nervøs, iagttog opmærksomt sin Chefs Minespil.

— Hvem er det advarende Brev fra, spurgte Politidirektøren endelig.

— Fra den Mand, der havde paataget sig at udføre Attentatet.

— Og hvem er den Mand?

— Den Mand, som selv faldt som Offer for det.

— Jeg forstaar det endnu ikke rigtigt, sagde Politidirektøren usikkert, men naar den Person, der har paataget sig at udføre Attentatet, selv er faldet som Offer for det, ser De saa ikke en højere Styrelse?

— De véd, at jeg er en praktisk Mand, der ikke er meget sentimental. Alle disse Sympatitilkendegivelser gør mig oprigtig talt lidt flov.

— Hvorfor det? De har dog ærlig fortjent dem, og De maa være Forsynet taknemligt.

— Det er jeg ogsaa, svarede Politiinspektøren ikke uden et vist Lune, for saa vidt som jeg selv har spillet Forsyn.

— Attentatet var vel ikke arrangeret?

Politiinspektøren nikkede, medens der gik et Træk af Uvillie over hans Chefs Ansigt.

— De véd, at jeg sætter stor Pris paa Deres Dygtighed, men undertiden ræddes jeg ligefrem for Dem; det forekommer mig, at Deres Snarer og Modtræk mod Forbrydelserne af og til betænkelig nærmer sig Forbrydelserne selv.

— Hvad skal man sige, svarede Politiinspektøren og trak paa Skuldrene. Han syntes snarere at være smigret end fornærmet over sin Foresattes Ord. Hvis man ikke tænker og føler i Takt med Forbryderne, saa er man ingen født Politimand.

— Men De burde ikke have holdt mig udenfor Sagen. Hvorledes havde De ordnet Dem med Manden?

— Jeg udstedte en Anvisning uden Navn paa de hemmelige Fonds, det var et Ihændehaverpapir, som først kunde hæves, naar Attentatet var fuldbyrdet. Jeg tilkendegav endvidere Manden, at jeg til enhver Tid vilde erklære, *at jeg hverken direkte eller indirekte, hverken privat eller offentlig havde staaet i nogensomhelst Forbindelse med ham.*

— Hvorfra kendte De ham?

— Han havde været mig behjælpelig med Udgivelsen af et Kvasianarkistblad, der hed „Brandfakkelen", og som jeg lod støtte.

— Det har De ogsaa indladt Dem paa?

— Ja, hvad skal man sige! Situationen var i Øjeblikket ganske uholdbar. Forslaget om Udvi-

delsen af Politistyrken og skærpet Straf for Angreb paa Samfundet og Øvrigheden vilde ikke vinde Anklang i den lovgivende Forsamling. Hvis det ikke blev vedtaget, kunde jeg ikke paatage mig at vaage over Borgernes Sikkerhed. Jeg *maatte* have et Attentat, for at de Vaklende kunde faa Øjnene op. Jeg handlede i den højere Sags Interesse.

— Men Midlet!

— Praktisk set er Midlet tilladeligt, naar det bruges med Forstand. Man maa selv lægge Grødomslag paa Bylden, naar man vil have den til at trække til. Vi er nødt til at have hele Bevægelsen op i Dagslyset for at kunne slaa den ned.

Politidirektøren saa næsten sky paa sin Underordnede, der talte med en fanatisk Overbevisning, som om han stod paa en Valgtribune. — Det er et farligt Dobbeltspil, De har drevet, og det kunde let have kompromitteret os. Det er en meget betænkelig Sag for Politiet at sætte Forbrydelsens Spirer i Mistbænk.

— Men nu er det jo gaaet godt.

— Det maa vi haabe. Men sker der alligevel noget uforudset, er Ansvaret Deres. Jeg vasker mine Hænder.

— Selvfølgelig! Jeg er selv Mand for at bære det.

— Naa! Men har Attentatet nu ogsaa udøvet den tilsigtede Virkning?

— Fuldkommen! Jeg var for et Par Timer siden

henne i den lovgivende Forsamling, og der forsikrede man mig, at der var Sikkerhed for, at Lovforslaget vilde blive gennemført i hele sin Strenghed.

— Var der Ingen, der nærede Mistanke til Attentatets Ægthed?

— Saavidt jeg forstod; nej! Et Medlem ytrede, og Ytringen syntes at falde i god Jord, at Politiet nok kunde leje Folk, der udførte et Attentat og flygtede, men at det neppe kunde leje Folk til at blive paa Pladsen. Ja, det er det gode ved Sandheden, at den undertiden kan se usandsynlig ud, sagde Politiinspektøren smilende.

Det var, som om Politiets Chef ikke syntes rigtigt om denne Udtalelse fra sin mægtige Underordnede, i hvis Sager han kun nødigt blandede sig. Imidlertid vedblev han:

— Det vil efter mit Skøn nu være heldigt, om ingen anden blandes ind i Affæren. Man bør holde fast ved, at Gerningsmanden ikke har haft nogen Medskyldig, og det vil maaske endog være heldigt at gøre det mest mulige for at udviske eventuelle uheldige Virkninger af Attentatets Forberedelse.

— Som De vil. Det er iøvrigt ogsaa min Mening, sagde Politiinspektøren og nikkede.

— Saasnart Loven er vedtaget, maa De love mig ikke mere at foretage saadanne Eksperimenter. Helt billige er de jo heller ikke, men det faar være, naar de ad Omveje fremmer Borgernes Sikkerhed.

Derimod nærer jeg en sikker Forventning om, at De med den haarde Haand, De har, vil benytte det nye, stærke Vaaben til at slaa ned for Fode paa de virkelig Skyldige. Øje for Øje og Tand for Tand, det er vistnok den eneste virksomme Fremgangsmaade overfor de forblindede Mennesker.

Politiinspektøren bukkede og fulgte sin Chef til Døren. Hans Nervøsitet havde nu fuldstændig fortaget sig og var veget for et udmærket Humør, der straalede ud af hans kraftige, energiske Skikkelse med de hurtige, spillende Øjne. Det var aabenbart, at han havde været ikke saa lidt ængstelig for, hvad hans høje Chef vilde sige til det dristige Eksperiment, over hvilket han nu følte en Glæde, der var beslægtet med den, som Forbryderen føler efter at have gjort et dristigt Kup.

Opdagelsespolitiets Chef tændte sig en Cigar, et af de sikreste Tegn paa, at han følte det bedste Velvære.

Han ringede og Ordonansen traadte ind.

— Er der nogen i Forværelset?

— Ja, to Mænd, der ønsker at tale med Dem, men som ikke vil sige deres Ærinde, og saa Typografen Fredo, som Politiinspektøren havde givet Ordre til at hente.

— Det er godt. Lad først de to Mænd komme ind, derefter Typografen. Iøvrigt vil jeg ikke tale med flere idag.

Ordonansen slog Hælene sammen og gjorde Hon-

nør. Saa forlod han Værelset, og lidt efter traadte Obersten ind, ledsaget af den mægtige Tugthussmed, der holdt sig lidt i Baggrunden.

Politiinspektøren, der et Øjeblik havde grebet ind under Blomsterne og holdt om sin Revolvers Kolbe, slap den straks, og noget, der lignede et Smil, gled over hans Ansigt.

— Hvad vil De her, mine Herrer?

Obersten gik langsomt og besværligt støttet til Stokken hen mod Skrivebordet og sagde:

— Deres Højvelbaarenhed kender mig vel ikke.

— Jo, jeg skulde næsten tro det. Jeg erindrer nok den Tid, De stod paa Barrikaderne.

— Man bliver jo ældre og fornuftigere med Aarene.

— Hvad mener De med det?

— Jeg mener, at vi to ligesom har haft en lille Finger med i Spillet og derfor gerne vilde have, hvad der kunde tilkomme os, nu da alt er gaaet som det skulde.

— De taler i Gaader, min gode Mand, hvad er det, De mener?

— Jeg mener, at vi vidste jo nok, at Redaktøren skulde have en Erkendelighed, hvis Attentatet lykkedes.

— Hvoraf vidste De det?

— Han havde jo vist os Anvisningen.

— Hvad for en Anvisning. Kan De vise mig, hvad De mener.

— Nej, han havde den jo paa sig, saa den er vel røget i Luften sammen med ham selv.

Politiinspektøren drejede Ansigtet bort for at skjule et triumferende Smil, saa vendte han sig atter om med sin strengeste Mine og sagde med Tordenrøst:

— Hvad Pokker er det, De kommer her og siger. Har I to været Medskyldige i dette Attentat, der kun ved et Guds Under ikke har krævet uskyldige Menneskeliv, saa skal I blive sat fast og straffede efter Lovens fulde Strenghed. Og har I været dumme nok til at tro, at I spillede Politispioner, saa gaa hen og fortæl det til alt det Pak, som holder til i Jeres Knejpe, og som selv vil bombardere Jer ud af den med raadne Æg. Jeg kender ikke noget hverken til Jer eller til Jeres Fiksfakserier. Men det siger jeg Jer en Gang for alle, at kommer I nogensinde mere paa min Vej, saa bliver I begge to sat fast og Bulen lukket. Om kun et Par Uger saa vil enhver Mand, der en Gang har været deporteret, ikke mere have nogen Ret, men kan udvises øjeblikkelig. Forstaar I mig. Farvel!

Smeden var allerede helt henne ved Døren, medens Obersten besværligt fulgte efter, støttet til sin Stok.

De var saa fortumlede, at de var lige ved at falde over hinanden, idet de gik ud gennem Døren, og de kastede et forvirret Blik paa Fredo, der i det samme førtes ind.

Den unge Typograf var bleg og sønderknust. Hans Blik var tomt og forstyrret. Politiinspektøren gav Ordre til, at han vilde være alene med Fredo. Han betragtede ham med synlig Interesse, idet han med en Haandbevægelse betydede ham, at han skulde tage Plads.

KAPITEL XII.

Da Fredo skælvende over hele Kroppen havde sat sig paa Kanten af en Stol, sagde Politiinspektøren:

— Først vil jeg bede Dem være ganske rolig, at have fuld Tillid til mig i Deres Svar og ikke svare paa mere, end jeg spørger Dem om. Navnlig det sidste vil jeg lægge Dem indtrængende paa Sinde. Dette er intet Forhør, og jeg ønsker ingen Tilstaaelse af nogen Art.

Fredo saa forbavset op paa Politiinspektøren. Strenge Ord vilde i dette Øjeblik have knust ham og faaet ham til uforbeholdent at sige alt, thi han ønskede ikke at gaa fra sin Gerning. Men disse mærkelige, kattevenlige Ord skærpede pludselig hans Mistænksomhedsevne og fik hans Intelligens til at studse og staa paa Lur. Hans tidligere sløve

og tomme Blik fæstede sig med nysgerrig Opmærksomhed paa det hemmelige Politis Chef.

Inspektøren forstod straks, hvad der foregik i Fredo. Ogsaa ham var Situationen fremmed, saa fremmed, at han næsten var nær ved at smile, som man smiler af alt besynderligt. Han vedblev imidlertid i samme Tone:

— Jeg beder Dem være overbevist om, at det ikke er nogen Snare, jeg lægger for Dem. Jeg forstaar fuldt vel, at det er vanskeligt for Dem at begribe dette, og jeg føler hos mig selv bristende Evne til at overbevise Dem derom. Jeg antager imidlertid, at Deres egen Intelligens vil sige Dem, at der i hvert Fald intet er forlist ved, at De under denne Samtale ikke lader Dem henrive til noget Ord, der tvinger mig som Politimand til at sætte Dem under Anholdelse.

Fredo betragtede med stigende Forbevselse Politimanden, der fortsatte den ejendommelige Konversation, thi med dette Ord maatte man efter Tonen karakterisere hans Udtryksmaade. Han vedblev:

— De har følt Dem draget af Anarkisterne, og De er bleven spundet ind i deres Næt. Det véd jeg, og det behøver De ikke at fortælle mig. Hvad jeg ønsker at vide, er: Hvilken Begivenhed bestemte Dem til at slaa Følge med den farlige Mand, der nu er falden paa sine egne Gerninger.

Fredo overvejede et Øjeblik. Hvis han forklarede sit Forhold til Redaktøren, vilde han straks

kunne arresteres som hans Medskyldige. Det var altsaa en Fælde, og i en Fælde vilde han ikke gaa.

Han vilde enten aflægge uforbeholden Tilstaaelse og tage Martyriet, eller han vilde forsvare sig. Han besluttede sig derfor til at gribe Offensiven og sagde:

— Det bliver Politiinspektørens egen Sag at bevise mit Forhold til den Mand, der udøvede Attentatet.

Politiinspektøren smilede, som man smiler af et ufornuftigt Barn og sagde i en stadig blid og overbærende Tone:

— Det er forkert af Dem ikke at tage mod den udstrakte Haand, der kun vil Deres Vel. Beviserne kunde jeg let føre, hvis jeg vilde, og jeg behøvede sandelig ikke at sidde her og anstrenge mig for at faa Materiale til en Arrestordre imod Dem. Den kan jeg udstede med det samme, dertil er det Selskab, i hvilket De i den sidste Tid har bevæget Dem, mere end tilstrækkelig kompromitterende.

— Jeg forstaar slet ikke, hvor Politiinspektøren vil hen, sagde Fredo usikkert.

Politiinspektøren rejste sig og lagde næsten fortroligt sin Haand paa Fredos Skulder. Saa sagde han:

— Unge Mand! Hav Tillid til mig. Svar mig blot paa det ene Spørgsmaal, og jeg skal ikke trænge stærkere ind paa Dem: Hvad har man sagt til Dem om mig for at hidse Dem op mod mig?

Fredo vidste ikke selv, om det var den uimodstaaelige Trang til at tale eller Modbydeligheden ved at føle denne Mands Kærtegn, der lagde ham Ordene paa Læberne, men han rejste sig med Blodet bankende i Kinderne og sagde:

— Den Mand, der nu ikke er mere, har vist mig de frygtelige Mærker af Deres Mishandlinger. Derfor var det, at jeg — — —

— Stille! Ikke et Ord mere. Husk, hvad jeg har sagt Dem. Hvad De der udtalte, var alt, hvad jeg ønskede at vide.

Politiinspektøren stillede sig atter hen ved Skrivebordet, og idet han højtideligt rakte den ene Haand i Vejret næsten som til Ed, sagde han:

— Jeg sværger Dem herved til, at jeg aldrig nogensinde eller paa nogen Maade har mishandlet den Mand, om hvem De taler. Jeg sværger Dem det til ved den Almægtige, der er over os alle. Tror De mig saa?

Fredo var tavs. Hans Øjne hvilede store og brændende paa Politiinspektøren, og han nikkede uvilkaarligt som til Bekræftelse.

— Godt! sagde Politiinspektøren. Mere forlanger jeg ikke. Jeg har kun villet forvisse mig om, at De er en Mand, der ved løgnagtige Foregivender er bleven lokket til at betræde en Vej, der er ligesaa farefuld for Samfundet som for Dem selv. Jeg ønsker derfor ikke at føre Dem i Ulykke, men at

afsløre Dem Bedraget og føre Dem tilbage paa Sandhedens og Rettens Vej.

— Men hvad vil De dog med mig? spurgte Fredo fortumlet.

— Jeg vil atter gøre Dem til en god og loyal Borger, der forstaar, at Samfundet saa langt fra at ville være de Fortryktes og Underkuedes Bøddel netop stiller sig som sin første Opgave at være deres Forsvarer og Beskytter.

Fredos Ansigt antog atter et tvivlende og mistroisk Udtryk.

Politiinspektøren fortsatte med Varme:

— Kære Ven, hvad er det, der til en Begyndelse har bibragt Dem de anarkistiske Idéer, der heldigvis endnu ikke, som det synes, har drevet Dem til at blive Forbryder.

Fredo vilde svare, men Politiinspektøren standsede ham med en Haandbevægelse og fortsatte:

— Er det ikke først og fremmest den Nød, De saa omkring Dem, og det, at De ikke selv kunde skaffe Brødet til Dem og Deres?

Fredo nikkede.

— Det tænkte jeg nok. Tror De ikke, det samme piner os mer end noget andet. Vi véd saa saare godt, at det først og fremmest gælder om at hæve Forbrydelsens Aarsag, inden det er for sent, men i Reglen staar vi selv magtesløse overfor Opgaven. Men aldrig føler vi os lykkeligere, end naar vi kan

gribe ind i et enkelt heldigt Tilfælde. Og overfor et saadant staar vi her. Hvad er Deres Profession?

— Jeg er Typograf.

— Vel, det tænkte jeg nok. Deres Fag giver os adskillige Rekruter. Vi har selv et temmelig stort Trykkeri, hvorfra vore Efterretninger udsendes. Jeg skal skaffe Dem, en god, fast, vellønnet Plads, som De allerede kan tiltræde i Morgen. Bliv saa en jævn, fornuftig Arbejder, der paa hæderlig Vis ernærer Dem og Deres, og slaa alle overspændte Griller af Hovedet. Tro mig, De vil staa Dem bedst derved. De er ikke skabt til at reformere Samfundet, skønt De maaske selv tror det. Nej, Samfundet er for stærkt og De for svag.

Et Par store Taarer trillede ned over Fredos Kinder.

— Er det virkelig Deres Mening, Hr. Politiinspektør, hvad De der siger?

— Jeg er ikke en Mand, der spøger. Kom De imorgen, saa skal De straks blive sat i Arbejde. Afhold Dem fra Deres tidligere slette Omgang — jeg tilføjer, at De vil blive sat under Opsyn. Pas Deres Sager som en hæderlig Familiefader, og vi to taler aldrig mere om, hvad der er sket.

Som en drukken Mand tumlede Fredo ud fra Politikontoret, medens Obersten og Smeden, der havde taget Stade i en nærliggende Restauration for at følge Begivenhedernes Gang, i den højeste Forbavselse stirrede efter ham.

KAPITEL XIII.

Det syntes, som om Lykken atter var kommen til Huse hos Fredo og Alma.

Fredo havde faaet det *faste* Arbejde, der altid for Alma havde staaet som Toppunktet af Lykke, og som ogsaa Fredo kun havde bagtalt, som man bagtaler den Kvinde, til hvem man nærer en haabløs Kærlighed.

Hver Lørdag bragte Fredo hele Fortjenesten hjem. Der manglede aldrig mere end et lille Beløb, for hvilket han købte en eller anden Genstand til Huset eller en Bagatel til Barnet.

Thi Barnet, der var kommet til Verden under saa fortvivlede Forhold, og som han næppe havde skænket en Tanke i den Tid, Alma med Ængstelse bar det under sit Hjerte, fyldte ham nu helt. Det havde i Forbindelse med de bedre økonomiske Forhold atter knyttet ham nær til Hjemmet.

I dette herskede der nu Orden og Properhed. De mange Aviser og Skrifter, der tidligere flød omkring i det altid hemmelighedsfuldt lukkede *Bibliotek*, var fejede ud, og Rummet, hvis skraa Vægge nu var behængt med alle Slags Billeder fra Sø og Skov, havde faaet en egenartet Hygge.

Om Aftenen flyttede Familien ofte herind, og medens Fredo læste i allehaande historiske Bøger, som han fik fra Trykkeriets Bibliothek, var Alma beskæftiget med Hattepynt, et Arbejde, der virkede

langt mere venligt og tiltalende i Hjemmet end den tilsmudskende Cigarrulning.

Inden Drengen, der nu var et Aar, blev bragt til Sengs, skulde han altid bæres ind for at give Faderen et Kys, og Fredo, hvis varme Gemyt til Stadighed skulde have et Afløb for sine Følelser, kunde da blive ved at kærtegne ham saa længe og saa voldsomt, at Moderen næsten med Magt maatte tage den Lille fra ham.

Det var en Aften, da Alma som sædvanlig havde bragt Drengen til Sengs og atter traadte ind i Biblioteket, at hun kastede et skjult, forbavset Blik paa Fredo, der sad i sin store Stol tæt under Lampen.

Dens Lys faldt paa en af de smaa guldsnittede Bøger, som Fredo havde bragt med hjem i Forlovelsestiden, og i hvis Læsning han nu var helt fordybet. Alma satte sig ganske stille ned for ikke at forstyrre ham. Fredo sad længe og vendte det ene Blad efter det andet i den lille Bog. Endelig saa han op. Hans Blik mødte Almas, der hvilede paa ham.

— Har du stadig læst i de Bøger i de Aar?

— Ja! svarede hun i en Tone, der næsten var undskyldende.

— Der er mange gode og smukke Tanker i dem, sagde Fredo i en ejendommelig blid Tone. Man er sikkert lykkeligst, naar man kan vedblive at tro paa dem.

— Kan du ikke det mere, Fredo?

— Kære Alma, naar man tidlig er løbet fra Hjemmet og har strejfet viden om, indtil man atter søger nøgen tilbage til den fædrene Arne, saa hjælper det ikke, at man finder sine gamle Konfirmationsklæder. Man er vokset fra dem, og de kan ikke mere beskytte En mod Kulden.

Alma saa paa ham med et hjælpeløst Udtryk. Nu forstod hun igen ikke, hvad han sagde. Hun nøjedes derfor med det mere praktiske Spørgsmaal:

— Har du da ikke mere noget imod, at jeg besøger Kirken?

— Nej, selvfølgelig har jeg intet derimod, lille Alma. Enhver maa handle efter sin Tro. Jeg mente en Gang, at jeg havde en, der var større og bedre end den, jeg havde lært som Barn, og jeg haabede i Tiden at kunne modne dig til at forstaa den. Jeg troede, man kunde naa frem gennem Ødelæggelse; nu har jeg forstaaet, at man kun kan naa frem ved at bygge op og udbedre. Vi har ikke Lov til at tage noget fra et andet Menneske, naar vi ikke kan yde ham noget bedre i Stedet. Vi har ikke Lov til at give Stene for Brød. Alt her i Verden er en stor Udvikling. Bryder vi ind i den med Vold, saa hæmmer vi den kun i dens Fart. Et Øjeblik kan det synes, som om vi gik stærkere fremad, men saa kommer der Standsning eller Tilbagegang, fordi Mekanismen er kommen i Uorden. Jeg tror først, man ret forstaar det, den Dag man selv faar Børn og selv er bleven et Bindeled mel-

lem Fortid og Fremtid. Hjemmene er Samfundslegemernes Celler, og i hver af dem maa Udviklingen foregaa, for at Helheden skal kunne forme sig harmonisk.

— Naar du taler saaledes, Fredo, minder du mig om den Tid i vore Forlovelsesdage, da du skrev dine dejlige Digte til mig og læste dem op for mig.

Fredo blev tankefuld.

— Ja, det er netop Sagen, Alma. Jeg er en Digternatur, jeg er altfor meget Digter til at færdes mellem Menneskene. Jeg er for godtroende, og de er for meget beregnende. Jeg giver mig hen i enhver Stemning. Jeg er god i Medgang men ond i Modgang. Jeg skulde aldrig have vovet mig ud i Livet, men levet i mig selv.

— Men nu er vi jo lykkelige.

— Maaske! Men der er stadig mange Tanker, der strides i mig. Snart synes jeg, at Verden er lys og skøn, og at alle Mennesker er saa gode, snart synes jeg, at den er mørk og grum, og at alle Mennesker er onde. Skal man elske dem, eller skal man hade dem, skal man slide møjsommelig med paa Helheden, eller skal man sparke Hælen i hele Myretuen for at lære de smaa Kryb ved store Farer, at de alle er lige. Dog, hvor skal jeg kunne forklare dig det, Alma. Det forstaar kun den, der har udviklet sig i Spring. Der kan være en berusende frisk Glæde ved at have fundet Sandheden

i en ny Overbevisning. Men det varer aldrig længe, før der kommer en fortvivlet Bitterhed ved Tanken om, at man altsaa tidligere har levet paa en Løgn og spildt den Tid af sit Liv. Vore Overbevisninger er vore Herrer, og jo flere af dem vi tjener, desto stærkere kommer vi til den Erkendelse, at de er Tyranner alle til Hobe, at den Herre, vi har sveget, forfølger os med sit Had, og den nye Herre, vi har knyttet os til, møder os med Mistænksomhedens Kulde.

Bliv trofast i den Mening, du har, Alma. Den rummer ogsaa nok til, at din Enfold kan leve paa den og stadig i den finde ny Trøst og nye Sandheder. Det er en stor Mands Tanker.

Det Menneske er stærkt, der altid har troet og tænkt det samme. Hans Arbejde er aldrig spildt, thi det stod i en Sags Tjeneste og førte den kortere eller længere frem. Vi, der skiftede Standpunkter, vi fremmede kun Stilstanden. Hver Gang vi havde rykket en Sten et Stykke frem, saa slæbte vi den lige saa møjsommelig tilbage paa samme Plads. Lær dit Barn at tjene en Sag, hvis du tror, at den er god, saa vil det ogsaa af dit Eksempel lære Trofasthed mod den Anskuelse, som det selv en Gang maatte danne sig, naar det bliver Voksen.

Alma rejste sig og strøg ligesom i gamle Dage Fredo over Haaret, idet hun sagde:

— Jeg forstaar dig ikke fuldt ud, men det er, som

om der er Selvbebrejdelse og bange Anelser i dine Ord.

— Det er der ogsaa, Alma. Jeg føler det som en sikker Anelse, at jeg en Dag før eller senere vil komme til at staa Ansigt til Ansigt med min Fortid, at jeg ikke vil kunne se den i Øjnene, og at den maaske vil slaa mig ned som en fejg Forræder.

KAPITEL XIV.

Det syntes næsten, som om Fredo atter havde faaet befriet sig for sine bange Anelser. Han kom saa glad og fornøjet dampende paa sin lille Pibe fra sit Arbejde for at begive sig hjem. Han nynnede smaat hen for sig, medens han gik, og hans hele Udseende tydede paa, at han var en Mand, der i alle Maader befandt sig vel og havde Ligevægt i Sindet.

Pludselig mærkede han, at En slog ham paa Skulderen. Han vendte sig om og saa Bogbinderens Ansigt, der var blevet mere magert og indfaldent end tidligere, men som iøvrigt ikke havde forandret sig stort.

Fredos første Indskydelse var at gaa videre og lade, som om han slet ikke kendte ham. Han havde jo afbrudt al Forbindelse med de Folk, og han

havde givet Politiinspektøren Løfte om, at saadan skulde det ogsaa blive i Fremtiden.

Der var imidlertid en ejendommelig Bestemthed i Bogbinderens Stemme, da han sagde:

— Følg med! Jeg maa tale med dig.

Fredo kunde ikke modstaa. Han vidste ikke, om Grunden var Nysgerrighed eller gammel Kammeratskabsfølelse, men i hvert Fald, han fulgte ham.

De kom ned i en Sidegade, og Bogbinderen gik ind i en lille Kafé. Bag Disken stod en stor, rødmusset Mand i Skjorteærmer. Rundt om ved Smaaborde sad Folk og spillede Kort, medens de dampede paa deres smaa Piber, saa at Røgen laa i tætte Skyer over Lokalet. Ved et Bord var et Par fulde Folk komne i Klammeri med hinanden og slog i Bordet, saa det dundrede efter. Lidt efter blev de atter gode Venner, omfavnede hinanden og drak Forlig, medens de diskuterede videre med tyk Stemme. Den ene af dem havde et højt uhyggeligt Ansigt med blodskudte Øjne, der ofte med et spejdende Blik for om i Lokalet.

Fredo syntes et Øjeblik, at han havde set ham, men han erindrede ikke hvor. Han følte imidlertid en uhyggelig Fornemmelse ved at skulle tage Plads i denne Knejpe. Idet han tænkte paa sit lille hyggelige Hjem, spurgte han forbavset sig selv, hvorledes det var muligt, at han Aften efter Aften havde kunnet forslaa Tiden til langt ud paa Natten i saa-

danne Lokaler, medens han debatterede den store Sag.

Bogbinderen trak ham med hen i et Hjørne af Skænkestuen.

— Hvad vil du ha'?

— Jeg drikker ikke noget.

— Sikke noget Snak, noget maa du nyde.

— Lad mig saa faa en Sodavand.

— Skal du ikke have noget i?

— Nej!

— Det var som Pokker. Lad os saa faa en Sodavand, Vært, og en Cognac til mig.

— Javel, svarede den store, rødmussede Vært, som fik travlt bag Disken, idet han med Foden stødte til en stor Hund, der lad rejste sig og gabede, idet den rystede sig.

— Fredo, sagde Bogbinderen, denne Gang er det min Tur.

— Hvad mener du?

— Denne Gang er Daaden tilfaldet mig. Efter at den nye Lov er bleven vedtaget, har denne forbandede Chef for Opdagelsespolitiet ikke bestilt andet end at forfølge og pine Uskyldige. Hver Dag foretages nye Arrestationer af Folk paa det løseste Grundlag, og de dømmes til de haardeste Straffe paa den mindste Mistanke.

— Er det Obersten og Smeden, der atter har truffet Afgørelsen?

— Nej, med dem har jeg ikke mere noget at skaffe.

Jeg stoler ikke længere paa dem. Efter at Redaktøren var falden som Offer for Jeres Attentat, syntes det, som om de spillede under Dække med Politiet. Nej, vi er nogle unge Mænd, der har slaaet os sammen i den saakaldte „Røde Klub". Vi er allesammen ærlige og begejstrede Anarkister, og skulde Attentatet mislykkes for mig, saa er der en anden, der straks træder i mit Sted, indtil vi har faaet Hævn over Undertrykkeren.

— Hvornaar skal Attentatet foregaa?

— Hys, sagde Bogbinderen og saa sig forsigtigt omkring, den Fyr derhenne — han lod et Sekund Blikket strejfe den vilde Mand med de blodskudte Øjne — er jeg ikke helt sikker paa. Jeg har set ham oppe i Tugthuset, og jeg har ham mistænkt for at være Politispion. Han gør nok Indtryk af at være fuld, men jeg tror, det er Komedie, han spiller, for bedre at kunne lytte til Samtalerne rundt om. Iøvrigt, tilføjede Bogbinderen og lod sin Stemme synke ned næsten til en Hvisken, skal Attentatet finde Sted den 27de, den Dag, da Fyrsteparret holder sit Indtog. Vil du give mig en Haandsrækning, dersom det skulde være nødvendigt.

Fredo sad tavs. Han vidste ikke, hvad han skulde svare. Han vilde ikke støde den andens Tillid fra sig, og han vilde ikke give ham et Tilsagn af nogen Art. Han sagde derfor undvigende:

— Du véd jo, at det er Skik, at hver handler paa sit Ansvar, og at det er heldigt, naar der er

saa faa Indviede som muligt. Desuden har jeg jo allerede gjort min Pligt.

— Det kan der være noget i, sagde Bogbinderen i en stadig sagte Tone. Naar man en Gang har prøvet den Slags Ting og er sluppet fra det, er man maaske ikke saa forlegen for at vove Pelsen en Gang til.

— Maaske, sagde Fredo, men sig mig forresten: Hvor skal Attentatet foregaa? Jeg vil intet love dig med Hensyn til min Optræden, men hvis du ser mig i Nærheden af dig, saa tag ingen Notits af mig, men lad mig handle, som jeg efter Omstændighederne finder det mest praktisk.

— Javel, sagde Bogbinderen og tilføjede i en næsten uhørlig Tone: Attentatet skal foregaa paa Dronningens Bro.

Derefter kaldte han paa Værten og skyndte sig at betale. Da det var sket, trykkede han hastigt Fredo i Haanden og forsvandt ned ad Gaden. Hans Væsen var nervøst og hastigt og det var ligesom han lig en Kong Midas havde haft Trang til at hviske sin frygtelige Hemmelighed i Sivene.

Fredo blev staaende og stirrede tankefuldt efter ham. For første Gang mærkede han, at hans Karakter var svag og ubeslutsom. Naar han tidligere var drevet frem af en bestemt Stemning, saa havde han været rask nok til at følge den, og han havde troet, at dette var Styrke. Men nu da forskellige Stemninger havde grebet ham, saa havde han ikke Kraft til at træffe Valget rent og klart.

Det naturlige vilde være at melde Bogbinderen og forhindre Attentatet, inden det var for sent. Men det var Angiveri, og det vilde være ham umuligt at gøre det.

Paa den anden Side maatte han forhindre et Attentat paa den Mand, der kun havde gjort ham godt.

Men hvordan? Den Sag maatte nøje overvejes.

Han vilde lige til at fortsætte sin Vej, da Fyren fra Kaféen strøg tæt forbi ham og sagde:

— Har De vejret noget?

Fredo saa forbavset paa ham og sagde:

— Hvad mener De?

— Tror du ikke, jeg kender dig, sagde den Anden i en haanlig Tone. Det var jo dig, der var med til at lave Attentatet sammen med Redaktøren, og som jeg var lige ved at arrestere nede i Trykkeriet. Det var en slem Vildmand. Men nu er du jo kommen op til os, ikke? Er du ikke ansat i Polititrykkeriet? Naa, saa har du vel lidt Nebengeschäft ved Siden af. Enhver er jo Tyv i sin Næring.

— Jeg har ikke noget at bestille med den Mand, jeg var sammen med, og jeg gør ikke Spiontjeneste, sagde Fredo vredt.

— Naa ikke det! sagde Opdageren og fikserede ham skarpt. De har maaske ikke helt faaet druknet den gamle Adam. Men jeg skal dog lade et Ord falde paa Politistationen om det Selskab, De bevæger Dem i.

Dermed drev han af.

KAPITEL XV.

Hele Byen var i Festdragt. Fra alle Huse vajede Flag. Mange Steder var der spændt Bannere og Dekorationer over Gaden, og paa Façaderne var anbragt store Vaabenskjolde med Navnetræk. Paa de aabne Pladser var rejst Æreporte, og ved Foden af dem stod de festklædte Deputationer, der skulde hilse det høje Par velkommen.

Den regerende Fyrste og hans unge nyformælede Hustru skulde holde deres Indtog. Glade og feststemte bølgede Folkeskarerne gennem Gaderne. Det var Søndag, og hele Byen var paa Benene. Der var givet Ordre til Politiet om at fare saa lempeligt frem mod Publikum som muligt for ikke at forstyrre den loyale Befolknings Glæde.

Betjentene prøvede, saa godt det lod sig gøre, at trænge Folk tilbage til Fortovslinien. Men der skete stadig Brud paa Kordonen under glade Hurraraab.

Tiden for Indtoget nærmede sig. Fredo pressede sig ængstelig og nervøs gennem Trængslen ned til Dronningens Bro, der forbandt den indre By med den Holm, paa hvilken Slottet laa.

Hans Sindstilstand svingede stadig i forskellige Stemninger. Snart foregøglede han sig, at der vilde forefalde et forfærdeligt Attentat, snart slog han atter det hele hen i det rene Fantasi. Det var maaske kun Praleri af Bogbinderen, der havde for-

søgt at ville gøre sig interessant. Sligt var et ikke ualmindeligt Tilfælde mellem Anarkister.

Men efterhaanden som Tidspunktet for Indtoget nærmede sig, blev han dog mere og mere ophidset og nervøs. Tænk, om det virkelig var Alvor, tænk, om det blev ham, der kom til at bære Ansvaret for et nyt og maaske blodigt Attentat paa den Mand, der havde skaanet ham. Dog, hvorledes skulde dette Attentat finde Sted?

Fredo var naaet ned til Dronningens Bro. Han lod Blikket glide spejdende omkring i den forholdsvis tynde Række af Mennesker, der havde faaet Lov til at tage Plads paa de to højereliggende Fortove, der løb paa hver Side af Kørebanen.

Der i forreste Række stod Bogbinderen. Fredo kendte ham straks, skønt det var tydeligt, at den anden havde gjort et eller andet for at gøre sig ukendelig. Hvori hans Travestering bestod, kunde Fredo i Øjeblikket ikke ret gøre sig rede for. Havde han faaet mere Skæg, eller havde han forandret sit Haars Frisure eller sin Dragt? Maaske alle tre Dele, men Fredo var intet Øjeblik i Tvivl om, at det var Bogbinderen, som stod der; hans underlig kantede, magre Figur var ikke til at tage Fejl af.

Fredo følte Feber i Blodet. Saa var det dog dog maaske alligevel Alvor!

Bogbinderen kastede i det samme et spejdende Blik omkring sig. Det traf Fredo, og det var, som

om der kom et forstaaende Blink i det, medens han nikkede med sit dødblege Ansigt.

Nej, dette maatte forhindres! Fredo tog en kraftig Beslutning. Han vilde give en af Betjentene et Vink og paalægge ham at at passe paa Bogbinderen, indtil Toget var passeret. Med vildt stirrende Øjne kastede han sig fremefter og brød Afspærringen. I det samme blev han grebet kraftigt i Armen og holdt tilbage. Han vendte sig forbavset om og saa op. Det var den civile Opdagelsesbetjent, der havde tiltalt ham forleden, da han forlod Kaféen.

— Rør Dem ikke af Stedet! sagde Politimanden i en truende og myndig Tone. Bliv staaende ved Siden af mig, til Toget er passeret forbi. Jeg har iagttaget Dem lige fra det Øjeblik, da De imorges gik hjemmefra, og jeg har set, hvorledes De er flakket omkring uden Rast eller Ro fra Sted til Sted. De er anholdt. Deres Forhold skal blive undersøgt senere. Foreløbig rører De Dem ikke af Pletten og siger ikke et Ord. Har De forstaaet mig?

— Slip mig for Guds Skyld, eller der sker en Ulykke! udbrød Fredo, idet han søgte at rive sig løs fra Politimandens faste Tag og at styrte sig hen mod Bogbinderen.

I det samme lød der imidlertid et kraftigt:

— Tilbage!

Det var Politiet, der ryddede Kørebanen. En lille mørk Kupé kom strygende i fuld Fart. Betjentene gjorde Honnør. De kendte saa godt Køre-

tøjet, i hvilket Opdagelsespolitiets Chef altid fo'r i Forvejen ved saadanne Lejligheder.

Da Vognen var naaet midt paa Broen, hørte man et forfærdeligt Brag. Hestene stejlede, Kusken udstødte et Brøl, og Splinter og Glasskaar spredtes til alle Sider, medens Publikum skreg op i Forfærdelse. De forvirrede Lyde blandede sig med Hurraraabene, der nu lød tæt ved, og som voksede og voksede som en Stormvind, der farer hastigt frem.

Alle var som lammede af Rædsel. Ikke en Haand rørte sig. Kun Fredo, der var voksgul i Ansigtet, syntes at have bevaret sin Ro og Forstaaelsen af, hvad der var sket. Han saa Bogbinderen forlade sin Plads og med hævet Haand styrte lige mod Kareten, i hvilken det unge Par sad uden Beskyttelse, bedækket med Blomster og hilsende med Smil til alle Sider.

Med et voldsomt Ryk rev Fredo sig løs. Han kastede sig over Bogbinderen og fravristede ham den lille Bombe, som han holdt i Haanden.

— Plads! Plads! raabte han.

Publikum og Betjente tumlede forvirrede mellem hverandre. Fredo sprang op paa Fortovet og kastede Bomben med Kraft over Rækværket ud i Vandet, hvor den eksploderede med et Brag mod nogle Mudderpramme.

Den ny Eksplosion vendte alle Blikke i Retning af Fredo.

— Grib ham! Arrester ham! raabte man fra

alle Sider og pegede paa Fredo. Det er ham, der har kastet Bomben.

Folk trængte sig tæt ind paa ham og trykkede ham op mod Broens Rækværk. Knyttede Næver og Stokke haglede med Slag ned over ham. Hans Hat var revet af, og hans Tøj hang i Pjalter, da en halv Snes Betjente plusdelig begyndte at kaste Folk til Side og at drive dem tilbage med dragne Stave.

Endelig havde man faaet dannet en ryddet Halvcirkel om Fredo, der stod med lasede Klæder og Blodet drivende ned over Ansigtet. Opdageren fo'r bleg og aandeløs ind i Kredsen og raabte med høj Stemme:

— Gør ham ikke noget, det er ham, der har reddet Fyrsteparret.

Publikums Stemning vendte sig øjeblikkelig. Man raabte Hurra og trængte paa for at faa Lov til at trykke hans Hænder.

Paa Kørebanen var de fyrstelige Vogne standsede, tæt indesluttede som i en levende Vold af Betjente og Husarer. Det høje Par sad blegt og ængsteligt uden ret at vide, hvad der gik for sig.

Bogbinderen, der var sluppet ind i Stimlen, førte med voldsom Kraft et Slag mod en af Betjentenes Hoved, saa Hjælmen faldt af og Konstablen tumlede til Side.

Saa sprang han ind i Kredsen lige mod Fredo, og idet han trak et langt, spids Instrument, stødte han det lige i Hjertet paa ham med det ene Ord:

— Forræder!

Derefter vendte han sig mod Politiet og raabte, medens hans Øjne syntes at gløde:

— Leve Anarkiet!

KAPITEL XVI.

En voldsom Strid havde staaet mellem Publikum og Politiet, efter at Raabet: Leve Anarkiet! havde lydt og yderligere havde ophidset Mængden. Man vilde med Magt rive Bogbinderen fra Betjentene, der havde slaaet en tæt Kreds omkring ham. Endelig havde man faaet Anarkisten bragt ind i et nærliggende Hus, hvis Port nu var lukket og bevogtet.

Paa Broen laa der fuldt af Hatte, Stokke og Tøjlaser. Mængden var jublende fulgt efter Prinsens og Prinsessens Vogn. Hurtigt som baaret paa Vinger var Rygtet om Attentatet ilet i Forvejen. En alt overdøvende Jubel hørtes fra Menneskehavet. Hurraraabene brusede, og Lommetørklæderne viftede som Tusinder af hvide, flagrende Duer over den tætpakkede Menneskemængdes Hoveder. Alle drog til Slotspladsen, der snart var fyldt af et højtraabende, demonstrerende Mylr, der forlangte at se Tronfølgeren og hans Brud.

Gang efter Gang maatte Parret vise sig paa Altanen. Prinsen hilsede militærisk og takkede med en Haandbevægelse. Prinsessen var saa bleg, at man næsten frygtede, at hun skulde falde i Afmagt af Sindsbevægelse.

— Sikken en Maade at byde en vordende Dronning Velkommen i hendes nye Fædreland, udbrød en Borgermand indigneret. Hans Utalelse vandt Genklang, og Huraraabene fornyede sig atter.

Politiinspektøren var imidlertid foreløbig bragt ind i en Butik. Han var saa lidende, at det vilde være haabløst at prøve paa at flytte ham. De Læger, der var ilede til, havde opgivet ethvert Forsøg paa at udrette andet og mere end at lindre hans Lidelser i de korte Minutter, han endnu havde tilbage. Politiinspektøren var bleven lagt ind paa en Sofa i Kontoret bag Forretningen. Han laa bleg og aandede svagt, men han var fuldstændig klar og ved Bevidsthed.

— Er det muligt, sagde han, at jeg kan komme til at tale med Morderen, inden jeg dør.

— Han kan godt blive ført gennem Baggaarden inde fra Huset ved Siden af, uden at det vækker Mængdens Opmærksomhed.

— Godt! Lad ham saa blive ført ind.

Politiinspektøren lukkede derefter Øjnene og blev liggende stille, medens han stønnede svagt.

Omtrent ti Minutter efter blev Døren til Kontoret aabnet. Bogbinderen, der havde Haandjern paa,

blev ført ind i Værelset mellem to Betjente. Politiinspektøren slog Øjnene op og betragtede ham.

— Du har ramt sikkert nok, sagde Politiinspektøren, jeg har kun faa Minutter tilbage.

Der gik et triumferende Smil over Bogbinderens af Fanatisme lysende Ansigt, og det saa ud, som om han atter vilde udstøde et Raab.

I det samme slog Politiinspektøren selv med Haanden det Klæde til Side, der var lagt om ham. Sofaen svømmede i Blod, begge den Saaredes Ben manglede, og Underlivet var frygtelig tilredt.

Bogbinderen gjorde et Skridt tilbage, medens alle de Tilstedeværende rædselsslagne vendte Ansigterne bort.

— Hvorfor gjorde du det?

— Hvorfor mishandlede du saa mange, der nu maa sukke i Fængslerne. Jeg vilde, at du selv skulde føle Lidelse, og at den, der kom efter dig, skulde lære at have Medfølelse.

— Jeg gjorde kun min Pligt.

— Og jeg gjorde min.

— Naa, der er ikke Tid til den Art Snak. Hvem var det, der hidsede dig op til din Ugerning?

— Den, der drev mig frem til Daad, var den Mand, som ifjor selv faldt som Offer, da han forgæves søgte at udrette det, som nu er lykkedes mig.

— Redaktøren?

Bogbinderen nikkede.

Der gled et Træk, der næsten lignede et ironisk Smil over Politiinspektørens blege Ansigt.

— Véd du, at han var Spion og stod i mit Sold?

— Det er Løgn!

— Jeg siger dig, det er Sandhed.

— Godt! Lad det saa være Sandhed. Det er da dig selv, der har ladet den første Spire saa i mig. Du har leget med Ilden og nu har den fortæret dig.

— Ja, der er noget i det, sagde Politiinspektøren sagte og nikkede. Før ham ud.

I det samme traadte Politidirektøren hurtigt ind ad Døren og ilede hen til den Saarede:

— Kære Ven! Det er jo forfærdeligt, hvad der er sket.

— Ja, denne Gang er det Alvor og ikke Spøg, saadan som sidst, sagde Politiinspektøren med et bittert Smil.

— Jeg mener at turde sige, at jeg var uden Skyld i de skæbnesvangre Dispositioner.

— Ja, vist saa, vist saa. Skylden var udelukkende min. Jeg anklager heller ikke nogen, og jeg finder det retfærdigt, at det blev mig, der faldt som Offer.

Hvad vi Mennesker saar, det skal vi ogsaa høste. Det er en god og sund Regel. Jeg har saaet Dragesæd, og der er vokset Mord deraf, men min Hensigt var redelig. Jeg troede, at det var det bedste for Samfundet saadan. Jeg vilde tænde en lille Brand, for at man kunde faa Øjet op for, hvor mangelfuldt Slukningsvæsenet var. Men Ilden har

taget Magten fra mig. Lad det være en Lære for min Eftermand. Lad ham gaa frem med Hensynsløshed og Kraft, men lad ham altid gaa de lige Veje, kun de fører til Sejr og Tilfredsstillelse.

Politiinspektøren var kendelig udmattet. Hans Stemme var saa sagte, at man næsten ikke kunde høre den; og man mærkede, at han overvældedes af Smerterne.

En af Lægerne gav ham en kraftig Morfinindsprøjtning, og hans matte Øjne lyste atter, medens han sagde:

— En Trøst er det mig dog, at Fyrsteparret blev reddet. Det var jo væsentlig dets Sikkerhed, det kom an paa, og har jeg ikke udrettet andet godt, saa har jeg dog vundet den Mand tilbage, som nu blev den frelsende Engel, efter at ogsaa først han var bleven lokket paa de onde Veje. Fredo er et godt og skikkeligt Menneske, der endnu kan blive til nogen Nytte, og det glæder mig, at han nu antagelig vil faa en rigelig Belønning for sin Optræden.

Politidirektøren slog Øjnene ned og tav.

— Mener De, at han ikke fortjener nogen Belønning, fordi han tidligere har været paa den forkerte Side?

— Nej, vist ikke nej!

— Hvorfor svarer De mig da ikke. Jeg vilde gerne bruge min sidste Indflydelse til at lægge et godt Ord ind for ham.

— Fredo er død, sagde Politidirektøren tonløst.

Politiinspektørens Ansigt mistede sit sidste Skær af Farve.

— Død, sagde han. Hvorledes er det gaaet til. Jeg har kun hørt, at han rev Bomben fra Morderen og kastede den i Vandet.

— Men Politiet kunde ikke forhindre, at den Mand, der tog Deres Liv, ogsaa hævnede sig paa den, som han kaldte en Forræder.

— Stakkels Fredo! Ogsaa det har jeg da paa min Samvitighed. Saa kan altsaa ingen undgaa at møde Fortiden paa sin Vej.

Politiinspektøren blev liggende stille i nogen Tid. Saa rejste han Overkroppen og slog ud med Armene som til Befaling.

— Alle Mand paa Post! ... Væk der! ... Vil De passere! ... Arrester ham! ... Grib ham, grib ham! ... Mord! Mord! Hjælp! Aa Gud, aa Gud, vær mig en naadig Dommer!

Det sidste Ord lød sagte og næsten uforstaaelige.

Politiinspektøren var død, og hans Chef lukkede han brustne Øjne, medens de tilstedeværende Betjente stod tavse og gjorde stram Honnør.

KAPITEL XVII.

Fredo laa kold og stiv paa Sengen, der var stillet ind paa Gulvet i Bibliotheket. Ved Siden af hans Leje sad Alma. Hendes forgrædte Øjne havde ophørt med at udgyde Taarer. De var nu tørre og brændte som Ild, medens hun betragtede den Dødes voksblege Træk og ligesom automatisk med den ene Haand vedblev at trække Vuggen, der stod bagved hende. Tavs og grublende sad hun midt imellem den pludselige Død og det spirende Liv. Hun forstod slet ikke, hvad det var, som var sket. Stille og næsten forskrækkede var uniformerede Mænd kommet bærende med Fredos Lig. De havde talt usammenhængende og uforstaaeligt, saa at det havde været hende umuligt at danne sig en Forestilling om, hvad der egentlig var hændet. Da endelig en af dem traadte frem og gav hende en Besked, der vistnok havde været mere sammenhængende end det, hun hidtil havde hørt, havde hun været saa overvældet af Sorg og Rædsel, at hans Ord var gledet hendes Øre forbi.

Her havde hun siddet i Timevis og grundet.

Hun var kommen i Tanker om, hvad Fredo en Dag for længe siden havde sagt, medens der næsten var noget profetisk over ham: Vi møder altid før eller senere vor Fortid paa vor Vej. Hvem véd, om den da ikke vil støde En ned som en fejg Forræder.

Jo mere hun tænkte over disse Ord, desto klarere blev det hende, at det var denne Fortid, som Fredo havde mødt, og at det var denne Fortid, som havde stødt Fredo ned.

Men en fejg Forræder! Nej, som saadan var han ikke faldet. Hun havde aldrig kunnet følge ham helt eller forstaa ham helt. Der var foregaaet saa mange, næsten mystiske Ting i hans Sjæl, som det ikke var blevet hende forundt at blive indviet i. Men hun havde levet paa tilstrækkelig nært Hold af ham. Og hun havde været tilstrækkelig Kvinde til at vide, at Fredo i Alt, hvad han havde foretaget sig, stadig havde handlet ud af en ideel Trang. Var han falden, saa var han falden for sin Overbevisning og for Fuldførelsen af den Opgave, som han havde ment var hans her i Livet.

Hvilken Opgave havde han efterladt hende at sætte hele sin Villie og alle sine Kræfter ind paa at løse?

Han havde gjort hende til Moder.

Alma vendte sig om fra den Døde og betragtede det lille Barn, der laa i tryg Søvn med den buttede Arm under Hovedet.

Der kom et Øjeblik en Følelse af Stolthed og Glæde op i Moderhjertet, men lidt efter lidt begyndte ogsaa hendes Forstand at arbejde, og med dyb Bekymring imødesaa hun den Kamp for Tilværelsen, der nu vilde begynde, efter at Forsørgeren var faldet fra.

Alt dette skulde ske, netop som det syntes, som Lykken igen vilde begynde at smile til dem. Hun

gik hen til Reolen, tog en af de smaa guldsnittede Bøger, som Fredo havde givet hende i deres Forlovelsestid. Alt som hun læste de gamle, kendte Ord, der saa ofte havde trøstet hende, naar Fremtiden forekom hende at ligge i haabløst Mørke, faldt der en roligere Stemning over hende.

Næsten en halv Time havde hun siddet hensunket i Læsningen af den lille Bog, der nu faldt ned paa hendes Skød, medens hun i dybe Tanker stirrede hen for sig.

Saa blev hun pludselig opskræmmet. Det ringede paa Dørklokken. Alma for op i nervøs Ophidselse.

Var det et nyt Ulykkesbudskab! Var det Folk, der kom for det Gode eller for det Onde. Allehaande Tanker voksede op i hendes forskræmte Hjerne, og hun tænkte paa de to uhyggelige Aftener, da hun havde lukket den Mand ind, som syntes at have været Fredos onde Aand.

Det ringede atter, og med en Kraftanstrengelse bestemte hun sig til at lukke op, men først tændte hun Lampen baade i Bibliotheket og i Dagligstuen.

Saa gik hun ud i Entréen og aabnede forsigtigt Døren.

En Mand i Uniform, der var rigt prydet med Epauletter, Guldsnore og Ordener, gjorde Honnør og spurgte:

— Er det Typograf Fredos Hustru?

— Ja, svarede Alma og gjorde Plads i Døren.

Hun følte, at der i hvert Fald næppe var noget at risikere, dertil var den Fremmedes Væsen altfor høfligt og forekommende.

Den Fremmede gav Tegn til en Person, der ledsagede ham, at han skulde blive staaende udenfor. Derpaa gik han selv ind i Lejligheden.

Da de kom ind i Dagligværelset, kastede han et Blik ind i Bibliotheket, og da han saa Dødssengen, spurgte han:

— Er det tilladt at træde indenfor?

Alma nikkede blot.

Den Fremmede traadte ind og gik hen til Sengen. Derpaa tog han et Etui frem og aabnede det.

Saa vendte han sig til Alma og sagde:

— Jeg kommer som Udsending fra vor allerhøjeste Fyrste, der har paabudt mig at fæste Medaillen for ædel Daad paa den Afdødes Bryst. Min høje Fyrste paalægger mig endvidere overfor Dem at udtrykke hans dybe Deltagelse i den Sorg, der har ramt Dem, samt at udtrykke Allerhøjstsammes inderlige Taknemlighed for den Snarraadighed og det Mod, der saa lykkeligt afværgede den Ulykke, som ellers vilde have ramt vort ophøjede Tronfølgerpar.

Derefter fæstede Fyrstens Udsending en Guldmedaille paa Fredos Bryst. Barnet var imidlertid vaagnet og var blevet uroligt ved Synet af den Fremmede.

Moderen tyssede paa det, men det var, som om

Barnet nu erindrede Fyrstens Repræsentant om noget, han tidligere havde glemt, og han tilføjede:

— Idet min høje Fyrste næst Gud takker Deres afdøde Mand for, at Ulykken afværgedes, tilsiger han Dem gennem mig en aarlig Understøttelse, der vil være tilstrækkelig til, at De kan leve sorgfrit og opdrage Deres Barn.

Dermed hilste han og gik.

Alma fulgte ham ud, og da hun kom tilbage til Bibliotheket, sank hun fortumlet ned paa Stolen.

Hun blev siddende og stirrede paa den lille Guldmedaille, der laa skinnende paa Fredos Bryst. Straks opfyldte den hende med en forfærdelig Glæde, men lidt efter lidt kom den naturlige Følelse atter til at raade, og hun tænkte:

— Hvor lidt kan dog den Mægtigste gøre for et Menneske, naar han først er død. Men Barnets Fremtid var sikret; det var, som om det kunde være en Art Trøst for Fredo i hans Grav.

Udenfor i Gaderne var Illuminationen blevet tændt.

Bladene havde fortalt om Dagens Begivenheder, og et af dem havde opgivet Fredos Bopæl.

Medens Alma sad ved Siden af det kolde Lig, hørte hun pludselig summende Skrig nede fra Gaden:

— Længe leve Tronfølgerparret! Ned med Anarkiet! Leve Fredo, Fyrsteparrets Redningsmand!

Og stormende Hurraraab jublede op mod det stille Værelse, hvor Fyrsteparrets Redningsmand laa bleg og stum.

SLUTNING.

Det var en raakold Vintermorgen. Sneen dryssede smaat, medens den dybblaa Himmel stod fuld af Stjerner.

Paa Pladsen foran det store Fængsel tømrede man Guillotinen op. En lille, tør Mand med Paraply under Armen ledede det uhyggelige Arbejde.

I Sidegaderne hørte man Hestes Hovslag. Et Par Minuter senere var der slaaet en Ring af Ryttere om Henrettelsespladsen.

Udenfor begyndte Publikum at samle sig. Den ene Droske efter den anden rullede op med ekstravagant klædte Damer, Herrer i Kjole og hvidt Slips og Referenter med Lommebøger, i hvilke der flittigt noteredes.

I de smaa Knejper omkring Pladsen var der fuldt af Mennesker, der drak, lo og samtalede højrøstet. Kvinder, der brændte af Begærlighed efter at se det blodige Skuespil, var kravlet op i Træerne, som stod udenfor de tarvelige Kipper, der til Morgen

skulde have en af deres store Dage. „Damerne" sad overskrævs paa Grenene og lod deres Ben hænge frit ned, medens de af og til udstødte smaa hysteriske Hvin, naar en kaad Forbipassernede kneb dem i Silkestrømpen.

Et Billede paa Uhygge og Raahed!

I sin Celle laa Bogbinderen og sov. Døren blev aabnet, han for op som i Vildelse, og en Munk traadte ind, ledsaget af Slutteren, der sagde:

— Din Time er kommet!

Bogbinderen rejste sig voksbleg. Han blev anbragt paa en Stol, hans Skjortes Halslinning blev slaaet ned, og hans Haar blev klippet tæt, for at Kniven ikke skulde møde nogen Modstand.

— Vil du modtage den sidste Trøst, spurgte Munken.

— Vig fra mig! svarede Bogbinderen. Tag ikke min sidste Tilfredsstillelse fra mig. Lad mig dø i Troen paa min Sag, som din egen Mester gjorde det.

— Men forstaar du da ikke, at dette er en syndefuld Sag?

— Jeg vil ikke tro, at den er syndefuld. Fik jeg den Tro, vilde al min Kraft svigte mig. Gaa!

Munken gaar med et Skuldertræk.

Dødbleg føres Bogbinderen hen til en Dør. Den aabner sig, og en isnende Nattekulde strømmer ham i Møde. Et sygeligt Dagslys giver hans Ansigt et dødblegt, næsten grønligt Udseende.

Over en Bro føres han hen til Skafottet. En Gysen gaar gennem det uhyggelige, halvdrukne Publikum dernede paa Pladsen.

Den lille Mand med Paraplyen stiller sig hen ved en af Guillotinens røde Stolper, paa hvis Midte der er en elektrisk Knap.

To Rakkere kaster sig over Delinkventen og surrer ham fast til et Brædt, der skydes ind under Guillotinen som en Plade i en Bagerovn.

Skarpretteren kvitterer i en Protokol for Fangens Modtagelse. Han lægger Haanden paa Bogbinderens Hoved og siger:

— I Lovens Navn tilhører du mig. Saa trykker han paa Knappen.

— Leve An .....!

Mere høres der ikke. Saa følger en frygtelig Lyd, som isner alle de Tilstedeværende ned over Ryggen. Det er, som kastedes en Sten fra tusinde Fods Højde ned i en andemaddækket Dam, og en tung Kuffert derefter blev slaaet sammen.

Bogbinderens Hoved er faldet!

Retfærdigheden, den jordiske Retfærdighed er sket Fyldest.

ANDEN DEL

ANARKISTENS SØN

KAPITEL I.

Fra Fyrsteslottet førte en lang, pragtfuld Allé af gamle tætkronede Lindetræer, mellem hvis Stammer der i Forsommeren flød en bred Flod af hvide Blomster og Vellugt.

Hos Fyrstehusets Familiemedlemmer vakte denne Vellugt altid Barndomsminder, selv om de havde været længe hjemmefra, og naar de atter forlod Slottet i de fine Ekvipager med de røde Kuske, var det som Adskillelsens Tomhed først indtraadte i det Øjeblik, Duften fra Lindetræerne aandede sit sidste, svage Pust.

Alle elskede denne Allé. Den var som en hyggelig Forbereder af Glæden ved Ankomsten og en nænsom Dulmer af Sorgen ved Afskeden.

Paa hver Side af Alléen havde der i Aarenes Løb rejst sig smaa Villaer i de forskelligste Stilarter, men alle lignede hverandre i det, at de kappedes om at omgive sig med et Flor af Blomster indrammede i tætte klippede Hække og skærmede af frodigt voksende Træers Skygge.

Det var, som strømmede der ud fra Slottets dej-

lige Have med de hvide Marmorstatuer og de sortgrønne Træer en Kærlighed til Blomster og alt Levende i Naturen.

Denne Kærlighed flød i Alléens Flodleje, for ved Enden af denne samme Allé at sprede sig til alle Sider rundt langs Bredderne af den lille Indsø, der laa saa malerisk med smaa Villaer som Legetøjshuse mellem grønklædte Bakker.

Blandt alle de Huse, der fandtes omkring Søen, var det mindste det skønneste. Det havde vist oprindelig været en lille Pavillon, der havde hørt til Slottet, og hvor der havde boet en Portner i Tider, hvor Indkørslen til Alléen havde været afspærret for Publikum, der med blottet Hoved var gaaet forbi Skilderhuset.

Nu var Tiderne blevet mere demokratiske. Det gik ikke længer an at stænge Folket ude fra Fyrstens Omgivelser.

Skildvagten var forsvundet og var rykket helt op ved Siden af Hovedtrappens bistert gabende Løver.

Det lille Portnerhus var blevet liggende som en Idyl fra Fortiden. Det var helt dækket af Vedbend og Espalier, og i Haven lagde Rosernes Ranker sig mange Steder saa tæt over hverandre, at det var ligesom et Tæppe af smaa, mangefarvede Silkestumper.

Hist og her mellem de grønne Blade og Ranker saa man et Stykke rød Mur med Sandstensforsiring,

der fortalte om den lille Bygnings Familieskab med det store Slot.

Hos Befolkningen var der en vis Ærefrygt overfor dette lille, idylliske Hus, Det kom dels af Ælden og den fine Herkomst og dels af, at her boede Enken efter den Mand, der i sin Tid havde reddet Fyrsteparrets Liv for det forfærdelige Attentat.

De ældre mindedes endnu dette som en hæslig, ond Drøm, de yngre huskede endnu Uhyggen i Hjemmene og Forældrenes blege Ansigter, de yngste var uforstaaende overfor, hvad der den Gang var sket, og de følte, at det hørte en svunden Tid til. Men netop derfor faldt der næsten en mystisk Glans over Enken efter Fyrsteparrets Redningsmand.

Saadan noget kunde ikke mere ske nu til Dags, tænkte de ynste. Og hvorfor skulde det ogsaa ske! Fyrsteparret var elsket af Alle paa Egnen og ikke mindst af den ganske unge Slægt, som hver Juleaften blev inviteret op paa Slottet, hvor det mægtige Træ stod pragtfuldt pyntet og naaede fra Gulv til Loft i den store Sal. Fra disse uforglemmelige Juleaftener havde mangen lille Dreng og Pige bragt Gaver hjem, der længe havde glædet Fa'er og Mo'er. Og altid havde der i Juleugen været Mad og Drikke i de smaa Hjem, og Alle vidste, at dette ikke kom fra Julenissen — thi man var ikke overtroisk men troende dér paa Egnen — men at det næst Gud skyldtes det høje Fyrstepar.

Til dette søgte Moder, naar der var Sorg og Fattigdom i Huset, til det søgte Fader, naar der var Kulde og Mangel paa Arbejde, og Fyrsteparret hjalp overalt og lod selv strikke Strømper, Muffediser og Vanter, naar det var koldt for Smaafolks Børn.

I hvert Hjem kendte man da Fyrsteparret ikke blot af de to store Billeder, der hang paa Væggen — det ene i Uniform, det andet i en pragtfuld Kjole med mange Brillanter — men ogsaa af dets egne Gerninger.

Og var der noget Hjem, i hvilket den høje Herre og den høje Dame var kendte, saa var det i Almas.

Overfor Alma, hvem de havde overladt det lille idylliske Hus i Forening med en Aarspenge, havde Fyrsten og Fyrstinden altid været mageløse. Og ikke mindre overfor hendes lille Søn Beatus. Han var vokset op i den Forestilling, at over os alle er Gud, men mellem Gud og Mennesker er Fyrsten som en Art mindre Forsyn og Vorherres Statholder.

Han kunde ikke tænke det anderledes, thi var der noget, der gik galt for Alma, var der den mindste Sorg, var der lidt Trang til Livets Goder, altid havde det været Fyrsteparret, der havde været Ordneren, Trøsteren, Hjælperen, altid det, som han havde hørt sin Moder nævne med Forventning og Tillid.

Selv naar han om Søndagen var i Kirken, var han jo vant til at se Fyrsteparret højt oppe mellem ud-

skaarne Engle, som sad det i sin egen lille Himmel, nærmere Gud end alle de andre.

Og saadan havde han ogsaa set Fyrsteparret i Dag, medens han selv stod paa Kirkegulvet sammen med de andre Drenge og Piger, der havde svaret flinkt og derefter bekræftet deres Daabspagt.

Og alle havde de under Eksaminationen næsten tænkt mere paa Fyrsteparret end paa Gud, baade Pigerne og Drengene og Præsten med, thi Pigerne og Drengene havde faaet det Tøj, de „stod" i — fra inderst til yderst — af Fyrsteparret, og Præsten kom skridende frem, bærende paa sin hellige Kjole det verdslige Tegn, som Fyrsten havde forlenet ham med til Tak for hans Sjæletrøst.

Nu var Højtideligheden forbi, og atter var det Fyrsteparret, som alle Tanker kredsede om, thi Fyrsteparret havde stillet to Vogne til Disposition, og de rullede ustandseligt afsted, medens deres Kuske mødte hinanden midt i Alléen med hilsende Piske.

I den ene Vogn kørte de smaa trippende Konfirmandinder, i den anden de smaa sorte Konfirmander hjem med samt deres bredtridsede Kasket og deres guldsnittede Salmebog.

Alt dette var man vant til, og det vakte ikke større Sensation, kun vanlig Glæde og Taknemlighed og en enkelt lille Spydighed. Thi Engle var de heller ikke alle dér paa Egnen!

Men hvad der vakte Sensation var, da Fyrsteparret om Eftermiddagen efter Taflet kørte ned gen-

nem Alléen, medens man flagede fra Husene og nejede og bukkede i Haverne, og da saa Fyrsteparret ikke som ellers kørte ud af Alléen ad Skoven til, men lod Ekvipagen standse ved det lille Hus, hvor Alma boede.

Fyrsteparret vilde selv bringe sin personlige Lykønskning i Dagens Anledning til Enken efter den Mand, der havde reddet dets Liv under det frygtelige Attentat.

KAPITEL II.

Fyrsteparret traadte ind i Almas lille Dagligstue, der var præget af en egen gammeldags Hygge.

Gennem Vinduerne var der trukket Ranker fra Espalieret udenfor ind i Stuen, og i dens varme, lune Luft, som man kun kender den i Værelser, hvor der ikke kommer Mænd, trivedes skønne blaa og grønne Vindruer i pragtfulde Klaser som i et Drivhus. Karmen var fuld af allehaande sjeldne og smukke Planter, der var drevne med varsom Haand. Foran Vinduerne var Forhøjninger med brede Stole.

Langs Midtervæggen stod en stor Hestehaarssofa opad Væggen foran et gammeldags indlagt Klap-

bord. Over Sofaen hang et stort Maleri af en Mand i en Art Uniform og med Medalje paa Brystet.

Fyrsten standsede midt paa Gulvet og betragtede Billedet, idet han sagde:

— Er De tilfreds med det?

— Jeg takker Deres Højhed mange Gange for den store Naade, De har bevist mig ved at skænke mig det Billede af min afdøde Mand. Jeg synes, Ligheden er fortræffelig, selv om ...

— Selv om?

— Ja, Deres Højhed, jeg mener blot, Fredo bar jo ingen Uniform.

— Ikke! Saa kunde han have gjort det. Var han ikke ansat i Statens Tjeneste? Naa lige meget, han var en brav Fyr, der ofrede sit Liv for at redde mit og min Hustrus. Hofmaleren har gjort Ret i at lade ham bære Uniform, den er en Ære for en Mand, og han har gjort Ret i at give ham det Hæderstegn paa, som det desværre først blev mig forundt at skænke ham, efter at han allerede havde fuldført sin opofrende Daad. Men lad os nu tale om Dem selv, min gode Kone.

Alma bragte med mange dybe Kniks Fyrsteparret til Sæde i Sofaen.

Fyrsten lod sig villig byde et Glas Portvin, der havde en mistænkelig mørk Farve, medens Fyrstinden tog et Par af Almas hjemmebagte Kager med sine behandskede Hænder og sagde: Ym!

Fyrsten nippede til sit Glas med en undertrykt Grimace og sagde:

— Til Lykke med Drengen! Jeg vil ikke bære Festen ud af Huset. Lad os haabe, at han vil arte sig godt og slægte sin Fader paa, saa at De ret kan faa Glæde af ham.

— Tusind Tak! Deres Kongelige Højhed, stammede Alma forvirret, medens Beatus var lige ved at trykke sig selv ud gennem en af Dørfyldingerne af Generthed.

— Naa, kom nu kun frem, min Dreng, sagde Fyrsten venligt. Han er jo ikke saa stor af sin Alder, men han er kraftig og ser ud til at være sund og rask.

— Ja, han har, Gud være lovet, altid haft en god Helsen.

— Det er den bedste Lykkegave, sagde Fyrsten, men i den Alder skønner man ikke paa Helbredet alene. Det tager man som noget selvfølgeligt. Man vil ogsaa gerne have lidt af Livets Goder. Jeg har taget min Gave med i Dagens Anledning.

Dermed tog Fyrsten op af sin Baglomme en fin rød Æske med Guldkanter og rakte den til Beatus, der stirrede paa ham med aaben Mund, ildrød i Ansigtet.

— Naa, luk den kun op, og lad os se, hvordan det klæder dig.

Der undslap Beatus et Udbrud af Forbavselse, da han frem af Æsken tog et Guldur med Kæde.

Fyrsten morede sig over hans Overraskelse og klappede ham venligt paa Hovedet, da Drengen næsten grædende af Glæde vilde kysse hans Haand. Derefter gav han ham Tegn til at trække sig tilbage.

— Naa, hvad skal han saa være? spurgte Fyrsten.

— Ja, se det ved jeg jo ikke saa lige, stammede Alma.

— Vil De have ham ind paa Underofficersskolen, saa skal jeg skaffe ham en Friplads, og saa er De af med ham, og han gaar en smuk og sikker Fremtid i Møde.

— Ja, undskyld, Deres Højhed, De maa ikke blive vred, men jeg tror ikke, det er hans Lyst.

— Har han ikke Lyst til at blive Soldat og faa en smuk Uniform. Det var mærkeligt. Naa, men maaske er han musikalsk, saa kan vi gøre ham til Spillemand, eller han kan blive uddannet til Lakaj eller Kusk eller Kok. Det sidste er maaske det bedste. Der er altid Folk, der gerne vil have noget ordentligt at leve af, og som vil betale for det.

— Ja, undskyld, Deres Højhed, svarede Alma, der næsten var ved at forgaa af Skræk over den Frækhed, som hun af Kærlighed til sin Søn fik Mod til at udvise, men ...

— Vil han heller ikke være noget af det. Han er for Resten en lidt vanskelig Herre. Det er ikke alle, der faar saadanne Tilbud, sagde Fyrsten ikke uden Utaalmodighed.

— Deres Højhed maa ikke blive vred, sagde Alma hurtigt med en Kraftanstrængelse, idet hun for at gøre Ende paa Skærsilden tilføjede: Han vilde gerne være Gartner!

— Gartner! gentog Fyrsten noget blidere. Gartner! Ja, det er jo en meget net Bestilling. Det kunde De blot have sagt straks. Saa lad ham blive Gartner.

Beatus, der, skønt han havde været hensat i den yderste Spænding, alligevel havde faaet Tid til at se flere Gange paa sit Ur, styrtede frem fra sin Krog og kyssede Fyrstens Haand.

— Tak, Tak, Deres kongelige Højhed!

— Naa, det er ikke noget at takke for, sagde Fyrsten med en vis Godmodighed, mig kan det jo være ligegyldigt, hvad du bliver, naar du blot bliver et godt og dygtigt Menneske, der ærer Gud, din Fyrste og dit Land, og vokser op til en tro, loyal Borger, der vandrer i din Faders Fodspor.

Alma havde Taarer i Øjnene, og Fyrsten, hvem intet glædede mere, end naar han kunde fremkalde Rørelse ved sin Tale, tilføjede derfor med udsøgt Venlighed:

— Tror De, min gode Kone, at han har særlige Anlæg for Gartnerfaget?

— Han har aldrig haft Lyst til andet, lige fra han var lille Dreng. Hvis Deres kongelige Højheder vilde have den Ulejlighed at gøre mig den

Ære at komme herhen til Vinduet, saa skal Deres kongelige Højheder se.

Baade Fyrsten og Fyrstinden gik hen til det ene Vindue, der fortsattes i en Art Drivhushave.

— Nej, de er pragtfulde, de er vidunderlige, udbrød Fyrstinden begejstret. Har du nogensinde set en saa dejlig Samling Orchideer, Franz.

— Nej, svarede Fyrsten med en vis Bonhomie. For mig ser det hele nærmest ud som Sildesalat.

— Du er saa prosaisk, Franz. Jeg vil sige dig, vi har ikke Mage til de Blomster i selve Slottets Drivhuse.

Almas Øjne straalede af Moderglæde, medens hun hurtigt plukkede en Buket af de smukkeste Blomster og rakte Fyrstinden den.

Derefter sagde Fyrsten:

— Saa er den Sag afgjort. I Morgen møder deres Søn hos Slotsgartneren. Farvel!

Fyrsteparret forlod et lille Hjem, i hvilket Hjærtefryd, Stolthed og Loyalitet fik Bønner for dets Fremtid til at lyde fra taknemlige Læber.

KAPITEL III.

Aarene er gaaet. Beatus er blevet en Mand med et smukt, kraftigt Legeme, et roligt og lyst Syn paa Livet, et Par klare, venlige Øjne, saadan som man

finder alt dette hos Folk, der hele deres Tid har færdes i fri Luft, kun optaget af Naturen og dens evige Veksling.

Al den Trang, der findes i Mennesket til at ødsle med Kærlighed og til at støtte, værne og fremelske det spæde, svage og spirende, den har han ofret sine Blomster og Planter. Hver evige Dag, saa lang Dagen var, har han tilfredsstillet denne Trang i Haven i Mistbænkene og Drivhuset, og Trangen har derfor aldrig faaet Tid til gennem Utilfredsstillelse at vokse til en stor brændende Længsel, som tænder Kærlighed, Kærlighed til en Kvinde.

Og Længsel efter et Hjem er heller aldrig opstaaet hos ham. Han har jo haft det gamle Hjem, der har været som en lun Drivkasse, i hvilket han har hæget og plejet og lunet for Træk og Vindpust den Livets Plante, han har elsket højest, som han har elsket som den eneste, hans gamle Moder, den lille, sarte, kuldskære Alma.

Thi Alma er blevet forvænt, som kun en Enkesøn, der tidligt er blevet selvstændig, kan forvænne sin Moder. Hun synes, at hun altid har haft det, som hun har det nu, og hun synes, at hun aldrig kan faa det anderledes. Hendes milde, bløde, lune Kærlighed lægger sig om Sønnens Sind som sitrende, dulmende, tyngende Drivhusvarme, der aldrig sætter de store Lidenskaber i Bevægelse, som aldrig isner ved sin Kulde og aldrig skolder ved sin Hede, men

som heller aldrig modner de store Forsæt og hærder Viljen til at føre dem igennem.

Saadan har de levet ved Siden af hinanden, de to; hun som en sart Stueplante med et mildt, blødt Udtryk i de næsten gennemsigtige Træk, ret Typen paa en smuk, ældre Kone; han som et kraftigt Træ, der altid har staaet i Havens Muldjord, men som aldrig har prøvet Stormens Rusktag i sin Krone: en Mands stærke Legeme, men en Sjæl uden Mænds Erfaring.

Og saa er Adskillelsens Øjeblik kommet, den Adskillelse, som aldrig nogen af dem klart havde forestillet sig vilde komme. Ganske langsomt er den fuldbyrdet, langsomt som Døden fuldbyrder sig i Drivhuset uden Kriser og Svingninger mellem Haab og Fortvivlelse.

Alma er død stille, mildt og roligt med et Smil paa Læberne, en Tak i de bristende Øjne og et svagt Haandtryk til Farvel for evigt.

Beatus kan ikke forstaa, at hendes Sjæl har forladt Legemet. Hun ligger der i sin store, gammeldags Seng saa fin og hvid og gennemsigtig i alle Trækkene, som sov hun. Han græder derfor ikke, han lister blot rundt endnu sagtere, end han har gjort det i de sidste Dage, og han vedbliver at smykke Sengen stadig med nye Blomster, indtil hendes lille Skikkelse i det fine, hvide Linned er sænket som i et Hav af Jasminer og Kameliaer, Roser og Nelliker i alle Farver.

Først da de kommer med den storte Kiste, er det, som vaagner Beatus af en Drøm og forstaar, hvad der er sket.

Men hans Sorg har da allerede i de forløbne Dage faaet Lov til at udfolde sig gradvis under Skønhedsindtryk, saa at den store Smerte, der raser kort og voldsomt som et Uvejr, udebliver fra hans Sind, der er afvænt med de stærke Følelser.

Stille sidder han i den lille Kirke, medens Taarerne under Præstens Tale rinder som et spædt Kildevæld fra de gode, venlige Øjne. Hans Hjærte bliver varmt ved Synet af de mange Blomster, med hvilke kærlige Hænder har smykket hans Moders Kiste, ved Synet af de mange Mennesker, der fylder det lille Rum med deres deltagende Skare, ved Synet af selve Fyrsteparret, der sidder deroppe mellem Englene som i selve Himlen.

Midt i sin Sorg faar han en stor, trøsterig Fornemmelse af, at alle Mennesker er gode, og en dyb Lykkefølelse ved Medskabningernes varme Hjærteslag.

Der blander sig da i hans Smerte en ejendommelig Sødme, en mild, næsten behagelig Træthed, da han forlader Kirkegaarden efter at have kastet det sidste Afskedsblik ned i den aabne, blomsterfyldte Grav.

Beatus trænger til at være alene, og han søger derfor op i den gamle Granplantage, hvor han sætter sig paa sin Yndlingsplads, en forfalden Naturbænk, fra hvilken han har Udsigt over hele det vidstrakte

Landskab, med de to og tredive smaa Kirkegavle, der nysgerrigt kigger frem overalt bag de grønne Træer.

Beatus føler Lykken ved Ensomheden heroppe i Naturen og Rædslen ved Tanken om Ensomheden hjemme i den lille tomme Rede, hvor han ikke mere skal se de smalle, hvide Hænder, der foldede sig over den Dødes Bryst som i en sidste Bøn.

Da hører han Skridt ved Siden af sig, Skridt, der kommer humpende med en underlig død og tør Lyd, som han kender, og som altid fylder ham med en vis Rædsel.

Han ved, hvem det er, der nu standser for at tage Plads ved Siden af ham, og uden at se op siger han:

— God Dag, Sebastian.

Der lyder til Svar en løs astmatisk hivende Hosten og en Stønnen, der kvæler Ordene. Saa sætter Sebastian sig, medens han vedbliver at gentage:

— Aah ja! aah ja! aah Gud ja!

Beatus har ikke Lyst til at se op. Han er opdraget i Skønhed mellem sine Blomster, og alt uskønt virker paa ham med en ejendommelig Uhygge. Og af alt uhyggeligt paa Egnen kender han intet saa uhyggeligt som Sebastian.

Hans Skikkelse røber den gamle Militær. Overkroppen er stærk, bred og retrygget. Han fører sig med Rester af militærisk Holdning, til Trods for at han har Træben og gaar besværligt ved en Krykke-

stok. Hans oppustede, røde Ansigt bærer til den ene Side en mægtig Knebelsbart, der giver ham et kraftigt, martialsk Udseende, naar man har Held til at se ham i den rette Profil, som han saa vidt mulig sørger for at holde mod den, med hvem han taler.

Men drejer han tilfældig Ansigtet om, saa vender den, der ser det, uvilkaarligt Hovedet til Siden og tager Øjnene til sig.

I den anden Halvdel af Sebastians Ansigt mangler den Knebelsbart, der i hans unge Dage gjorde ham saa uimodstaaelig for Landsbyens Smaapiger. Overlæben er flaaet af, og mellem de forrevent sammenvoksede Flænger titter kun enkelte lange, stride Haar som Børster mellem haarde, hvide Aar. Et Par gule, ormstukne Tænder griner under den lemlæstede Mund, der medens den anstrengte sig for at læges, har trukket Kødet ned fra det ene Øje, saa at dette stirrer stift og uhyggeligt bag væskende Vipper. Drejer han Hovedet til Siden, ser man, at Øreflippen helt mangler, som var den mejet af.

Sebastian har vendt sit uhyggelige Ansigt mod Beatus. Hans Stemme har en underlig snerrende, næsten hoverende Klang, medens han siger:

— Du holder nok ikke af at se paa mig, Beatus, men gør det alligevel. Du har godt af det netop i Dag, for at Du ikke skal faa altfor store Tanker om Menneskenes Godhed og Taknemlighed. Det er en skrøbelig Vare at bygge paa, og nu, da du, dit store Barn, skal til at staa paa egne Ben uden

at hænge i Moders Skørter, saa vil jeg give dig en Bitter med paa Vejen. Det er godt for Maven, naar den har faaet for meget sødt. Tro ikke, jeg taler af Ondskab. Jeg vil blot spare dig for Skuffelser, thi Livet har gjort mig klogere end nogen Professor, og den Klogskab har jeg købt saa dyrt, at du maa være glad ved at faa lidt af den ganske omsonst. Vil du høre paa mig, Beatus? Sig ikke nej, for det vil du fortryde.

Beatus, der altid tidligere har betragtet Sebastian som en indskrænket, næsten idiotisk Særling, for hvem han fra sin Barndom har haft en uvilkaarlig Modbydelighed, nikker og siger med en underlig Følelse af at staa overfor det Ukendte:

— Tak, Sebastian, jeg vil være glad netop i Dag for ethvert godt Ord, du kan give mig at tære paa i Fremtiden.

KAPITEL IV.

Sebastian havde slaaet en lille Pibe ud paa sit Træben og stoppet den paany med en sauset Tobak af en uhyggelig sort Skraatobaksfarve. Røgen stod nu i et tykt, fedt Væld ud af hans forrevne Mund og fyldte Luften med en Stank, saa Beatus kom til at hoste.

— Hvad Fanden, kan du ikke taale en Smule Røg, sagde Sebastian og lo grimt.

— Jeg har aldrig røget, svarede Beatus i en næsten undskyldende Tone.

— Det var som Pokker! Ja, der kan man se, hvad der kommer ud af det, naar man ikke har en Fader. Lutter Tøseri og Forkælelse. Saa drikker du formodentlig heller ikke noget.

— Nej, svarede Beatus, det er i hvert Fald meget sjældent, højst en Solbærrom.

— Fy for den Lede! sagde Sebastian og spyttede langt henad Vejen. Saadant noget sødt Syltetøj. Nej, Ungdommen nu til Dags er nogle Splejser. Ja! fare af Sted som om den Onde selv var i Hælene paa dem og gøre Vejene usikre for stakkels Krøblinge med de forbandede Hjulkøretøjer, det kan de, og det kunde vi ikke, heldigvis, men ellers! Aah, Gud forbarme sig; Sikke nogle Rejeben, de møder med. Man maa jo formelig skamme sig paa sit Køns Vegne. Nej, hvis vi ikke vilde have gaaet halvnøgne, saa skulde man have set Ben. Vi var Karle den Gang!

— Var Fader ogsaa en Karl, som du udtrykker dig, spurgte Beatus og betragtede Sebastian med en vis Forventning i Udtrykket.

Sebastian, der for at tale om sit Yndlingsemne helt var kommen bort fra, hvad han egentlig vilde sige, trykkede med tavs Betænksomhed Asken sammen i sin Pibe. Saa rev han en Tændstik af paa

sit Træben, tændte med filosofisk Mine Tobaksresterne og kastede en Røgsky fra sig, idet han sagde:

— Ja, det var netop din Fader, jeg vilde tale med dig om, Beatus.

— Du kunde ikke gøre mig nogen større Tjeneste. Netop i Dag, medens jeg sad i Kirken og lod Tankerne gaa tilbage, saa slog det mig, at jeg egentlig kendte ham saa lidt.

— Sig hellere: Slet ikke! svarede Sebastian, saa kommer du Sandheden nærmere.

— Ja, det vil jeg dog ikke sige. Mo'er har da fortalt mig et og andet om ham, og hans Billede hænger da ogsaa hjemme paa Væggen.

— Mener du Hofbilledet?

— Ja, om du vil. Men jeg kan ikke lide, at du altid lægger en saa haanlig Betoning i Ordene, naar Du taler om noget, der stammer fra Fyrsten eller Fyrstinden.

— Naa, det kan du ikke! Ja, ja! Det kan der jo være noget i. Du er dem jo Tak skyldig, og da jeg var i din Alder, vilde jeg have slaaet den, der blot med en Mine havde vist Foragt for vor ophøjede Hersker. Gud, Fyrsten og Fædrelandet, det var mit Valgsprog, og for det var jeg gerne gaaet i Døden. Ja, var man blot død den Gang, saaledes som din Fader, saa havde man ligget i sin Grav med Hæder, og man havde ikke været til Besvær for sig selv og andre.

Sebastian pustede atter en stor Tobakssky fra sig, saa tilføjede han med Eftertryk:

— Og man havde fortjent det!

— Mener du dermed, at min Fader ikke havde fortjent at blive hædret, som han blev?

— Ja, ser du, Beatus, det er nu noget, der er vanskeligt at tale om. Men jeg vil dog sige dig saa meget, at allerede den Gang, jeg som Dreng læste Religion, saa var der et Skriftsted, som jeg ikke rigtig kunde tygge, og som jeg aldrig har kunnet forsone sig med siden, og det var dette hersens om, at der er mere Glæde i Himlen over en Synder, der omvender sig, end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, som ikke har Omvendelse behov. Det er ikke sundt tænkt, at de, der har slidt og stridt troligt i de mange Aar, skal stilles i Skygge, saasnart der er en ny Mand, som melder sig til Fanen.

— Jeg forstaar dig ikke, Sebastian. Er det stadig Fader, du taler om?

— Ja, naar du endelig vil vide det. Din gamle Moder, Gud glæde hende i hendes Himmel, talte aldrig ud om ham til dig. Jeg tror for Resten nærmest, hun havde glemt, hvem han var. Naar hun saa ham hænge paa Væggen med Medaille og i Uniform, saa var hun lige ved at tro, at han virkelig havde set saadan ud.

— Havde han da ikke det? Moder sagde en Gang for mange Aar siden til mig, at han havde været Politimand ligesom du. Senere, naar jeg berørte

dette Emne, svarede hun blot: Han var Fyrstens Redningsmand, min Søn, derfor skal du ære og agte ham, som du ser Fyrsteparret selv ærer og agter ham i hans Grav.

Sebastian lo bitter med sin uhyggelige Mund.

— Politimand, Fyrsteparrets Redningsmand! Ja, naar man bliver gammel, Beatus, saa maa man høre mange Krøniker om Fortiden. Af og til er mange lige ved at tro, at det er en selv, der har mistet Hukommelsen. Men ser du, Beatus, jeg har kendt din Fader, medens han blev regnet for en for Samfundet farlig Person. Jeg har selv spildt Nætter og Dage paa at vogte paa hans mistænkelige Færden, og jeg har set ham lige paa Trapperne til Skafottet. Saa en Dag dukkede han pludselig op mellem vore, og vi saa Opdagelsespolitiets Chef blive saa glad, som man bliver i Himlen, naar en Synder omvender sig. Den Slags Ting giver Bitterhed hos de ni og halvfemsindstyve Retfærdige. Der er ingen, vi Politimænd foragter saa meget som „Stikkere", Renegater og Kronvidner. Vi bruger dem, men vi foragter dem.

Beatus har rejst sig. Hans Ansigt er rødt af Vrede, og hans ellers saa blide Øjne lyner.

— Du vil vel ikke paastaa, at Fader var saadan en, siger han. Jeg forstaar ikke, hvad Du mener, og jeg antager, at dit Hoved er blevet uklart af Alkoholen. Men det ved jeg, at vi to ikke har mere

at snakke med hinanden om, naar du omtaler min Fader paa den Maade.

Sebastian bliver ikke vred; han stopper med filosofisk Ro en ny Pibe og siger:

— Sæt dig nu blot ned igen, Beatus. Det er rigtigt, at en Søn forsvarer sin Faders Minde, og det var maaske ogsaa noget Vrøvl, det, jeg sagde før. Men lad mig nu sige Dig, det jeg før kom fra.

Beatus sætter sig atter.

— Livet har som sagt gjort mig til Filosof. Jeg har faaet den sikre Tro, at Fortiden i alle Forhold bærer Spiren til Straf og Belønning i sig selv.

Da jeg kom fra Militæret til Opdagelsespolitiet, var jeg et af de kvikkeste Hoveder. Jeg gjorde mange af de bedste Kup, og jeg blev altid benyttet paa de mest betroede Pladser. Den Dag, Attentatet paa Fyrsteparret fandt Sted, var jeg i umiddelbar Nærhed af min Chef, og den Bombe, der dræbte ham, rev mit ene Ben af og skamferede mit Ansigt, saa jeg blev det Skrog, jeg nu er. Der blev kun talt lidt om mig. Jeg var jo en almindelig Opdager, der havde gjort sin forbandede Pligt, intet andet.

Paa Hospitalet troede de først, jeg skulde dø. Det havde maaske været det bedste for mig. Men Lægerne sætter jo nu en Gang en Ære i at redde selv det usleste Liv, og saa blev jeg da lappet saa nogenlunde sammen. Men du ser, hvordan jeg var blevet maltrakteret.

— Stakkels Sebastian, siger Beatus med oprigtig Deltagelse. Jeg har aldrig vidst, at det var gaaet saadan til.

— Nej, selvfølgelig! Hvem taler om et Skrog som mig. De siger, at jeg drikker, og de gaar helst uden om mig. Lidt Pension og en Smule Hus med lidt Lys og Brændsel, det har jeg faaet som Naadsensgave. Men kommer jeg op paa Slottet, faar de allesammen travlt med at vende Hovedet til Siden.

Uh! Hvor han er ækel. Det læser jeg paa alle Ansigter, og det hører jeg dem hviske i alle Kroge. Undertiden faar jeg ligefrem Lyst til at vise dem mit hæslige Fjæs, medens de skælver af Frygt for, at jeg kommer for at tigge, eller at jeg skal rive Hul i Tæpperne paa Trappegangen med mit Træben. Det er Fortiden, jeg trækker rundt med. Enhver kan læse den paa mig, men for dit Vedkommende, Beatus, er Skriften endnu ikke blevet tydelig.

— Hvad mener du? spørger Beatus ængstelig over den uhyggelige Klang, der er i Sebastians Stemme.

— Jeg mener, at ogsaa du en Gang vil træffe din Fortid eller din Faders Fortid paa din Vej. Hvornaar den vil komme, hvad ved jeg om det, men komme vil den for Dig som for alle Mennesker. Og naar den kommer, saa husk paa gamle Sebastians Ord:

— Du har været lykkeligere, end du havde Ret til, Beatus. Du er Skyldner hos Fortiden, og den

vil en Dag komme og tage Dig i Kraven som en ubarmhjertig Kreditor.

Sebastian har rejst sig. Hans Ansigt har et uhyggeligt Udseende. Det er, som han frydede sig ved at se det ængstelig spørgende Blik i Beatus' Øjne.

Saa forsvinder han med et Nik og et stygt Smil i det forrevne Ansigt, idet han siger:

— Nu kan du jo tænke over, hvad jeg har sagt dig, Beatus.

Beatus sidder tavs og stirrer hen for sig, længe efter at den skrabende Lyd af Træbenet har tabt sig i det Fjerne.

Saa rejser han sig endelig og siger med et drømmende Blik hen for sig:

— Hvordan skulde jeg kunne møde Fortiden?

KAPITEL V.

Beatus bor ikke mere i den lille, idylliske Pavillon. Han er rykket op i den gamle Slotsgartners Stilling, og han har faaet dennes Embedsbolig.

Den er om mulig endnu mere af et Stykke Æventyrland.

Huset, han bor i, er smalt, lavt og graat, men man ser det ikke, thi det ligner nu ved Sommertid en

levende Vold af Blomster og Ranker. Ude i Haven er en lille Sø med to Svaner, der med deres altid sejlende Spejlbillede under sig synes at være fire.

I Søen er en Ø, der ligger som en mægtig duftende Buket i et Fad med altid rindende klart Vand.

Og paa Øen er en lille kinesisk Pavillon med en Dagligstue og to smaa tilstødende Værelser. Det er som en Plet Paradis paa Jorden, et Stykke udskaaret Edens Have, der end ikke har sin Slange.

Thi i det kinesiske Hus, der nylig er sat i Stand og pudset op, efterat det i mange Aar har faaet Lov til at forfalde, har Hofmaleren, Professor Hvide lejet sig en Sommerlejlighed. Beatus er glad og stolt ved at have den berømte Maler som Lejer, og Professoren vilde ikke bytte sin lille, idylliske Plet og sine tre smaa Værelser bort for den skønneste Park med et udstrakt Villaslot.

En Baad, der som en Art Færge kan trækkes fra den ene Bred til den anden i en Kæde, er Forbindelsen mellem Beatus' Have og Professorens lille Ø, som han har døbt Ædelstenen.

Ofte om Aftenen, naar Skyggerne begynder at falde, og de dugsprængte Blomster aander tung Vellugt, af deres Kalk, gaar Beatus ned til Søens Bred. Mellem vuggende Siv og sejlende Aakander færger han sig over til Øen, og naar Lyden af Baadens Plasken faar Fiskene til at flygte og slaa op i Vandkanten, gaar Professoren ned til Landgangen og

staar smilende for at række sin Gæst en hjælpende Haand.

Saa gaar de sammen op i den lille Dagligstue, hvis Døre staar paa vid Gab for som med udstrakte Arme at modtage al Naturens balsamiske Vellugt. Slotsgartneren bliver trykket ned i den gamle Empiresofa, som paa hver af sine høje Endestykker bærer en lille Marmorbuste af Landets to berømteste Digtere. Midt mellem de to Buster hænger et smukt Solnedgangsbillede, der paa en lille Guldplade bærer Titlen: Aftenhvile.

Den berømte Professor, der har stort hvidt Skæg og langt Mankehaar hængende ned over Skuldrene, har bevaret hele Kunstnerens Ildfuldhed. Hans Øjne lyner med frisk, brun Glans, hans Bevægelser er livlige, og han holder meget af at tale, mest om sine Rejser, om det brogede Liv og om Kvinderne, de skønne, mørke Kvinder, som han endnu ikke har glemt.

Fine Folk søger hans Selskab og inviterer ham til Middag og Aften. Ofte er han uhøflig nok til slet ikke at svare. Det har givet ham et daarligt Ry i visse Kredse for at være en gammel Bohême. Men med denne jævne Mand, der elsker Naturen, og som lever og aander for den, og som ser op til Kunstneren som til et højere Væsen, med ham kan Professoren sidde og snakke den halve Nat, medens Roserne dufter og Maanen sejler som en blank Dukat mellem de smaa hvidkrappede Skyer.

Ogsaa i Aften staar Professoren med sin store, bløde Hat paa den hvide Løvemanke, da Beatus med blottet Hoved stiger i Land.

— Sæt Hatten paa! Sæt Hatten paa! I Aften skal vi have det dejligt. Jeg har faaet en herlig Vin hjem lige fra Spanien.

De gaar op i Dagligstuen. Professoren forsvinder et Øjeblik og kommer tilbage med et Par vidunderlig skønne venetianske Glas og en støvet Flaske i en Kurv. Med mange Ceremonier trækker han Proppen op og lugter til Flaskehalsen med et langt: Aah!

Saa skænker han op i Glassene, og medens han skænker, ler han af rent æstetisk Velbehag:

— Nej, se! nej, se! Hvor den Farve dog er vidunderlig skøn. En Maler som ham den gode Gud bliver dog aldrig nogen af os. Han have Tak for sine Gaver.

Professoren klinker med Beatus, der har faaet et helt højtideligt Udtryk, saa drikker de tavse, medens deres Øjepar synes gensidig at nyde hinandens Velbehag.

De har talt længe sammen, eller rettere Professoren har talt meget, medens Beatus begærligt har lyttet til. Saa vover Beatus et Spørgsmaal:

— Tror De, Professor, at ethvert Menneske møder sin Fortid paa sin Vej gennem Livet.

Professoren ser op, noget forbavset over dette filosofiske Spørgsmaal fra en Mand, der ellers i Reglen

holder sig til Naturens simple, store Foreteelser. Saa svarer han:

— Tilvisse! kære Beatus. Vi møder alle før eller senere vor Fortid paa vor Vej. Gjorde vi ikke det, var Livet ikke værd at leve, thi kun deri ligger dets Retfærdighed, at man ikke høster mere, end man saar. Det er med Mennesket som med de Planter, De hver Dag hæger og plejer om, hver Gang de har faaet for lidt eller for meget af det, de trænger til: Sol, Frugt, Blæst, Røgt, saa sætter det sine Spor i Plantens Frugt, Vækst eller Alder. Naar Træets Liv er forbi, og De skal skrive dets Levnedsløb i Deres Erfarings Bog, saa kan De altid sige: det skete af den Grund, og det skete af den Grund. Skulde det da ikke være ligesaa i Menneskers Liv. Skulde der være mindre Retfærdighed for de ædle Skabninger end for de lavere. Nej, kære Beatus, vi møder hver Dag vor Fortid, men det er ikke altid, den straks kræver os til Regnskab. Undertiden gaar den os næsten ubemærket forbi, forsvinder i Vrimlem af det, der bevæger sig om os, og giver os lang Kredit med Opgøret.

— En lang Kredit! siger Beatus eftertænksom.

— Ja, en lang Kredit. Det kan undertiden endogsaa se ud, som om den havde strøget sin Debitor i sine Bøger, eller som den havde glemt at betale sin Kreditor, thi vi er ikke udelukkende Skyldnere hos Fortiden; undertiden er det den, hos hvem vi har opsparet Kapital. Men Regnskabet bliver altid

gjort op. Undertiden først gjort op med vore Børn, med vore Børnebørn. I Naturen er intet Brud, selv dér hvor vi ser Død og Fødsel. Det er en jævn Udvikling, og derfor giver Naturen sig af og til god Tid, men i alt, hvad som sker, vil den gode Iagttager kunne efterspore Fortidens Følger.

— Gennem flere Led!

— Selvfølgelig! Se paa Dem selv. De er en dygtig og brav Mand. Men hvad vilde De have drevet det til alligevel, hvis Fortiden ikke havde været. Deres Fader ofrede sit Liv i en højere Idés Tjeneste. Tilsyneladende døde han uden Belønning, men Fortiden gik Dem i Møde og gjorde Dem til en lykkelig Mand. Havde der været Straf til Gode fra Fortiden, saa vilde den ogsaa før eller senere have ramt Dem.

Den gamle Professor har talt sig varm. Han lægger ikke Mærke til, at Beatus er blevet helt bleg. Han løfter sit Glas og afbryder sig selv, idet han siger:

— Det er Pokkers, saa man bliver filosofisk om Natten. Her sidder jeg og siger en hel Del Ting, som jeg egentlig aldrig har tænkt over. Men jeg synes minsandten selv, det lyder ret fornuftigt. Mange Gange tænker jeg næste Formiddag: det var dumt, du ikke skrev det op, som du sagde i Aftes. Naa, maaske vilde det ikke tage sig ud i Dagens Lys, og jeg er et Lysets Barn. Tak, kære Beatus, for hvad De gør for mig. Jeg har her fundet mit

lille Paradis. Men i dette Paradis har der alligevel manglet noget: Den lille Eva!

— Den lille Eva?

— Ja, den lille Eva! Men hun kommer i Morgen, og pas paa, at hun ikke knuser Deres Hjerte, Beatus. Hun er farlig. En Pokkers sød lille Skabning, som nok skal gøre Lykke paa Udstillingen. Her bagved Pavillonen har jeg indrettet mig en Plads, hvor hun kan staa Model for mig, som Vorherre har skabt hende, i sikkert Ly af Roser og Jasminer. Det er noget andet end at male i Atelier, min Fa'r! En Skaal for, at den lille Eva maa blive vort Lykkebarn, Beatus.

En underlig anelsesfuld Stemning ligger over Beatus, da han ved Midnatstid færger sig gennem det spejlblanke Vand, paa hvilket Svanerne med Hovedet under Vingen sover som et Par Stykker flydende Porcellæn.

KAPITEL VI.

Det er en varm, mild Sommerdag med en Himmel saa blaa som under Sydens Sol.

Den gamle Professor sidder foran sit Staffeli i sit

lille Eden paa sin Paradisø. Han har valgt den fjerneste Krog, hvor et broget Tæppe af vilde Roser hænger som et tæt, uigennemtrængeligt Dække mod alle nyfigne Blikke.

Og mange nyfigne Blikke vilde sikkert prøve paa at bane sig Vej, om de vidste, hvad de vilde faa at se.

Foran Rosentæppets brogede, duftende Baggrund staar en ung, skøn, nøgen Kvinde, medens hun rækker sin hvide, runde Arm op mellem Grenene, som for at plukke en af de Frugter, der endnu kun er Blomst.

Professoren, der har villet male det evigt unge Motiv om vor Stammoders Fristelse og Fald, har i det herlige, lune Sommervejr faaet sin Model til at staa for sig i fri Luft.

Medens han sidder foran Lærredet og fordyber sig i sit Arbejde, falder end ikke den mindste Skygge af Urenhed i hans Tanker ved Synet af den nøgne Model. Og Kvinden, der staar dér, som hun er skabt af Naturens Haand, hun mærker denne Renhed i Blikket, der hviler paa hende i kunstnerisk Glæde over at fordybe sig i Skaberens Værk. Hun føler intet af den Skam, der først kom i Følge med Syndfaldet. Som før det véd hun i dette Øjeblik ikke, at hun er nøgen.

Den gamle Professor, der er fuldt optaget ved sit Staffeli, udbryder henrykt:

Hvad er det dog for en Forskel at faa Lov til at

male det menneskelige Legeme i Guds fri Natur i Stedet for at se det indelukket i Atelierets overgemte Luft, der dræber al Friskhed i Farven.

I det samme ser han, at der gaar en Kuldegysning gennem hans Model, og han siger med et Suk:

— Syden bliver det dog aldrig her i Norden, selv om Vejret er nok saa skønt. Du fryser, mit Barn, gaa ind og klæde dig paa.

Den unge Pige forsvinder ind i Pavillonen, medens den gamle Kunstner kaster et sidste tilfreds Blik paa sit Billede og derefter begynder at samle sine Sager sammen.

Da han er færdig, staar den lille Eva, som han ynder at kalde hende, fordi hun for ham er selve Figuren i hans Billede, fuldt paaklædt, foran ham og siger med sin glade Stemme:

— Farvel, Hr. Professor! Saa kommer jeg igen i Morgen ved samme Tid.

Han kaster et mønstrende Blik paa hende. Hun er en Kvinde, der forstaar at klæde sig med lidt. Kjolen, der uden Linning er skaaret dybt ud i Halsen, saa at man aner det smukke Brysts Runding, er glat og stramtsiddende, kun med et samlende Bælte om det smækre Liv. Stoffet er mørkt med store brogede Blomster. Under det sorte Haar har hun ved Ørerne anbragt et Par Klaser røde Rønnebær, der fremhæver Øjnenes mørke Dybde. Hun er nu i Færd med at sætte Hatten paa sit Hoved.

Professoren ser paa hende med Velbehag og siger:

— Du véd, hvad der klæder dig, lille Eva. Men er den Hat ikke for stor? Jeg synes ikke, den passer rigtig til det øvrige?

— Det er kedeligt, siger Eva nedslaaet. Jeg var saa glad ved den.

— Maaske tager jeg fejl. Men du har en naturlig Smag, og den skal du vogte. Hold dig først og fremmest fra alt, hvad der kan gøre dig simpel.

— Det skal jeg nok prøve paa, siger Eva. Men det er ikke altid saa let at holde paa Smagen, naar man maa tage, hvad man kan faa. Farvel, Hr. Professor.

Saa gaar hun ned mod Bredden, medens hendes brune Sommerstøvler kabriolerer koket under den fodfri Kjole som et Par smaa vælige Arabere, der har Utaalmodighed efter at naa frem.

Professoren ser efter hende med et Smil og siger for sig selv:

— Der er en god Bund i den lille Pige. Naar blot hun ikke kommer paa gale Veje.

Nede ved Vandet er Eva traadt op i Baaden. Varm af Iver og Anstrengelse staar hun nu og færger sig over ved Hjælp af Tovet. Hendes Kinder blusser, og der er Glans i hendes dybblaa Øjne, der kan le med en saadan mærkværdig varm Munterhed, men som ogsaa kan faa et sørgmodigt, melankolsk Præg, som bar hun i stille Timer paa en Sorg.

Nu er hun naaet helt over og bemærker Beatus

der staar ganske betaget og betragter hende. Han er formelig faldet i Staver med en pragtfuld Buket metalglinsende Krysantemums i Haanden.

Eva ler, og idet hun blotter de hvide, skinnende Tænder, danner der sig paa hver Side af hendes Mund to dybe Smilehuller i de bløde, let dunede Kinder, der minder Beatus om et Par modne Ferskener i Solskin.

— De staar, ligesom De var faldet ned fra Maanen! siger Eva og vedbliver at le.

— Det er saa sjældent, vi ser Kvinder her, svarer Beatus. Har De været ovre hos Professoren?

— Ja, jeg har staaet Model for ham.

— Er De Eva, spørger Beatus og spærrer Øjnene endnu højere op.

— Hvor falder De paa at kalde mig Eva?

— Fordi Professoren har sagt, at i Dag skulde jeg faa Eva at se.

— Kender De Professoren videre?

— Ja, det er min Ven, eller rettere, han behandler mig, som om jeg var hans Ven.

— Saa? Og han har talt til Dem om mig? Jeg skal sige Dem, han kalder mig aldrig andet end Eva, fordi jeg staar Model til hende for ham. Men jeg hedder ellers Norna.

— Maa jeg ikke hjælpe Dem ud af Baaden, Frøken Norna?

— Nej Tak! Jeg kan godt klare mig selv, svarer Norna og springer med et let Hop op paa Land.

Beatus staar nu saa fortabt, at Norna formelig har ondt af ham. Hun synes, hun maa sige noget, og idet hendes Blik falder paa Buketten, som Beatus holder i Haanden, udbryder hun med lidt overdreven Begejstring:

— Det var nogle dejlige Blomster!

— Synes De, svarer Beatus, og idet han strækker dem ud imod hende, siger han glad:

— Vil De have dem, saa vær saa god!

— Det er altfor meget.

— Aah, nej! Jeg er Gartner her, og jeg har nok af dem.

— Er De Gartneren. Saa har Professoren ogsaa talt til mig om Dem. Det maa være en dejlig Beskæftigelse. Er De ikke lykkelig ved den?

— Jo, jeg er. Jeg har aldrig haft Lyst til andet, svarer Beatus troskyldigt og lader sine gode Øjne hvile paa Norna med et halvt ubevidst varmt Udtryk.

— Og jeg maa virkelig have de Blomster? Véd De, at inde i Byen er de rigtignok sjældne.

— Saa kan De have saa meget mere Fornøjelse af dem.

Norna ser længe paa Beatus med et Blik, der faar ham til at rødme. Saa tager hun ham pludselig med sine smaa Hænder om begge Kinder og siger:

— Det skal De have et Kys for.

Et Øjeblik senere er hun forsvundet mellem Træerne, medens hun vifter med Buketten, som hun

har revet ud af hans Haand og svinger med til Hilsen.

Beatus bliver staaende ubevægelig som en Saltstøtte. Han føler endnu Berøringen af Nornas Læber mod sine.

Det er det første Kys, han i sit Liv har faaet af en ung Kvinde.

KAPITEL VII.

Det gamle Fyrstepar er død.

Fyrstinden har allerede været højsalig i over et Aar. Hun er blevet stedt til Hvile under almindelig Landesorg, som den gode og kloge Kvinde hun var.

Efter Dødsfaldet var Fyrsten utrøstelig. Han viede hende en formelig Kultus. Alt skulde blive staaende, som da hun levede. End ikke det mindste Stykke Nips maatte røres fra sin Plads.

Slottets Værelser lige til det lille, rødtbetrukne Toiletrum med Onyxservicet paa Marmorservanten blev som Kapeller, i hvilke Fyrsten tavs spadserede om i stille Kultus af Fortidsminderne. En sort Sorgs tunge, knugende Haand laa over Hoffet, hvor der aldrig blev danset, aldrig lét og aldrig en Gang talt højt.

Saa døde ogsaa Fyrsten som en trofast, sørgende Hund, der lægger sig til Hvile paa sin Herskerindes Grav. Endnu tættere trak Sorgens og Tristhedens sorte Skyer sammen om det lille Hof, hvor Tomhed og Savn blandede sig med bitter Kamp inden Døre mellem gammel og ny Indflydelse.

En Dag sprængtes saa de tunge, graa Masser som ved et Trylleslag, og Solen brød lys, sejrrig og straalende igennem.

Den unge Fyrst Henrik havde giftet sig med den for sin Skønhed vidt berømte Prinsesse Ragnhild. Der var Jubel og Glæde i Befolkningen, da det unge Par holdt sit Indtog i Residensstaden. Man længtes efter atter at faa Lov til at bruge Lungerne. Aldrig har Hurraraab haft en saa hjertelig befriende Klang som dem, der overalt lød Fyrsten og Fyrstinden i Møde paa deres Vej gennem de flagsmykkede Gader med de talrige Æresporte, Skjolde og Blomsterdekorationer.

Hvor var hun dog sød, den lille Prinsesse med de fine engelske Træk, de dybe, blaa Øjne og det store, ravnsorte Haar. Nydelig, bly og beskeden, det var de Ord, med hvilke Befolkningen betegnede det Indtryk, hun havde gjort paa den. Man mente ret at have faaet en Fyrstinde efter sit Hjerte, og man glædede sig ved atter at høre Musik gennem Slottets aabentstaaende, oplyste Vinduer og at se dekorerede Uniformsbryster blandede mellem blottede Damerygge hvirvle rundt i rask Dans.

Herregud! Den unge Fyrstinde kunde saamænd nok trænge til lidt Adspredelse. Men efterhaanden begyndte Ansigterne at blive betænkelige.

Første Gang, det skete, var ved en Troppereevy paa Fyrstindens Fødselsdag. I Dagens Anledning var Hendes Højhed blevet udnævnt til Æresoberst for de smukke Gardehusarer med de skinnende hvide Sølvhjælme. Hun tog Udnævnelsen saa bogstavelig som muligt og mødte til Revyen i en Uniform, der var uden nogen Art kvindelig Tillæmpning. I stramme Benklæder red hun i Herresaddel langs sit Æreskompagnis Front, Jenserne maabede under Honnøren, og de unge Løjtnanters Kinder blussede, medens de fulgte hendes slanke Skikkelse, der sad saa vidunderlig til Hest.

Anden Gang mødte Hendes Højhed til Jagt i engelsk Gentleman-Kostume og nedlagde selv en Hjort, som hun havde forfulgt over Stok og Sten, over Diger og Hegn i to Timer, indtil kun et Par af de bedste og yngste Ryttere kunde følge hende.

Tredje, fjerde, femte, sjette og syvende Gang, ja, alle de følgende Gange, dem kunde man ikke saadan tælle, og man nævnede dem kun sagte indbyrdes. Hendes Højhed var blevet Hoffets *enfant terrible*, der hver Dag havde et nyt Lune og hver Dag et nyt Paafund.

Paa Fyrsten, der var opdraget i Slottets Stuekultur under lummer Drivhusvarme, virkede dette kapriciøse, kvindelige Friluftstemperament i høj

Grad betagende. Fyrst Henrik nærede en til Afguderi grænsende Beundring for sin unge, flotte, kække Hustru, og han syntes, at alt, hvad hun gjorde, klædte hende, og det gjorde det da for Resten ogsaa.

Nu i Dag kom Fyrst Henrik ridende ned gennem den lange Allé til Slottet. Det var dejlig, friskt Efteraarsvejr, og i den tidligt dalende Sols dybrøde Glans saa de halvt afbladede Træer ud, som om de var kunstfærdigt smedede af Kobber og Jern. Fyrst Henrik, hvis Ansigt var venligt og godmodigt til Trods for den martialske Knebelsbart, der dominerede hans lidt tomme Træk, hilste høfligt til højre og venstre paa alle Beboerne i Villaerne.

Høflighed skylder man sine Undersaatter! Det havde Fyrst Henrik lært af sin Fader. Og høflig var han imod dem, medens de til Gengæld næsten var for ærbødige mod ham. Særlig var dette Tilfældet med Damerne, mest de ganske unge og de helt gamle, af hvilke nogle nejede saa dybt, at de truede med at flyde ud paa Jorden.

Prins Henrik smilede og pustede den lette, blaa Røg fra sin Havannacigar ud i den klare, blege Luft.

Da hørte han hastige Hovslag bag sig i Vejens tykke, tørre raslende Bladtæppe. Et Øjeblik efter galoperede hans Gemalinde op paa Siden af ham. Hun sad kækt til Hest iført en stramtsluttende graa Fløjlsridedragt med grøn Krave og grønne Opslag.

Kjolen var ligesom tilfældig fæstet op, saa at man saa den lille Fod i en høj Ridestøvle af graat Ruskind, der sluttede saa tæt som en Handske og kildede den fine Arabers nervøse Sider med sin elegante Guldspore. Fyrstindens Kinder blussede, og hendes Øjne havde en mærkværdig dyb metallisk Glans.

Fyrst Henrik standsede sin Hest og udbrød overrasket:

— Er det dig, Ragnhild! Men næsten i samme Aandedræt tilføjede han: Hvor du dog ser prægtig ud i Dag.

— Ja, Tak! Det har jeg hørt saa tidt, at det begynder at kede mig. For Dig ser jeg altid *prægtig* ud, som du siger, hvad jeg saa har paa. Det er jo et af mine allerældste Kostumer, som jeg næsten skammer mig for at vise mig i.

— Jeg synes netop ...

— Ja, det er nu netop ogsaa ligemeget. Jeg har noget, jeg vil tale med dig om, derfor prøvede jeg paa at indhente dig, medens jeg endnu var varm og optaget af Sagen.

— Det er vel igen en Afskedigelse, du forlanger af mig.

— Hvor kan du gætte det?

— Du har jo næsten ikke bedt mig om andet, Ragnhild, i de forløbne Maaneder.

— Er det saa underligt? Her maa virkelig luftes ud. Alt gaar i den samme Slendrian og den

samme Søvnighed som i dine Forældres og Bedsteforældres Dage. Et Hof maa ogsaa følge med Tiden ligesom alt andet, det kan saamænd blive stift og tomt og kedelig nok endda.

— Hvem er det nu, det skal gaa ud over.

— Gaa ud over! Du skulde have været Præst, Henrik. Du bruger altid saadanne højtidelige Samaritanerudtryk. Det skal slet ikke gaa ud over nogen. Vi skal bare simpelthen have en yngre Mand i Stedet for en ældre, ligesom vi har faaet en ung Fyrste i Stedet for en gammel Fyrste og en ung Fyrstinde i Stedet for en gammel Fyrstinde.

— En yngre Mand i Stedet for en ældre som hvad?

— Som Gartner.

— Som Gartner?

— Ja, som Gartner! Fald dog ikke af Hesten af Forskrækkelse.

— Du vil altsaa have en anden Mand i Stedet for Beatus?

— Jeg véd saamænd ikke, om han hedder Beatus, jeg ved kun, at jeg nu er ked af at se evig de samme dumme, fantasiløse Buketter og Borddekorationer, der ser ud, som om de var lavet af en Bondeknold. Dem vil jeg ikke have mere, Henrik.

— Men Beatus' Fader har frelst mine Forældres Liv!

— Saa? ja det gør ham jo ikke bedre som Gartner. Det forpligter dig jo højst til at sørge for,

at han har saa meget at leve af, at han ikke lider Nød. For min Skyld kan du gerne give ham den samme Betaling som tidligere, naar jeg blot bliver fri for hans Sildesalatsmag.

De to Ridende var nu naaet op til Hovedtrappen, hvor Staldknægtene havde taget Hestene. Fyrstinden stod lige overfor sin Gemal. Hun gav ham med sin behandskede Haand et let Slag paa Kinden og sagde:

— Du véd, Henrik, at jeg aldrig blander mig i noget, men dette ønsker jeg nu skal være saadan, forstaar du?

Fyrst Henrik nikkede og blev staaende betaget, medens han stirrede efter sin bedaarende Gemalinde, der paa sine smaa guldsporede Ridestøvler hurtigt sprang op over de hvide Marmortrin, ledsaget af Kammerjomfruen, der bar hendes lille, kokette guldknappede Ridepisk.

KAPITEL VIII.

Efteraaret var kommet, men det var saa mildt som en kølig Sommer, og saa var dets Luft endda saa høj, ren og klar, at den gamle Professor ikke

havde kunnet bekvemme sig til at bryde op fra sin kære Paradisø.

Denne havde nu ikke længere sit lyse, smilende Udseende. Den var begyndt at fortælle om Døden og Forkrænkeligheden i Naturen. Dens Naaletræer, som man om Sommeren kun lagde lidt Mærke til, fordi de dækkedes af det lysere Løvværks Blade, begyndte nu at dominere med deres mørke, truende Farver. Mellem de sorte Graner flød Bøgens Blade i en Flod af Guld og Blod som skinnende Metalaarer i mørkt Erts.

Professoren var omtrent færdig med sit store Billede, som han skulde have paa Aarets Juleudstilling.

Eva kom stadig til ham for at staa Model, men ikke saa hyppigt som tidligere, og naar hun ventedes, maatte der altid fyres i Kakkelovnen i den lille Pavillon.

Naar Røgen da steg tæt fra Øens Skorsten og i det stille, milde Vejr lagde sig som Bomuld mellem Træernes Grene, saa vidste Beatus, at Norna ventedes.

En underlig Uro kom da altid over ham. Han flakkede om nede ved Bredden, hvor Færgen laa, indtil han havde faaet Lejlighed til at hilse paa hende. Naar det saa var besørget, og hun blev staaende og saa skælmsk paa ham, som ventede hun, at han skulde sige noget, saa satte han atter Hatten paa Hovedet og forsvandt uden at have fundet

Ord. Naar Norna en Times Tid senere kom tilbage igen i den lille Færge, sad Beatus paa en Bænk. Han rejste sig atter og hilste, men han sagde ingenting. Hans Øjne blev kun ved at hænge ved hendes Skikkelse, saa længe han kunde se den. Naar den var forsvundet, rejste han sig med et Suk og gik ind.

Norna havde efterhaanden vænnet sig saadan til disse stadig gentagne Optrin, at hun blev helt forbavset, da hun en smuk Oktoberdag var naaet helt ned til den lille Færge uden at have mødt Beatus. Spejdende kastede hun Blikket omkring sig, men da hun ingen opdagede, traadte hun op i Baaden og færgede sig selv over.

— Naa, Eva, har De hilst paa Deres tavse Beundrer i Dag? spurgte Professoren ligesom i Spøg, da Norna traadte ind i en fiks, pyntelig Efteraarsdragt.

— Nej! svarede Norna og lo, medens hun skyndte sig at hænge Overtøjet fra sig i det stærkt opvarmede Værelse, i Dag har jeg mærkelig nok ikke set noget til min Trofast.

— Lille Eva! sagde Professoren alvorligt. De maa ikke gøre Nar af Beatus, og De maa ikke gøre Hovedet kruset paa ham. Det vilde være Synd. Han er saadan et godt Menneske.

— Gud! Hr. Professor! Det kunde da heller aldrig falde mig ind, men naar det nu morer ham at se paa mig, saa var det da Synd at misunde

ham den Fornøjelse. Han har vist ikke saa mange herude.

Professoren smilede og rystede paa Hovedet. Det var, som om han vilde sige noget, men enten fandt han ikke Ordene, eller ogsaa betænkte han sig. Der blev i hvert Fald ikke talt mere mellem de to, indtil Timen var forbi, og Norna atter stod fuldt paaklædt for at tage Afsked.

Hun rakte Professoren Haanden, og han beholdt den lidt i sin, medens han sagde:

— I Begyndelsen af næste Uge flytter jeg ind til Byen. De skal derfor ikke mere komme herud, men møde til sædvanlig Tid i mit Atelier i Hovedstaden.

— Aah, hvor det var kedeligt, sagde Norna troskyldigt. Her var saa morsomt at komme.

— Men nu er det forbi med Morskaben, i hvert Tilfælde indtil næste Sommer, hvis man da lever saa længe, og alting gaar godt. Hvis De skulde møde Beatus paa Hjemvejen, saa sig pænt Farvel til ham. Det vil glæde ham.

— Det skal jeg, Professor, sagde Norna og gik ned til Baaden, medens Kunstneren halvt vemodigt blev staaende og vinkede Farvel med Haanden. Ogsaa han følte det, som om han tog Afsked med noget, der havde haft Evne til at lyse op i hans Sind.

Da Norna omtrent var naaet over til den anden Bred, saa hun Beatus sidde paa Bænken som sædvanlig. Hans Øjne var imidlertid ikke i Dag ret-

tede spejdende mod Øen og den lille Baad. Han sad med mørk, sørgmodig Mine og stirrede ned for sig, medens han med sin Stok kradsede tankefuldt i Jorden.

Eva steg forsigtig ud af Baaden, og idet hun let og hurtigt løb bag om Bænken, lagde hun sin Haand paa Beatus' Skulder og sagde muntert:

— De er vist i et forfærdeligt sort Humør i Dag!

Beatus saa op ved Ordene og Berøringen. Da han mødte Nornas Skikkelse, lyste det op i hans Øjne, men Lysningen forsvandt næsten straks igen og veg Plads for et dybt melankolsk Udtryk, som Norna aldrig før havde iagttaget hos dette sunde Friluftsmenneske.

— Men hvad er der dog i Vejen med Dem, spurgte hun deltagende, idet hun uden videre tog Plads ved Siden af ham paa Bænken.

— Det er Fortiden! sagde Beatus ligesom i Tanker. Jeg har levet paa Fortidens Kapital, nu begynder den at slippe op.

— Aah, ikke andet! svarede Norna. Det skal Du nu ikke bryde Dem om. Det er slet ikke saa slemt at være fattig. Jeg brød mig da ikke om at være rig, ikke saadan noget videre.

— Det er ikke Penge, jeg taler om, sagde Beatus.

— Er det ikke Penge! Det skulde da ikke være Kærlighed? spurgte Norna med et forbavset spørgende Udtryk i Blikket.

— Nej, det er heller ikke Kærlighed.

— Naar det ikke er Penge, og det ikke er Kærlighed, sagde Norna med en vis Overbevisning, saa er der jo ikke andet.

— Arbejdet!

— Arbejdet! gentog Norna, idet hun ligesom prøvende hvilede paa Ordet. Det kan man da faa nok af!

— Men Arbejdets Glæde, Arbejdets Velsignelse, Arbejdets Anerkendelse, det er Sagen.

Mit gamle Herskab mente, at det stod i Taknemmelighedsgæld til min Fader. Det bar over med mig paa alle Maader, stillede de mindst mulige Krav til mig og roste mig overalt, selv naar jeg slet ikke fortjente det.

— Men De er jo anerkendt af alle som en dygtig Mand. Man skal aldrig gøre sig selv ringere, end man er.

— Det gør jeg heller ikke. Jeg er en dygtig Gartner. Der er ingen, der har bedre Driverier end jeg, og ingen, der kan præsentere skønnere Blomster. Men Fyrstinden har Ret, naar hun siger, at jeg mangler Fantasi til at udnytte Blomsterne, naar de først er afskaarne og døde.

— Har hun selv sagt det?

— Ja, hun var her i Formiddags. Først sagde hun, at jeg maatte have en Telefon, for at hun altid kunde faa fat i mig.

Saa sagde hun, at jeg skulde have et Automobil, for at jeg straks kunde komme med Blomster efter

hendes Ordre enten til Byen eller til Sommerresidensen eller til Jagtslottet.

Tilsidst sagde hun: I næste Maaned skal vi have stor Fest i Anledning af Sejren for 25 Aar siden. Jeg vil ikke have Deres sædvanlige Kransekagedekorationer med sammenslynget R. og H. Jeg bliver syg, naar jeg ser saadan Mishandling af de dejlige Blomster. De maa finde paa noget nyt, noget med Fantasi i, om De saa skal plyndre alle Drivhusene. Lad mig nu se, at De gør Dem Umage. Hvis jeg heller ikke er tilfreds med Dem denne Gang, saa er vi to færdige. Har De forstaaet mig?

— Jamen jeg har Fantasi for os begge! udbrød Norna ivrigt. Jeg har været med til at pynte saa mange Atelierer til Fest, og Kunstnerne har altid sagt, at jeg er født med Sans for Farver baade i Stoffer og Blomster. En af dem ytrede en Gang: Jeg har aldrig kendt en Kvinde med en saa blodig Fantasi som din, Norna! En blodig Fantasi! Det maa være noget for en Krigerfest.

Lad os to bare faa snakket sammen om Tingene, saa skal Fyrstinden nok faa sin Lyst styret.

KAPITEL IX.

Fyrstinde Ragnhild var straalende tilfreds med sin Sejrsfest, hvis Arrangement hun alene havde forestaaet, og for hvilket hun alene havde høstet hele Æren og alle Komplimenterne.

Hun var ikke mindst tilfreds med sin Gartner, der ganske havde overtruffet hendes Forventninger. Hans Idé havde ikke blot være original, men den havde ogsaa — og det var maaske det vigtigste — passet saa fortrinligt til det Kostume, som hun til Trods for en svag Indvending fra sin Gemals Side havde besluttet at møde i: Gardehusarernes røde Gallauniform.

Som sit Kompagnis Æreschef havde hun præsideret ved Siden af sin høje Husbond for Enden af den gamle, historiske Riddersal.

Man havde benyttet Guldservicet, der for første Gang i Mands Minde var taget ned fra Skatkammeret. Midt paa Bordet var anbragt et Plateau af Spejlglas. Paa dette stod den store Guldopsats, der i sin Tid var skænket den regerende Fyrste ved hans Jubilæum af alle Landets Godsejere.

Opsatesen var fyldt med et Væld af røde Nelliker, op af hvis Hav den dejlige *Anthurium Scherzerianum* hævede sine kostbare, skarlagens Kolbeskeder garneret med drageblodfarvede Crotonblade.

I Bordets Hjørner var anbragt store Nellikebuketter, fra hvilke Guirlander af Crotonens Løv slyn-

gede sig som Koralbaand langs den hvide Dugs nedhængende Flader.

Højrøde Silkeskærme var anbragt paa Bordets Kandelabre og over alle de i Salen tændte Lys.

Men midt i denne luende Pragt havde Gartneren for Bordenden stillet et Par mægtige, truende Jardinierer, der var smedede af erobrede Sabelklinger og Bajonetter, og fyldt med et Væld af Nelliker, Anthurium, Crotonblade og alle de røde Blomsternuancer, som Naturens Blomsterflor har paa sin Skala. Jernopsatserne virkede næsten som krigerske Mørtrer fulde af Ild og Blod.

I Væggenes Nicher stod Pyramider af gamle Bomber og Granater, hvis Fængrør var fyldte af røde Nelliker, der lyste som Luer under Sprængning.

Paa Rustninger og Sværd hang Klaser af Berberis som friske Blodstænk.

Hele Loftet var bedækket af et Rosentæppe, og da Skaalen for de tapre Fædrelandsforsvarere var udbragt, og hele Forsamlingen rejste sig for at raabe Hurra og istemme Nationalsangen, da løsnede smaa Rosenknopper sig i Tusindvis fra Tæppet deroppe og dalede som en duftende Mannaregn ned over det vindrukne Selskab, der talte over en Snes gamle Veteraner som hædrede Æresgæster.

Officererne gjorde Honnør og brød ud i begejstrede Leveraab for deres Fyrstinde og Æreschef, medens en ældre, spids Hofdame, i hvis Vinglas der var faldet en Rosenknop, spydigt bemærkede:

— Man føler rigtignok, at Smagen er i Færd med at blive tarvelig her ved Hoffet. Saadan gik det ikke til i det gamle Fyrstepars Tid.

Men det var de fleste af de Tilstedeværende godt tilfreds med. Man havde kedet sig længe nok ved Hoffet, nu skulde det gaa lystigt til. I forreste Række saa man stadig den unge Fyrstinde med de yngste Løjtnanter, medens den samme Hofdame som før sagde til en ældre Kammerherre:

— Hun ligner jo fuldstændig en Opretteprimadonna fra et Forstadsteater eller en Marketenderske.

— Maaske har De Ret, kære Veninde! Men godt ser hun sandt for Dyden ud.

— Mandfolk er og bliver Mandfolk! svarede Hofdamen arrigt og vendte Kammerherren Ryggen.

Fyrstinde Ragnhild, der var varm af Dansen, var gaaet ud i Svalegangen, som slyngede sig rundt om den store Biblioteksal. Hun støttede sig let til en yngre Kaptajns Arm.

Beatus, der af Hofmarskallen havde faaet anvist en afsides Krog til sine Sager, var netop i Færd med at pakke sine Ting sammen for at køre hjem igen med sit Automobil i den frostklare Vinternat.

Fyrstinden, der var oprømt af Festen og i det bedste Lune, gik lige hen til ham, og sagde:

— Naa, min kære Beatus! Det skilte De Dem jo fortræffeligt fra. Saadan skal det være, men

saadan maa det vedblive at være i Fremtiden. Jeg havde aldrig troet, at De havde saa megen Fantasi.

Fyrstinden rakte velvilligt sin behandskede Haand frem til Kys. I det samme gik en Dør op bagved Beatus, et Par sorte Øjne lyste et Sekund og forsvandt derpaa atter, idet Døren hurtigt lukkedes.

— Se! Se! sagde Fyrstinden og smilede, det var maaske selve den lille Fantasus, der har inspireret Dem. I saa Fald hold godt fast paa hende.

Dermed vendte Fyrstinden sig til sin Kavaller og fortsatte sin Spadseregang, idet hun sagde:

— Naar det gælder smaa Kærlighedsaffærer, skal man altid være diskret.

Beatus, der hørte Ordene, stod som lynslaaet. Smaa Kærlighedsaffærer! Ja, han havde mange Gange spurgt sig selv, om det ikke var Kærlighed, han følte for Norna, naar han i disse Dage havde set hende hjælpe ham saa glad, munter og optaget af Arbejdet.

Døren gik atter op, og Nornas Skikkelse viste sig. Den var helt indhyllet i en lækker Pels, som dog var for lang paa Ærmerne. Men netop dette klædte hende allerkærest, syntes Beatus. Hun lignede en lille Bjørneunge, der endnu ikke er vokset rigtig til sit Skind.

— Den har Hoffoureren laant mig, sagde Norna og lo, medens hun kælent lagde sin Kind mod den bløde Pelskrave. Han siger, at der er altfor koldt

for os at køre hjem i Frostvejr i vort almindelige Tøj. Der er ogsaa en stor Kappe til Dem.

De gik ned ad Køkkentrappen til Slotsgaarden, hvor Beatus' Automobil holdt. En rød Lakaj hjalp dem begge til Rette i Vognen, som derefter næsten lydløst kørte over Broen paa sine Gummihjul.

Vejret var gnistrende klart med en mørk, stjernetindrende Himmel, og den lette Sne knasede muntert under det hurtigløbende Køretøj.

Efterhaanden som Farten steg, steg Kulden mere og mere, og Norna var nu forsvundet helt ind i sin Pels som en Fugleunge under Moderens lunende Vinge.

De to sad længe tavse, indtil Beatus sagde:

— Lad os passe paa! Her er det farlige Sving. De rettede sig begge, medens Vognen mindskede Farten og ganske langsomt kørte rundt ad en smal Vej. Til den ene Side var en stejl Skrænt lige ned mod Havet, til den anden en fremstaaende Bakkekam, der hang truende ud over den kun faa Alen brede Sti, og som i Maaneskinnet kastede sin blaasorte Skygge ned over den hvide Sne.

Beatus følte, at en Arm stak ind under hans, og det lød inde fra Pelsværket, der trykkede sig saa tæt ind til ham, at dets Haar strejfede hans Kind:

— Aah! jeg er altid saa ængstelig, naar vi kører her.

— Vær ikke bange! svarede Beatus muntert. Det fyldte ham med Glæde at føle sig som Manden, den

stærkere, den modigere Mand overfor en Kvinde. Det gav derfor ligesom et lille Stik i Hjærtet paa ham, da Armen atter blev trukket ud af hans.

De kørte nu atter tavse ad den brede Vej mod Byen, hvorhen Beatus havde lovet at bringe Norna for derefter senere selv at køre hjem alene.

Allerede nærmede de sig Stedet, hvor de skulde skilles. Langs Vejkanten dukkede Lygter op, og der mærkedes Brosten under Sneen.

Saa udbrød Beatus pludselig hurtigt, som var han bange for, at det gunstige Øjeblik, da Modet var kommet op i ham, skulde gaa tabt:

— Norna! kunde De ikke tænke Dem, at vi to ikke mere skiltes?

— Beatus Tal ikke om det, lød det inde fra Pelsen. Jeg har længe frygtet for, at De skulde komme med det Spørgsmaal. Men det nytter ikke noget, De trænger ind paa mig. Opgiv den Tanke med det samme.

— Hvorfor? Holder De ikke af mig? Kunde De ikke tænke Dem at leve sammen med mig?

— Jo, jeg kunde, Beatus!

— Men hvad er der saa i Vejen?

— Det kan jeg ikke forklare Dem, Beatus. Jeg er ikke en Hustru, som De kan være tjent med. Jer er ikke en Hustru, der er Dem værdig. De, der lever ude paa Landet, De forstaar ikke, hvem jeg er, og hvad jeg er, eller rettere, hvad jeg har

været. Tal ikke mere til mig om den Sag, tal ikke til mig om den, hører De, Beatus.

Og medens Vognen fo'r videre, syntes Beatus, at det var, som om han hørte Graad inde fra den store, lune Pels.

KAPITEL X.

— De forstaar ikke, hvem jeg er og hvad jeg er, eller rettere, hvem jeg har været!

Disse Ord, som Norna havde sagt til ham, medens de i Automobil foer afsted gennem Natten, havde præget sig dybt i Beatus' Erindring.

Han var vedblevet at spekulere over dem længe efter, at han havde sat hende af udenfor hendes Dør i den snevre Gade og set hende hurtigt og næsten sky forsvinde op i Huset.

Hvem havde hun da været? Spørgsmaalet vedblev at dukke op og op igen, medens Beatus med rivende Fart susede hen ad den skinnende hvide Landevej, der laa saa knittrende blank, at den næsten blændede hans Øjne.

Pludselig syntes han, at det var, som om der bevægede sig en sort Skikkelse lige foran Maskinen.

Han bremsede voldsomt og standsede Automobilet næsten paa Stedet, samtidig med at han hørte nogle forfærdelige Eder og Forbandelser regne ned over sig. Beatus drejede sig halvt om, og i Maanens skarpe Lys opdagede han Sebastian. Hans vansirede Ansigt var helt forvredet, Fraaden skummede om hans Mund, og i et Anfald af Raseri hævede han sin Stok for at gaa løs paa Beatus, der helt forfærdet over Fremtoningens Uhygge raabte:

— Men Sebastian! Sebastian dog! Det er jo mig, Beatus!

Sebastian lod Stokken synke. Hans tidligere hæse Raab gik ned til en arrig Knurren.

— Selv om det saa hundrede Gange er dig, Beatus, saa fortjente du, at jeg smadrede dig sammen med dit djævelske Køretøj.

— Na! Naa! Der skete jo ingen Ulykke, Sebastian.

— Nej, det gjorde der ikke, men der kunde ligesaa godt være sket en.

— Det er Sneen, der blænder! sagde Beatus undskyldende.

— Ja, jeg ved s'gu ikke, hvad det er, og jeg er for den Sags Skyld ogsaa ligeglad. Men jeg ved, at vi snart aldrig mere har Sikkerhed for Liv og Lemmer paa vore Landeveje, hverken Dag eller Nat.

— Naa ja! Godt Ord igen, Sebastian! Jeg be-

der dig endnu en Gang om Undskyldning. Jeg havde lidt for meget Hastværk.

— Ja, allesammen har I Hastværk nu til Dags. Huj, hej, skal det gaa over Stok og Sten, og kommer I saa længere for det? I bruger bare al Jeres Tid til at flyve frem og tilbage. I min Ungdom havde man kun Hastværk, naar man skulde til Kæresten, men man havde ikke saa meget Hastværk, naar man kom fra hende.

Beatus var sprunget ud af sit Automobil og stod nu næsten truende overfor Sebastian, idet han sagde:

— Hvad er det, du mener?

— Hvad jeg mener? Jeg mener naturligvis det, jeg siger. Jeg var ogsaa bedt med til Festen paa Slottet. Ikke hos Heskabet, saa fine Folk kommer jeg ikke til, bare hos min gamle Ven, Taffeldækkeren, men hos ham spiser og drikker man næsten ligesaa godt, selv om det er Levninger.

— Du er jo fuld, Sebestian! sagde Beatus, der først nu var klar over Situationen.

— Er jeg fuld! Saa siger vi det. Der kan maaske være noget om det, for jeg maa vel have set dobbelt.

— Hvornaar?

— Hvornaar? Begribeligvis da du kørte fra Slottet i dine laante Klæder, som du staar der og gør dig tyk i, medens en anden en maa gaa og ryste af Kulde her i Natten.

— Dine Spydigheder kan du beholde for dig selv, men hvad er det, du mener?

— Du er Pokkers tungnem, Beatus! Jeg mener, at det grangivelig forekom mig, at der var to i Djævlekøretøjet, da jeg saa det sidst, og nu er der kun dig.

— Og hvad saa?

— Nej! Hvad saa! Jeg mener blot, at det maaske var heldigst for dig, Beatus, om du var ligesaa bange for den lille sortøjede Djævletingest, der sad ved Siden af dig, som jeg er for den store Djævletingest dér med de gloende Ildøjne. Fortiden, lille Beatus, Fortiden! Det er den, man altid skal huske paa. Det har jeg allerede sagt dig en Gang før. Den synes at melde sig hurtigere, end jeg havde ventet. God Nat, lille Beatus. Du ved nok, at det er af fulde Folk, man skal høre Sandheden.

Beatus stod tavs med opspilede Øjne og stirrede paa Sebastian, der lo over hele sit hæslige Ansigt. Det smigrede aabenbart Indvaliden, at han havde kunnet lukke Munden saa fuldstændig paa den Mand, der havde været naiv nok til at tro, at der ikke kan være Mening i drukken Tale. Sebastian nikkede kærligt med sin uhyggelige Mund. Saa forsvandt han dinglende ned ad en Sidevej som en stor, sort, ulykkespaaende Ravn.

Selv Sporene af hans Skridt havde noget mystisk over sig, medens han med sit stumpe Træben prøvende søgte Vejkanten under Sneens tætte Dække.

Beatus' Fantasi var blevet sat i endnu stærkere Bevægelse end før. De forstaar ikke, hvem jeg *har* været! havde Norna sagt, og medens han grundede paa disse gaadefulde Ord, havde han mødt den spøgelsesagtige Skikkelse, der i sit deliristiske Klarsyn havde tilføjet: Fortiden har meldt sig hurtigere, end jeg havde ventet!

Han maatte have Klarhed over denne Fortid, der stadig dukkede op paa hans Vej! Men hvor?

Da slog det ham pludselig som en Indskydelse: Professoren maa kunne give dig Besked.

Tanken voksede sig i et Nu stor. Professoren! Ja, hos ham og hos ingen anden vilde han kunne finde Trøst, Raad og Oplysning.

I en Fart vendte Beatus Automobilet og kørte hastigt, spejdende til alle Sider, ind til Byen i det samme Spor, som Køretøjets Hjul paa Udturen havde dannet i Snelaget.

Det var første Gang i sit Liv, at Beatus skulde bo paa et Hotel. Thi alt som han atter nærmede sig Byen mere og mere og saa, at Lysene var slukkede i næsten ethvert Hus, begyndte han at forstaa, at han ikke kunde opsøge Professoren paa denne Tid af Aftenen eller rettere Natten.

Men i Morgen ganske tidlig vilde han gaa til ham!

Det var imidlertid umuligt for Beatus at sove. Han laa og kastede sig frem og tilbage paa det uvante Leje. Af og til fo'r han op som i Feber og

saa sig forvirret rundt i det fremmede Værelse, i hvilket alle Møbler tegnede sig underligt fantastisk i Maanens Skin, der faldt ind gennem Vinduerne.

Allerede ved Sekstiden tørnede han ud og betalte sin Regning til den søvndrukne Portier, der lovede at passe godt paa Automobilet, som han havde anbragt i et Skur ude i Gaarden.

I Gaderne brændte Lygterne endnu, overalt i Husene var der rullet ned, og Kaféer og Restaurationer var lukkede.

Det er dog et underligt Liv, de fører, de Byfolk! — tænkte Beatus, og han bestyrkedes i denne Antagelse, da han saa et stort Selskab, hvis Medlemmer alle var klædte i Kjole og hvidt Slips, drage højrøstet og stærkt blussende gennem Hovedgaden.

Langsomt sneg Tiden sig afsted, medens Beatus flakkede om i den nu helt folketomme By, hvor man kun hist og her paa et Gadehjørne opdagede en gabende Politibetjent.

Klokken slog syv paa Raadhusuret.

Enkelte Køretøjer begyndte at rulle fra Landet ind til Torvet, og i Kælderhalsene tittede blege, gnavne Ansigter frem, medens Skodderne hist og her fjærnedes fra Vinduerne.

Nu maa Du kunne gaa derhen! tænkte Beatus, der fra Sommerbesøgene erindrede, at Professoren altid stod tidligt op.

Beatus gik hurtigt til Professorens Bolig. Den bestod af en lille Villa i Nærheden af Kunstakade-

miet. Beatus ringede paa. Det varede længe, inden en gammel Kone viste sig i hvid Natdragt med Kappe paa Hovedet. Hun saa forbavset paa ham og spurgte:

— Hvad vil De her paa denne Tid af Døgnet?

— Jeg vil gerne tale med Professoren.

— Med Professoren! Han tager virkelig ikke imod Folk midt om Natten. De maa komme igen senere.

— Hvornaar?

— Ja, om en Time eller to, hvis det har saadan et Jag, ellers mellem elleve og tolv.

— Saa længe kan jeg ikke vente.

— Hvem er De? Har De Deres Kort?

— Kort! Nej, jeg har ikke noget Kort. Men vil De hilse Prosessoren fra Beatus.

— Hm! Ja, det skal jeg gøre, saa snart han er staaet op. Men nu maa De gaa. Det er for koldt for mig at staa her i denne Paaklædning. Jeg risikerer jo en Generalforkølelse. God Morgen!

Dermed slog det ældre Kvindemenneske Døren i for Næsen af den betuttede Beatus.

KAPITEL XI.

Efter i flere Timer at være drevet rundt i Gaderne, vovede Beatus sig atter hen til Professoren

og han blev denne Gang uden Formaliteter lukket ind.

Professoren var allerede i Færd med Arbejdet i det store Atelier, der var forsynet med brede, skraa Glasruder. En Underofficer, der kun havde sine Uniformbukser paa, stod med nøgen Overkrop i en plastisk Attitude, der nærmest tydede paa Fortvivlelse.

Da Beatus traadte ind, gav Professoren sin Model et Vink, og Underofficeren satte sig derefter paa en Stol, medens han pakkede noget medbragt Smørrebrød ud af et Papir.

— Undskyld! min kære Beatus, at jeg har ladet Dem vente, men *saa* tidlig er vi nu heller ikke paa Benene herinde i Byen om Vinteren.

— Det er mig, som maa bede Dem om Undskyldning, Hr. Professor. Men jeg var saa utaalmodig efter at tale med Dem.

— Er det noget vigtigt?

— Ja!

— De kan godt gaa, sagde Professoren derefter henvendt til Underofficeren, der i et Nu var i Klæderne. Kom igen i Morgen til samme Tid!

— Javel, Hr. Professor! svarede Underofficeren og slog Hælene sammen, medens han hilste militærisk.

— Men De maa endelig ikke lade Dem forstyrre i Deres Arbejde for min Skyld, Hr. Professor, sagde Beatus undselig over den Forstyrrelse, hans Komme foraarsagede.

— Det gør jeg heller ikke. Vi er færdige. Men lad mig høre, hvad De har paa Hjærte.

— Vil De svare mig ærligt, Hr. Professor? Hvad er Deres Mening om Norna?

Professoren syntes at blive noget forvirret over Spørgsmaalet og svarede:

— Det kommer jo an paa, i hvad Hensigt De spørger mig, kære Beatus. Som jeg vist tidligere har sagt Dem, mener jeg, at det er en Pige, som der er god Bund i. Men hun er jo Model.

— Er der noget ondt i det?

— Nej, vist ikke, paa ingen Maade. Men det kan jo ikke nægtes, at Modellernes Historie som Regel er ret tragisk, og at deres Fortid som oftest lidt anløben.

— Kender De Nornas Fortid, Hr. Professor?

— Nej! jeg fritter aldrig mine Modeller ud. Jeg véd kun, hvad de selv fortæller mig. Norna har ikke fortalt mig andet end, at hun ikke har haft nogen lykkelig Barndom. Hun er et forældreløst Barn eller Hittebarn, og hun er blevet opdraget i „Hjemmet til forvildede Børns Frelse".

— Forvildede Børn!

— Ja, det er maaske uheldigt, at Hjemmet kalder sig saadan. Det kan let sætte Plet for hele Livet paa den, der udgaar derfra. Men det hedder nu en Gang saaledes. Er det Deres Alvor, at De af Grunde, som jeg næsten kan tænke mig til, vil have paalidelige Oplysninger om Norna, saa raader

jeg Dem til at gaa til Hjemmets Forstander, det er en overordentlig brav og humant tænkende Mand, der helt gaar op i sit Velgørenhedsværk, og som altid plejer at følge de Børn, der er udgaaet fra Hjemmet, paa deres videre Vej gennem Livet.

Søg hans Raad, kære Beatus, saa er jeg sikker paa, at De ikke vil fortryde det. De kan godt faa mit Visitkort med. Jeg skal skrive et Par anbefalende Ord paa det.

— Mange Tak, Hr. Professor!

Med Professorens Visitkort gik Beatus hen til Forstanderen for „Hjemmet til forvildede Børns Frelse".

Det var en gammel, præsteagtig udseende Mand med et mildt og værdigt Væsen. Han talte paa en egen overbærende og godlidende Maade som et Menneske, der gennem et langt Liv har erfaret Menneskets Skrøbelighed.

Forstanderen tog venligt mod Beatus og bad ham følge med ind i Arbejdsværelset.

Det var et stort, hyggeligt Rum med mange gudelige Billeder paa Væggen over Motiver som: Den barmhjærtige Samaritan og den bodfærdige Magdalene.

Paa en stor Reol stod en Række tykke Protokoller. Forstanderen tog en af dem ud af dens Plads og bladede længe i den. Saa standsede han og studerede omhyggeligt en af Siderne igennem, medens Beatus spændt fulgte ham med Øjnene.

Endelig sagde Forstanderen:

— Det er om den lille Norna, De ønsker Oplysninger.

— Ja!

— Jeg kan kun sige Dem, at hun er et Barn, som vi meget tidligt tog os af, og hvis Familieforhold var ualmindelig ulykkelige.

Her i Hjemmet blev hun hurtigt alles Yndling. Hun var kvik, opvakt, munter og med gode Anlæg og et kærligt Sind.

Vi lovede os alle meget af hende. Efterhaanden som hun voksede til, viste hun sig imidlertid i Besiddelse af et temmelig vildt og uregerligt Sind. Hun foretog sig aldrig noget, der røbede et daarligt eller fordærvet Hjerte, men hun forsyndede sig ofte mod Hjemmets Regler og Forskrifter. Hun mente selv, at hun havde for megen Frihedstrang.

Det er ingen god Egenskab for unge Kvinder, der skal udgaa fra vort „Hjem", da det særlig lægger an paa at skaffe dem Pladser indenfor Tyendeklassen.

Vi fandt dog en Kondition, som vi mente kunde passe for Norna. Men alligevel skete der det, som vi havde frygtet. Hun løb fra sin Plads i Utide. Hendes Herskab gav hende dog det Skudsmaal, at det havde været meget tilfreds med hende, og at det gerne vilde have beholdt hende. Hun havde altid været rask og flink til sin Gerning, og Bør-

nene havde forgudet hende. Men hendes Natur var alt for let, og hun sværmede altfor meget ude.

— Og hvad skete der saa? spurgte Beatus sagte.

— Ja, saa tabte vi hende af Syne i nogen Tid. Hvad hun i den Tid har taget sig for, tør jeg ikke have nogen begrundet Mening om, og jeg ønsker ikke at være den, der kaster den første Sten paa en, der mulig er uskyldig. Da hun atter kom indenfor vor Synskreds, var hun blevet Model.

— Ja, det véd jeg.

— Naa! Hvorfra véd De det?

— Hun har staaet Model for Professoren, der har boet hos mig om Sommeren.

— Ja, der har hun selvfølgelig været i sikre Hænder. Men jeg tror nok, at hun er gaaet gennem adskillige Atelier, hvis Kunstnere med et populært Udtryk kaldes Bohêmer, og det er maaske ikke af det gode alt, hvad hun der har set og hørt, ligesom hendes Livsførsel muligvis ...

— Véd De noget bestemt? spurgte Beatus i en kort, næsten truende Tone, der stod i en ejendommelig Modsætning til hans tidligere saa beskedne, næsten frygtsomme Optræden.

— Nej! svarede Forstanderen, idet han opmærksomt betragtede Beatus. Noget bestemt véd jeg ikke, og fremsætter heller ingen Anklage. Jeg vilde kun paa Professorens Anbefaling give Dem de fyldigst mulige Oplysninger om den Paagældendes Karakter. Jeg vidste ikke, hvorfor De søgte disse Op-

lysninger. Jeg tænkte mig, at det maaske var, fordi De vilde skaffe hende en anden Stilling end hendes nuværende, der jo altid er noget tvivlsom. Jeg begynder nu at forstaa, at De helst kun vil høre det fordelagtigste om Vedkommende, og jeg kan næsten ogsaa tænke mig hvorfor. Har jeg gættet rigtigt?

Beatus nikkede.

— Forstaar jeg Dem ret, vil De ogsaa *gifte* Dem med hende.

Beatus nikkede atter.

— Vi, der har faaet vor Gerning her i Hjemmet, ser selvfølgelig med stor Glæde, at en af de Kvinder, vi har opdraget, atter kommer paa den rette Sti, efterat hun har været lidt paa Afveje. I Ægteskabet bliver disse Kvinder ofte de bedste Hustruer og Mødre, fordi de selv har prøvet Livet. Norna hører maaske netop til den Kategori, thi hun har altid haft et kærligt Hjærte, og der har været god Bund i hende.

Noget Raad tør jeg imidlertid ikke give Dem. Hverken for eller imod! Men anstil De nu selv en Undersøgelse, hvis De vil, eller lad være, hvis De ikke vil. Undersøgelser af den Art giver ofte Skuffelse og Bitterhed bagefter. Men nu vil jeg gøre, hvad jeg anser for min Pligt at gøre, skønt det egentlig er et Brud paa Skik og Brug her i Hjemmet.

Beatus betragtede i højeste Spænding Forstanderen, der satte sig ned og skrev et Brev.

Da det var færdigt, lagde han det i en Konvolut, som han forseglede, og sagde:

— Hvis De af anden Grund skulde bestemme Dem til ikke at udføre Deres Forsæt, saa beder jeg Dem, som en Mand af Ære, at sende mig dette Brev uaabnet tilbage, thi De har i saa Fald ingen Ret til at kende dets Hemmelighed.

Holder De derimod fast ved Deres Forsæt, og har De taget en absolut og uigenkaldelig Beslutning om at gifte Dem med Norna, saa opfordrer jeg Dem til, inden De erklærer Dem overfor hende, at aabne og læse dette Brev.

Derefter rakte Forstanderen Brevet til Beatus, der længe stirrede paa det, inden han stak det i Lommen.

Som i en Døs gik Beatus ud af Forstanderens Kontor og opsøgte sin Automobil. Og medens han fo'r afsted hen ad Landevejen, var han kun optaget af denne ene Tanke: Staar *Fortiden* i dette Brev?

KAPITEL XII.

Ogsaa den store Fest ved Hoffet i Anledning af Julen var forløbet fortræffeligt og til Fyrstinde Ragnhilds fulde Tilfredshed.

Denne Gang havde hele Arrangementet været holdt i hvide Farver, saa at man næsten fik Indtrykket af, at de store, rigt oplyste Sale havde knitret af Sne.

Fyrstinden havde personlig bragt Beatus sin Kompliment og tildelt ham Belønningsmedaljen i Sølv, inden han i Maaneskinsnatten skulde køre tilbage til Byen.

Medaljen straalede nu paa hans Bryst, da Norna, som ogsaa denne Gang havde hjulpet Beatus eller rettere sagt havde været den egentlige Arrangør, stak Hovedet ind gennem Døren til Bibliotheksgalleriet, der efterhaanden var blevet Gartnerens faste Plads.

— Maa jeg ønske til Lykke! sagde hun, medens hendes kulsorte Øjne smilede med et skalkagtigt Udtryk.

— De maa ikke gøre Nar af mig, Norna, svarede Beatus i en næsten bedende Tone.

— Gøre Nar af Dem! svarede Norna hurtigt. Men hvor kan det dog falde Dem ind?

— Jo, for egentlig er det jo Dem, der skulde have haft Medaljen.

— Vist ikke nej! Det er knap værd at tale om den Smule, jeg har gjort.

— Norna! sagde Beatus pludselig med frembrydende Varme og greb hendes Haand. Jeg gentager, hvad jeg allerede en Gang tidligere har sagt Dem. Vil De være min?

— Og jeg har svaret Dem, at De ikke kender min Fortid.

— Jo, jeg gør!

Norna blev blodrød, og hendes Kinder brændte uden at det var til at afgøre, om det var af Skam eller Harme.

— Har De da undersøgt den?

— Jeg har spurgt mig for. De har selv givet mig Anledning til at optræde saadan efter de Ord, De har sagt til mig. Men min Undersøgelse, om De vil kalde den saadan, har kun været rent overfladisk. Jeg vil ikke trænge ind i Fortidens Hemmeligheder. Jeg *vil* ikke! Det er ikke Fortiden, men Fremtiden, vi skal bygge paa. De er blevet mig saa kær, at jeg ikke kan undvære Dem, De er den første og eneste Kvinde, jeg har elsket, og som jeg kan tænke mig at kunne elske. De har Interesse for min Gerning, og De har Forstaaelsen af den. Jeg føler, at jeg ikke vil kunne blive lykkelig uden Dem. Ikke et Ord mere om Fortiden! Vil De elske mig, vil De følge mig, og vil De være mig tro i Fremtiden? Mere forlanger jeg ikke, og lover De mig det, vil jeg være fuldt ud lykkelig.

— Det lover jeg, og mit Løfte skal jeg holde, hvis det er tilstrækkeligt.

Beatus drog Norna tæt ind til sig og kyssede hende hæftigt paa Mund og Øjne, idet han lidenskabeligt udbrød:

— Ja, Norna! Det er tilstrækkeligt. Fortiden

skal være død for dig som for mig, det er Fremtiden vi vil bygge.

— Naa, det kan jeg lide! lød en munter Stemme, og Beatus og Norna fo'r forskrækket fra hinanden for at gøre sig beskæftigede med deres Sager.

— Lad Jer bare ikke forstyrre! Det var Fyrstinden, der i Kaadhed var kommet bag paa dem, og hvis Ansigt blussede af Ungdomsfriskhed og Livsglæde. Jeg kan godt lide, at der er Ungdom og Kærlighed her ved Hoffet. Har I lovet hinanden Eders Tro.

— Ja! sagde Beatus.

— Bliv saa lykkelige, sagde Fyrstinden, og skynd Jer at holde Bryllup. Lange Forlovelser er en Uting mellem unge Mennesker.

Saa lo Fyrstinden og gik, medens Beatus og Norna hurtigt samlede alle deres Sager sammen for snarest muligt at komme hjemad.

Nede i Gaarden hjalp den røde Lakaj dem med at faa Automobilen pakket fuld, og der gled et stort, forstaaende Smil over hans brede, glatbarberede Ansigt, da han iagttog det Galanteri, med hvilket Beatus hjalp Norna til Sæde.

Saa fo'r Automobilen næsten lydløst ud af Gaarden paa sine Gummihjul.

Beatus og Norna sad tavse. Begges Tanker hastede hurtigt som Køretøjet, der bar dem, mod Fremtiden. Ingen af dem vilde se sig tilbage.

Pludselig var det imidlertid, som om en Tanke som et Lyn slog ned i Beatus.

— Brevet! Ja, endnu et Blik, et eneste Blik maatte han kaste i Fortidens Bog, der saa skulde slaas i for bestandigt.

Beatus aabnede sin Pels og famlede med den ene Haand ind efter sin Brystlomme, medens han med den anden førte Styret.

Det varede noget, inden han fandt Brevet og fik det frem. Da han først havde det i sin Haand, grebes han imidlertid af en ubetvingelig Trang til at aabne det og lære dets Hemmelighed at kende med det samme.

Det var jo den sidste, den eneste Hindring, han stod overfor.

Norna betragtede ham forbavset, medens hun mærkede, hvorledes Kørslen blev usikker under de altfor beskæftigede Hænder.

— Tag Dig i Agt, Beatus! sagde hun og trykkede sig tættere op til ham. Beatus nød hendes fortrolige Tilnærmelse og hendes lille Angst. Han havde nu faaet Brevet udfoldet og holdt det med den ene Haand frem for Lyskasteren.

— Aah Gud! Beatus! Hvad er det, udbrød Norna forfærdet.

Automobilen slingrede fra den ene Side af Vejen til den anden, som blev den kørt af en fuld Mand.

Beatus søgte at samle sig, men det sortnede for hans Blik. Automobilen røg afsted, medens den

snart truede med at køre op mod Vejens Stensætning, snart med at fare ned i Grøften. Det var en halsbrækkende Kørsel over Stok og Sten.

Beatus stirrede tomt hen for sig uden at se noget. Norna havde lagt sig tilbage, hvid i Ansigtet af Skræk.

Nu var de lige ved det farlige Sving, Beatus prøvede paa at dreje Maskinen, den kurede rundt paa to Hjul lige langs Skræntens Kant og syntes at skulle klare sig. Men Norna, der halvvejs var kommet til Besindelse, og som troede, at Beatus helt havde mistet Herredømmet over Køretøjet, greb med begge Hænder om Styret og drejede det.

Med et formeligt Spring fløj Maskinen lige ud over Afgrunden. Man hørte et Knald som af et Skud, to Skrig og en lang, sydende Lyd som af Damp, der lukkes ud. Saa blev alt stille.

* *
*

Sebastian var den første, der kom til Ulykkesstedet.

Han havde atter været Gæst hos sin gamle Ven Taffeldækkeren oppe paa Slottet, og det var gaaet ganske ualmindelig lystigt til.

— Vi har jo kun Jul én Gang om Aaret, og saa er det endda sjeldent, at vort Herskab er i saa naa-

digt Lune som ved denne Lejlighed, sagde Taffeldækkeren, til hvem der ogsaa var faldet en lille Sølvmedalje af i Anledning af den vellykkede Festlighed.

Der var bleven drukket tæt til Ære for det blanke Udmærkelsestegn, som allerede prydede Taffeldækkerens velnærede Skikkelse, der smilede glinsende med sit glatragede Ansigt — thi Skægs Bærelse var ikke tilladt de underordnede Hoffunktionærer.

Kældermesteren, der var inviteret med til det lille Gilde, havde som en Overraskelse medbragt en af Hoffets mest berømte gamle Flasker Portvin, af hvilken der kun var skænket et enkelt Glas til Fyrsten selv.

Der var bleven smavset i den gamle, stærke, søde Vin, og alt som man drak, var Velvillien hos Festens Deltagere bleven større og større. Rørt havde man talt om Fortiden, som man taler om den med en egen Højtidelighed og Hemmelighedsfuldhed mellem gammelt Tyende.

Taffeldækkeren havde tilsidst under Taarer udbragt Sebastians Skaal, idet han mindede om, hvilket Martyrium han havde maattet bære.

Og under Indtrykket af denne Tale og den dejlige Vin var Sebastians ellers saa haarde Sind bleven blødgjort.

Han var fyldt af mild Stemning, da han usikkert arbejdede sig hjem i den blege, gryende Morgen, efter at han et Par Gange havde taget Fejl af Vejen.

Efter sin Vane nynnede han i smaa brummende Toner hen for sig, da han gennemrystedes af Skræk og Kulde ved det Syn, der mødte ham.

Forfærdet bøjede han sig ned over de to lemlæstede Lig, af hvilke det ene holdt et sammenkrøllet Brev krampagtigt i den stivnede Haand.

Sebastian fik læmpeligt Brevet løsnet, glattede det ud og læste følgende Linjer:

„Naar De har taget Deres endelige Beslutning og har aabnet dette Brev, saa er det min Pligt at meddele Dem, at Nornas Føder døde paa Skafottet. Hans Hoved faldt som Soning for Attentatet paa vort ophøjede Fyrstepar og for Mordet paa dets Redningsmand, Fredo."

Sebastian stirrede forfærdet paa Brevet.

— Fortiden! Fortiden! mumlede han. Saa forfærdelig havde jeg ikke tænkt mig, at den vilde hævne, og dog har den forenet dem paa den eneste Maade, der var mulig: I Døden!

Paa sit Træben humpede Sebastian besværligt gennem Sneen, medens han rev Brevet i ganske bitte smaa Stykker, som han lod flagre bort som hvide Fnug for Blæsten.

Saa gik han hen og meldte, at der var sket en Automobilulykke.

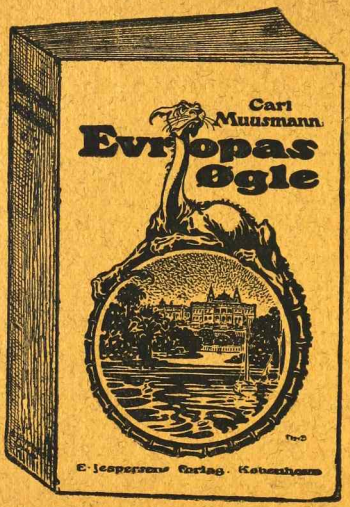

»Denne vil blive

SOMMERENS BOG,

for den er den bedste Underholdnings-Roman, der i mange Tider er skreven paa Dansk.«

(Berl. Tidende).

»Evropas Øgle«, det Uhyre, som Carl Muusmanns nye, spændende Roman handler om, er Spillebanken i Monte Carlo.

Som den berejste og agtpaagivende Journalist, Hr. Muusmann er, fortæller han om Spillehelvedet og de Mennesker, der flokkes om dets grønne Bord. Han kender alle de forskellige Typer, hvis fælles Lidenskab gør dem til et Brodersamfund, og han kender det underskønne Sceneri, hvori Spillelidenskaben skamløst udfolder sig.

I raske Træk skildrer Hr. Muusmann, hvad der virkelig foregaar i Monte Carlo; men skønt det allerede er interessant, tilfredsstiller det ham ikke. Han anbringer dristigt en bulgarsk Officer, der pr. Luftskib skal bringe en Sum af 200,000 Francs fra Sofia til Bukarest, midt i sine livfulde Skildringer og gør dem med ham som Hovedperson til en fantasifuld Sommerroman.

Officeren, Kaptajn Sirakow, forvilder sig til Monte Carlo, hvor uimodstaaelige Fristelser møder ham, først i Skikkelse af en Spanierinde, Cora de la Plata, der har danset sig en Formue sammen paa Storstædernes Variétéer og nu spiser den op paa sin Villa i Nizza, og dernæst i Skikkelse af Øglen.

Han taber ved det grønne Bord hele den Sum, hans Regering har betroet ham, og dræber sig med en Revolverkugle i sin spanske Venindes Villa.

Dermed skulde man tro, at Historien var ude. Men var den det, vilde der ikke være nogen Grund til at beundre Hr. Muusmanns Opfindsomhed. Nu begynder den egentlig først. Vi skal dog ikke røbe mere.

„Evropas Øgle“, der foreligger paa Dansk og paa flere fremmede Sprog, er Muusmanns modneste og sikreste Arbejde. Den virkningsfulde Handling og det gode Sceneri gør tilsammen Bogen til en af de bedste Underholdningsbøger, der i mange Aar er skreven paa Dansk. *(Vort Land og Berl. Tid.)*

LYE MARTIUS TRUELSEN KØBENHAVN
152010